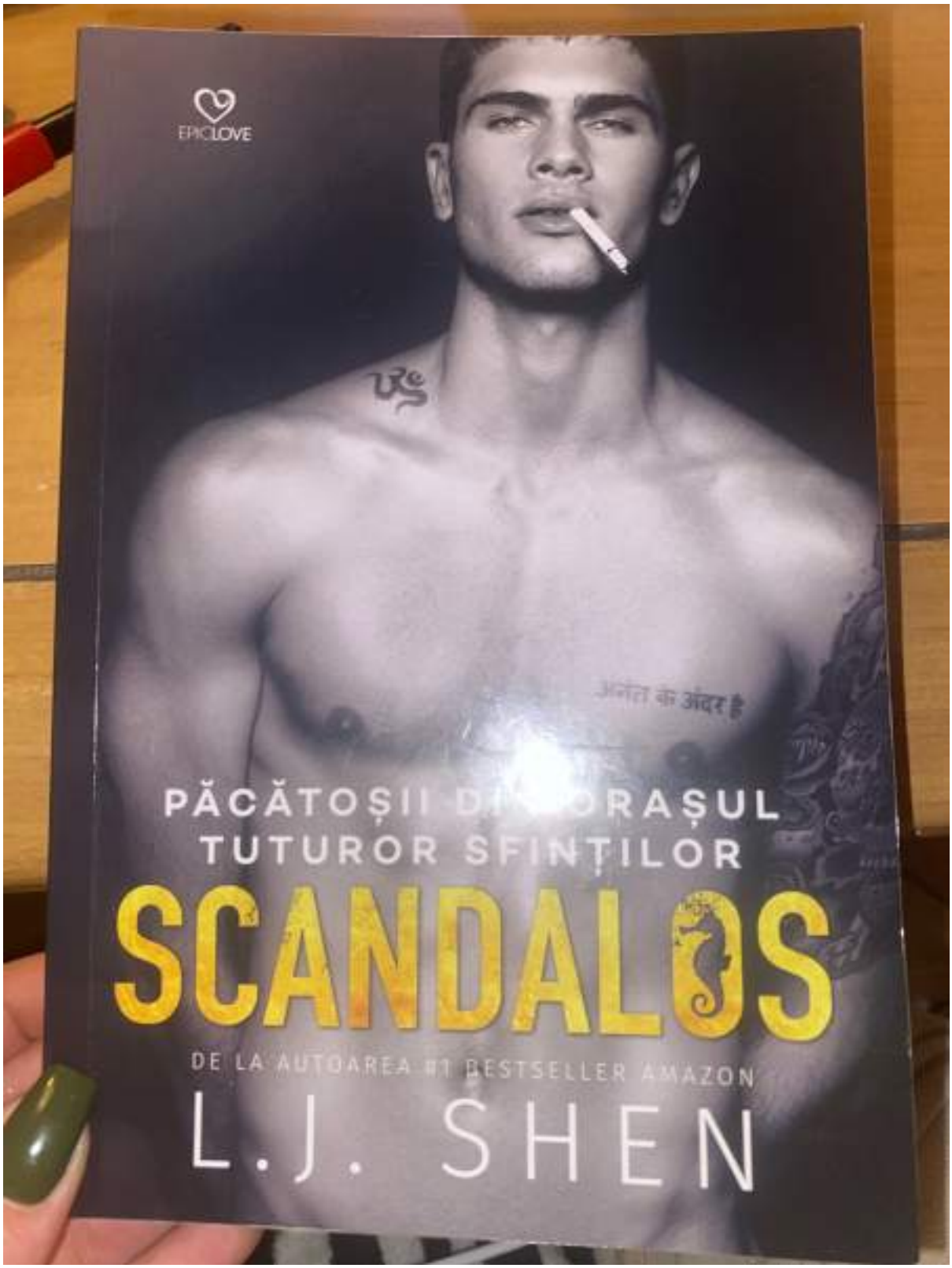
EPICLOVE
PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL
TUTUROR SFINȚILOR
SCANDALOS
DE LA AUTOAREA #1 BESTSELLER AMAZON
L.J. SHEN

Dacă o atingea, nu putea să îi vorbească,
dacă o iubea, nu putea să plece,
dacă vorbea, nu putea să asculte,
dacă lupta, nu putea să învingă.[1]

Arundhati Roy, *Dumnezeul lucrurilor mărunte*

[1] Arundhati Roy, *Dumnezeul lucrurilor mărunte*, traducere din limba engleză de Luana Stoica, Editura Humanitas, 2004, p. 321.

Pentru Sunny Borek și Ella Fox

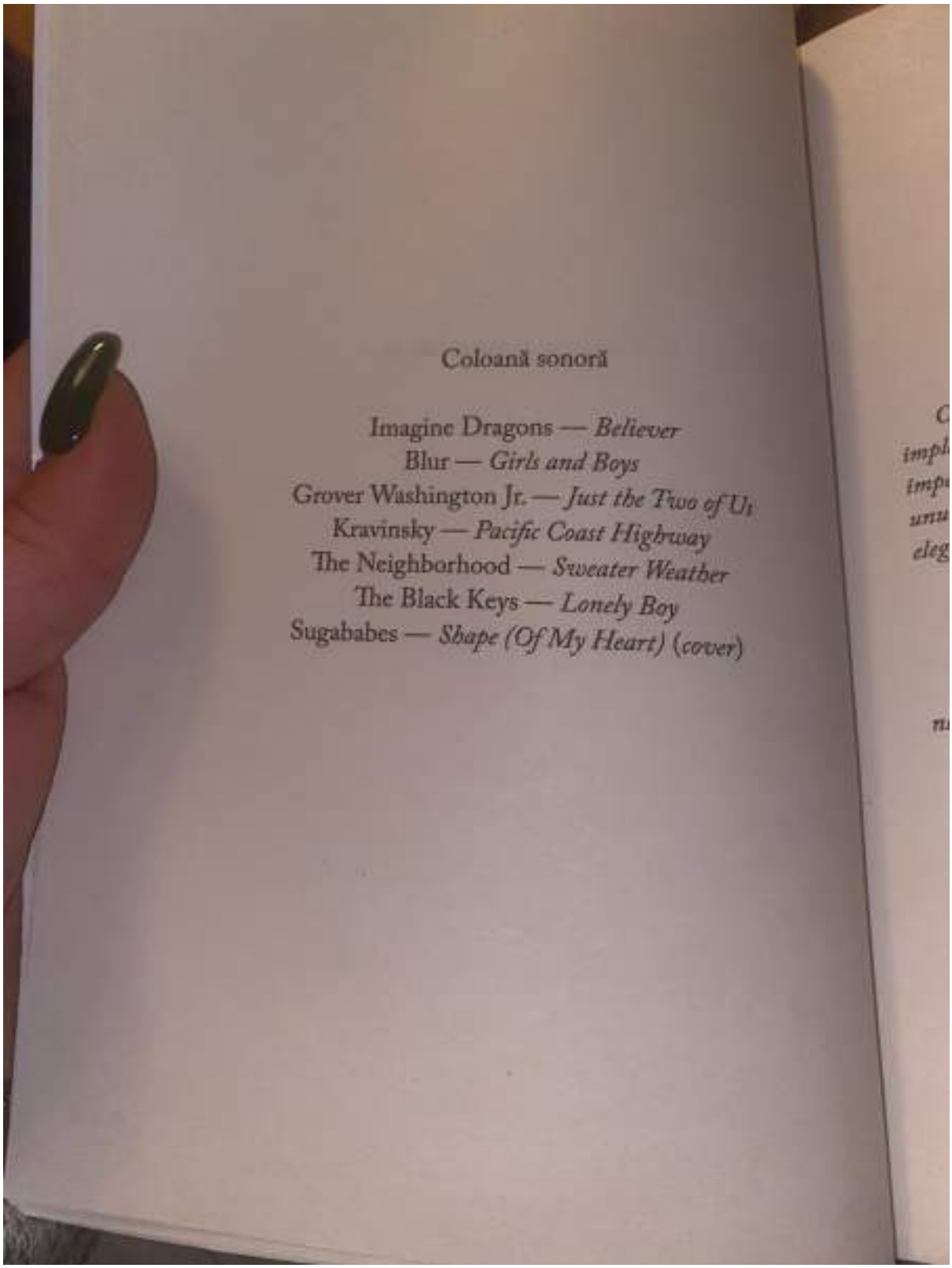

Coloană sonoră

Imagine Dragons — *Believer*
Blur — *Girls and Boys*
Grover Washington Jr. — *Just the Two of Us*
Kravinsky — *Pacific Coast Highway*
The Neighborhood — *Sweater Weather*
The Black Keys — *Lonely Boy*
Sugababes — *Shape (Of My Heart)* (*cover*)

Căluților-de-mare le place să înoate în perechi, ținându-și cozile împletite. E una dintre puținele specii monogame. Dansul lor de împerechere durează până la opt ore și, printre altele, include înotul unul lângă altul și schimbarea culorilor corpului. Sunt romantici, eleganți și fragili.

Exact ca dragostea.

Căluții-de-mare ne reamintesc că dragostea e menită să fie nestăpânită, exact ca oceanul.

Prolog

Edie

Lăcomie
Plural — lăcomii
1. exces de alimente sau de băutură
2. răsfăț nemăsurat.

Cel mai grav dintre cele șapte păcate capitale. După părerea mea, în orice caz. Iar părerea mea era cea care conta în clipa aceea, sub soarele neiertător al Californiei de Sud, într-o după-amiază de mai, pe promenada din Todos Santos. Aveam nevoie disperată de bani. Mă holbam la oameni în timp ce stăteam sprijinită de balustrada albă ce separa pontonul de oceanul scânteietor și de iahturile uimitoare.

Fendi, Dior, Versace, Chanel, Burberry, Bvlgari, Louboutin, Rolex.

Avariție. Exces. Corupție. Viciu. Fraudă. Înșelăciune.

Îi judecam. Judecam felul în care își consumau *smoothie*-urile organice, de zece dolari bucata, și felul în care alunecau pe skateboarduri personalizate, pestrițe, semnate de Tony Hawk, legenda *skateboarding*-ului. Îi judecam, știind foarte bine că ei

nu mă puteau judeca pe mine. Stăteam ascunsă. Invizibilă sub un hanorac negru, gros, cu mâinile adânc înfipte în buzunare. Purtam niște blugi mulați, negri, o pereche de bocanci vechi, marca Dr. Martens, și un rucsac JanSport zdrențăros, prins cu ace de siguranță.

Păream androgină.

Mă mișcam precum o fantomă.

Mă *simțeam* ca o impostoare.

Și astăzi eram pe punctul de a face un lucru din cauza căruia aveam să mă suport și mai greu.

Ca în orice joc periculos, nu existau reguli: fără copii, fără bătrâni, fără indivizi obișnuiți, aflați la ananghie. Îmi îndreptam atenția către bogătași. Îi luam în vizor pe cei care îmi aduceau aminte de părinții mei. Femeile care purtau poșete Gucci și bărbații îmbrăcați în costume Brunello Cucinelli. Cucoanele cu ai lor pudeli care-și ițeau capul din genți Michael Kors cu țințe și domnii care plăteau pe loc, pentru un trabuc, echivalentul chiriei lunare a unei persoane obișnuite.

Să dibui potențiale victime pe promenadă era jenant de ușor. Todos Santos e cel mai bogat oraș din California, conform ultimului recensământ. Spre groaza familiilor care și-au acumulat averea de-a lungul a multe generații, proaspăt îmbogățiții — precum tatăl meu — se instalaseră pe bucata asta de pământ înarmați cu automobile hidoase importate din Italia și cu atât de multe bijuterii, încât ar fi fost de ajuns pentru a scufunda un cuirasat.

Am scuturat din cap, holbându-mă la explozia de culori, de arome și de trupuri bronzate, pe jumătate dezbrăcate. *Concentrează-te, Edie! Concentrează-te!*

Prada. Un vânător bun poate s-o miroasă de la kilometri distanță.

Prânzul meu de azi a trecut pe lângă mine iute. Și-a dat capul pe spate, dezvăluind un rând de dinți drepți, alb-perlați. O soție-trofeu de vârstă mijlocie, îmbrăcată în Chanel, înțolită din cap până-n picioare cu haine ultimul răcnet. Nu mă dădeam în vânt după modă, însă lui taică-miu îi plăcea la nebunie să-și răsfețe amantele cu ținute luxoase și să defileze cu ele la evenimente sociale, prezentându-le drept secretarele lui *foarte...* particulare. Chiar și maică-mea cumpăra haine de designer, într-o încercare disperată de a semăna cu femeile mai tinere, care-l încântau pe el. Recunoșteam semnele bogăției. Iar tipa asta nu era înfometată. Nu tânjea nici după mâncare, nici după dragoste — singurele lucruri care contau.

Habar n-avea ea că banii ei aveau să-mi cumpere dragoste. Portofelul ei pe cale de a se goli avea să-mi umple inima până la refuz.

— Mor de poftă după o salată de rață de la The Brasserie. Vrei să mergem mâine acolo? Poate c-o să vină și Dar cu noi, a turuit femeia, înfoindu-și părul blond-platinat, tuns în stil bob.

Stătea cu spatele spre mine. Am observat că brațul ei era petrecut pe sub al unui bărbat înalt, brunet și chipeș, cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr decât ea. Era amantul ei? Soțul ei? Un vechi prieten? Fiul? N-avea nicio importanță pentru mine.

Ea era victima perfectă: distrasă, cu mintea împrăștiată, arogantă. Să-și ia la revedere de la portofel n-ar fi fost decât un mic inconvenient pentru cucoana asta. Probabil că avea un secretar personal, vreun suflet sărman, nefericit, pe care-l plătea ca să se ocupe de consecințe. Cineva care avea să comande pentru ea noi carduri de credit; un om care urma să ceară eliberarea unui permis nou de conducere și care avea s-o scutească de bătaia de cap numită birocrație.

Cineva precum Camila.

Să furi seamănă mult cu mersul pe sârmă. Secretul stă în postură și în abilitatea de a nu privi în hău — ori, în cazul meu, în ochii victimei. Eram suplă, scundă și sprintenă. M-am strecurat prin gloata de adolescente gălăgioase, care purtau bikini, și printre familiile care lingeau înghețate. Țineam ochii ațintiți asupra genții YSL în negru și auriu, ce i se legăna de braț.

Sunetele s-au estompat, trupurile și tonetele cu mâncare au dispărut. Nu vedeam decât poșeta — scopul meu.

Amintindu-mi tot ce învățasem de la Bane, am inspirat profund și am sărit după poșetă. I-am înhățat-o de pe braț și am zbughit-o spre una dintre numeroasele alei care împărțeau magazinele și restaurantele de pe ponton. N-am privit în urmă. Fugeam orbește, cu disperare și furie.

Dum, dum, dum, dum! Bocanii mei răsunau greoi pe betonul fierbinte, dar consecințele care veneau la pachet cu lipsa banilor — iar eu aveam neapărat nevoie de bani — îmi îngreunau și mai mult inima. Hărmălaia fetelor care râdeau pe promenadă s-a evaporat pe măsură ce mă îndepărtam de ținta mea.

Aș fi putut fi una dintre fetele alea. Încă pot. De ce fac asta? De ce nu pot pur și simplu să renunț?

Încă puțin, și urma să ajung în mașina mea, să deschid poșeta și să-mi examinez comoara. Îmbătată de adrenalină și sub efectul endorfinei, am lăsat să-mi scape din gâtlej un râs isteric. Uram să jefuiesc oamenii. Uram și mai mult sentimentul care însoțea furtul. Însă cel mai tare mă uram pe mine și ceea ce devenisem. Totuși sentimentul eliberator că făcusem ceva rău și că mă pricepeam atât de bine să scap basma curată m-a săgetat drept în inimă.

Am simțit o senzație de ușurare când mi-am văzut mașina. Bătrânul Audi TT negru, pe care tatăl meu îl cumpărase de la partenerul său de afaceri, Baron Spencer, era singurul lucru pe

care mi-l dăruise în ultimii trei ani, dar până și cadoul ăsta venea la pachet cu niște așteptări. Să mă vadă mai rar în vila lui era scopul lui în viață. În majoritatea serilor, tata nu venea acasă. Și așa rezolva problema.

Mi-am scos cheile din rucsac. Gâfâiam ca un câine bolnav.

Eram la câțiva centimetri de portiera din partea șoferului, când lumea s-a întors cu susul în jos și mi-au cedat genunchii. Mi-a luat câteva secunde să mă prind că nu mă împiedicasem din cauza propriei stângăcii. O mână enormă și fermă mi-a înșfăcat umărul și m-a răsucit în loc. Am rămas fără suflare. Mâna mi-a apucat brațul într-o strânsoare dureroasă și m-a târât pe o alee dintre un fast-food și un butic franțuzesc, înainte să apuc să deschid gura ori să schițez vreun gest. Mă străduiam să-mi înfig bocancii în asfalt. Încercam cu disperare să mă eliberez, dar tipul ăsta era de două ori cât mine. Eram prea orbită de furie ca să mă uit bine la fața lui. Haosul îmi fierbea în măruntaie. Privirea mi se tulburase. M-a izbit de un zid și am sâsâit de durere când am simțit impactul, din spinare până în noadă. Din instinct, mi-am repezit brațele înainte, gata să-mi înfig unghiile în obrajii lui. Loveam și țipam. Frica mea era ca o furtună. Era îngrozitor. Străinul mi-a strâns încheieturile și mi le-a ridicat deasupra capului, pironindu-le pe cimentul rece.

Asta-i, mi-am spus. *Aici o să sfârșești. Din cauza unei genți stupide, într-o după-amiază de sâmbătă, pe una din cele mai faimoase și aglomerate plaje din California.*

Tresărind, am așteptat ca pumnul lui să mă lovească în față sau, mai rău, să-i simt respirația puturoasă pe gura mea, iar mâna lui să-mi tragă pantalonii în jos.

Apoi străinul a chicotit.

M-am încruntat. Încercam să-mi limpezesc privirea și să-mi alung groaza.

I-am recompus imaginea pe bucăți. Întâi i-am zărit ochii. Aveau culoarea safirului și a argintului amestecate — o culoare cumva asemănătoare cu a pietrei lunii. Pe urmă i-am văzut nasul drept, buzele simetrice și pomeții ascuțiți. Arăta extrem de masculin și de intimidant, însă nu asta m-a făcut să-l recunosc imediat, ci faptul că trupul lui emana amenințare și forță în cantități periculos de mari. Era un cavaler întunecat, plămădit dintr-o materie aspră. Crud în tăcerea lui și necruțător prin încrederea în propria persoană. Nu-l întâlnisem decât o dată, la un grătar organizat acasă la Dean Cole, cu câteva săptămâni în urmă, unde nu schimbaserăm nici măcar un cuvânt.

El nu vorbise deloc, cu nimeni.

Trent Rexroth.

Abia dacă ne cunoșteam, dar fiecare informație pe care o știam despre tipul ăsta îmi stătea ca un ghimpe în ochi. Era milionar, celibatar și, prin urmare, probabil un afemeiat. Pe scurt, versiunea mai tânără a tatălui meu, ceea ce însemna că doream să-l cunosc la fel de mult precum îmi doream să mă molipsesc de holeră.

— Ai cinci secunde să-mi explici de ce ai încercat s-o jefuiești pe maică-mea, a zis el cu o voce foarte calmă, dar cu privirea arzând. *Cinci!*

Maică-sa. La naiba! Chiar că dădusem de necaz. Nu-mi regretam deloc decizia de-a o jefui pe cucoana aia. Avusesem dreptate. Era o femeie albă, bogată, din suburbii, care nu s-ar fi sinchisit nici de banii furați, nici de poșetă. Însă aveam ghinion că tipul cu care taică-miu făcea afaceri de șase luni încoace era fiul ei.

— Dă-mi drumul! Dacă nu, îți ard un genunchi între picioare! am șuierat eu printre dinții încleștați.

— Mai ai patru secunde.

M-a ignorat complet, strângându-mi încheieturile și mai tare. Ochii lui mă provocau să fac ceva ce știam amândoi că eram prea lașă să încerc. M-am crispat, deși nu mă durea cu adevărat, iar el era conștient de lucrul ăsta. Strângea doar atât cât să mă simt incomod și să mă sperie de-a binelea.

Nimeni nu mă rănise fizic înainte. Era regula nescrisă a celor bogați și nobili. Puteai să-ți ignori copilul, să-l trimiți într-o școală cu internat, în Elveția, și să-l lași cu dădaca până împlinea optsprezece ani, dar ferească Dumnezeu să-l atingi cu un deget! M-am uitat în jur, după poșeta YSL. Confuzia și panica mi se înnodau în stomac. Rexroth s-a prins iute de planul meu. A împins cu piciorul poșeta între noi.

— Nu te atașa prea tare de ea, drăguțo! Trei secunde.

— Te-ar omorî tata dac-ar ști că m-ai atins, am bolborosit eu, încercând să-mi recapăt echilibrul. Sunt...

— Fiica lui Jordan Van Der Zee, m-a întrerupt el direct, scutindu-mă de prezentări. Îmi pare rău să ți-o spun, dar nu-mi pasă.

Taică-miu făcea afaceri cu Rexroth și deținea 49 de procente din acțiunile firmei Perfect Finance, pe care Trent o înființase împreună cu prietenii lui din liceu. Acest lucru îl transforma pe Jordan într-o amenințare pentru bărbatul din fața mea, deși tata nu era șeful lui Rexroth în adevăratul sens al cuvântului. Încruntătura lui Trent mi-a confirmat că nu era deloc speriat. Dar eu știam că taică-miu și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat că Trent m-a atins. Jordan Van Der Zee rar îmi arunca o privire, dar când se întâmpla, o făcea pentru a-și impune puterea asupra mea.

Voiam să-l tachinez și eu pe Rexroth. Nici măcar nu eram sigură de ce doream asta. Poate fiindcă mă umilea. Pe de altă parte, eram conștientă că o meritam.

Privirea lui mă străpungea, pârjolindu-mi pielea. Obrajii mi s-au înroșit. Am înțeles brusc de ce: el avea de două ori vârsta

mea și era scandalos de inaccesibil. Și-așa mă simțeam imatură fiindcă fusesem prinsă cu mâța în sac, iar acum, pe deasupra, simțeam cum coapsele mi se strângeau în timp ce degetele lui se afundau în încheieturile mele de parcă voia să le despice și să-mi smulgă venele.

— Ce-o să faci? l-am provocat eu. O să mă lovești?

Mi-am ridicat bărbia. Ochii, vocea și atitudinea mea erau sfidătoare. Maică-sa era albă, deci taică-su era fie afro-american, fie mulatru. Trent era înalt, vânjos și bronzat. Părul lui negru era tuns foarte scurt, în stil milităresc. Purta pantaloni gri-închis, o cămașă albă și un ceas Rolex *vintage*. *Un cretin minunat. Nemernic, superb și arogant.*

— Două secunde.

— De zece minute numeri de la cinci la unu, deșteptule! l-am anunțat, arcuindu-mi o sprânceană.

A afișat un rânjet atât de diavolesc, încât aș fi jurat că omul avea colți. Mi-a dat drumul la încheieturi atât de iute, de parcă l-ar fi ars. A zăbovit asupra mea ca o umbră și a sfârșit numărătoarea cu un mârâit:

— *O secundă.*

Ne-am holbat amândoi unul la celălalt, eu cu groază și el amuzat. Pulsul mi-a luat-o razna și m-am întrebat cum arătam pe dinăuntru. Oare ventriculele din inima mea plesneau de sânge de și adrenalină? El și-a ridicat mâna încet, ca și cum m-ar fi tachinat, și mi-a dat jos gluga hanoracului. Părul meu lung, ondulat și blond mi s-a revărsat până în talie. Mă simțeam atât de expusă! Ochii lui m-au cântărit agale, de parcă eram un obiect expus spre vânzare într-un magazin ieftin, iar el dezbătea dacă să-l cumpere sau nu. Arătam bine — un lucru care-i încânta și totodată îi deranja pe ai mei —, dar Trent era bărbat, iar eu eram în ultimul an de liceu, cel puțin pentru următoarele două săptămâni.

Știam că bărbații bogați preferă femeile tinere, însă minorele se numără rareori printre favorite.

După un moment tensionat, am rupt tăcerea.

— Și acum ce?

— Acum aștept.

Trent a fost pe punctul de a-mi mângâia obrazul, ceea ce m-a făcut să flutur din gene. Inima mi-a tresărit. Mă simțeam în același timp mai tânără și mai matură decât eram.

— Ce aștepți? am întrebat eu, încruntată.

— Aștept ca informația pe care o am acum despre tine să-mi fie folositoare, Edie Van Der Zee.

Îmi știa prenumele. Era destul de surprinzător că mă recunoscuse drept fiica lui Jordan doar zărindu-mă în trecere, la un grătar, dar faptul că-mi spusese pe numele mic mi se părea ciudat de tulburător. Cum ar fi putut să-mi afle Trent Rexroth prenumele? Singura explicație era că întrebase despre mine la muncă. Taică-miu nu vorbea despre fiică-sa la serviciu. Iată un adevăr crunt: tata încerca să-mi ignore existența ori de câte ori putea.

— Și de ce anume ai avea tu nevoie de la mine? am întrebat eu, strâmbând din nas cu scepticism.

Rexroth avea treizeci și ceva de ani, era un mogul influent și absolut deloc de nasul meu. „Categoriile" noastre nici măcar nu se intersectau. Nu-i vorba că mă desconsideram. Pur și simplu făcusem o alegere. Aș fi putut fi la fel de bogată ca el — pardon, aveam posibilitatea de a fi de cincizeci de ori mai bogată decât el — și aveam lumea la picioare, dar, spre marea consternarea a tatei, alesesem să-i dau un șut, în loc de a mă bucura de tot ce oferea ea.

Însă Trent Rexroth nu știa asta. Trent Rexroth habar n-avea.

Acum, sub brațele și sub privirea lui cercetătoare, mă simțeam incredibil de vie. Rexroth s-a aplecat spre mine, iar buzele lui, făcute pentru poezie, pentru păcat și plăcere, s-au apropiat de gâtul meu și au șoptit:

— Am nevoie să-l țin din scurt pe taică-tu. Felicitări! Tocmai ai devenit o potențială piesă de sacrificiu.

Când s-a îndepărtat de mine și m-a condus spre mașină, ținându-mă de ceafă ca pe un animal sălbatic care avea mare nevoie să fie îmblânzit, singurul meu gând a fost că viața mea a devenit mult mai complicată.

După ce am urcat la volan, a bătut cu palma în capota Audiului și a zâmbit. Și-a coborât pe nas ochelarii de soare.

— Condu cu grijă! m-a atenționat el.

— Să ți-o trag!

Mâinile îmi tremurau în timp ce încercam să trag frâna de mână.

— Nici într-un milion de ani, puștoaico. Nu merită să fac închisoare pentru tine.

Împlinisem optsprezece ani, dar asta nu schimba nimic. Mai aveam puțin și-l scuipam în față. A scotocit în poșeta maică-sii, apoi și mi-a aruncat un obiect mic și tare.

— Ține! Pentru drum. Îți dau un sfat prietenesc: stai departe de buzunarele și de gențile oamenilor! Nu toată lumea e la fel de înțelegătoare ca mine.

Nu era înțelegător. Era întruchiparea nemernicului desăvârșit. N-am mai apucat să-i arunc vreo replică. S-a răsucit și a plecat, lăsând în urmă o dâră de parfum îmbătător. Femeile de pe stradă se întorceau după el. Ultimul lui comentariu îmi stârnise nedumerire. Eram tulburată.

M-am uitat la ce îmi aruncase în poală.

Un baton Snickers.

Cu alte cuvinte, îmi ordonase să mă calmez. Mă trata ca pe un plod. *Ca pe o glumă.*

Am plecat cu mașina direct spre Plaja Tobago și am luat un mic împrumut de la Bane, ca să mă descurc cu banii luna viitoare. Eram prea distrasă ca să mai încerc să jefuiesc pe altcineva.

Ziua aceea a schimbat ceva și, cumva, mi-a călăuzit viața într-o direcție pe care nu știam că putea s-o urmeze.

A fost ziua în care mi-am dat seama că-l uram pe Trent Rexroth.

Ziua în care i-am adăugat numele pe lista mea de oameni nesuferiți.

Ziua în care am înțeles că încă mai puteam să mă simt vie, în brațele potrivite.

Ce păcat că erau totodată brațele unui tip de care trebuia să mă feresc cât de mult puteam!

Capitolul 1

Trent

Ea e un labirint fără cale de ieșire.
Un puls eteric, statornic. E acolo, însă vag.
O iubesc atât de mult, încât uneori o urăsc.
Și mă-nspăimântă, fiindcă în adâncul meu știu ce este ea.
Un puzzle de nerezolvat.
Și știu cine sunt eu.
Idiotul care ar încerca să o schimbe.
Cu orice preț.

— Cum te simțeai când ai scris asta? m-a întrebat Sonia.

Ținea hârtia pătată de whisky de parcă ar fi fost nou-născutul ei, iar ochii îi străluceau într-un văl de lacrimi.

Nivelul lacrimogen era mare în ședința asta. Vocea ei era catifelată. Știam ce urmărea. O breșă. Un *moment*. Scena aceea esențială dintr-un film siropos de Hollywood, după care se schimbă totul. Fata ciudată scapă de inhibiții, tatăl ei își dă seama că a fost un nenorocit distant și pe urmă, împreună, își gestionează emoțiile. Îți vine să bocești, nu alta!

Mi-am frecat fața cu mâinile și am aruncat o privire la ceasul Rolex.

— Eram beat mort când am scris-o, deci probabil nu prea știam pe ce lume eram, am spus eu, pe un ton egal.

Eram taciturn. Ce surpriză! La urma urmei, de-asta mi se zicea Mutul. Vorbeam numai cu Sonia, care îmi respecta limitele, cu Luna — care mă ignora — și cu mine însumi.

— Te îmbeți des? s-a interesat ea.

Întristată. Așa era expresia Soniei. În cea mai mare parte a timpului, o ținea sub control, dar știam adevărul ascuns sub machiaj și sub aparența de profesionalism.

— Nu mă îmbăt des. Nu că te-ar privi pe tine...

În cameră s-a lăsat o tăcere profundă. Băteam cu degetele în ecranul telefonului, încercând să-mi amintesc dacă le-am trimis sau nu un contract coreenilor. Ar fi trebuit să mă port mai amabil, dat fiind că fetița mea în vârstă de patru ani stătea chiar lângă mine și era martoră la schimbul ăsta de replici. Din multe puncte de vedere ar fi trebuit să mă port altfel. Dar în afara serviciului, eram doar enervat, furios și — *De ce, Luna? Ce naiba ți-am făcut eu ție?* — confuz. Cum de ajunsesem un tată singur, la treizeci și trei de ani, care nu avea nici timpul, nici răbdarea pentru altă ființă de sex feminin, cu excepția copilului său?

— Hai să vorbim despre căluții-de-mare, a schimbat Sonia subiectul, împletindu-și degetele.

Făcea asta de fiecare dată când simțea că eram prea încordat. Zâmbetul ei era cald, însă neutru, exact ca biroul ei. Mi-am plimbat privirea peste pozele agățate pe perete, în spatele ei — tipul de idioțenii pe care le cumperi din IKEA —, peste tapetul galben-pal, peste fotoliile înflorate. Se chinuia ea prea mult sau nu mă străduiam eu suficient? Era greu de spus. M-am uitat la fiica mea și i-am adresat un rânjet. Nu mi-a răspuns la fel. Nu puteam s-o condamn.

— Luna, vrei să-i spui lui tati de ce căluții-de-mare sunt preferații tăi? a ciripit Sonia.

Luna i-a zâmbit larg și conspirativ psihoterapeutei. Deși avea patru ani, fiica mea nu vorbea deloc. Nici măcar un singur cuvânt sau o silabă rătăcită. Nu avea nicio problemă cu corzile vocale. De fapt, țipa atunci când o durea ceva și tușea când era răcită, fredona absentă când se difuza la radio o melodie de-a lui Justin Bieber (o chestie de-a dreptul tragică, după cum ar spune unii).

Luna nu vorbea pentru că nu voia să vorbească. Era o problemă psihologică, nu de natură fizică. Știam că fiica mea era diferită, indiferentă și neobișnuită. Oamenii ziceau că e „specială", ca justificare pentru a o trata ca pe o ciudățenie. Nu mai puteam s-o apăr de privirile stranii și de sprâncenele arcuite a mirare. De fapt, devenea din ce în ce mai dificil să consider tăcerea ei o consecință a faptului că era introvertită și începusem să obosesc s-o mai ascund.

Luna era, *este* și mereu va fi incredibil de inteligentă. Obținuse punctaje peste medie la nenumăratele teste pe care le dăduse până acum. Înțelegea fiecare cuvânt care îi era adresat. Ea alesese să fie mută, însă era prea mică pentru a face alegerea asta. Să încerc s-o conving de contrariu era totodată imposibil și ironic. De aceea mă târâiam de două ori pe săptămână în biroul Soniei, în toiul programului de lucru, încercând cu disperare să-mi induplec fiica să înceteze să boicoteze lumea.

— Îți pot spune eu de ce-i plac Lunei la nebunie căluții-de-mare, a zis Sonia.

A strâns din buze și a pus pe birou biletul pe care îl scrisesem la bețe.

Luna rostea uneori un cuvânt sau două când era numai cu terapeuta, dar niciodată de față cu mine. Sonia mi-a spus că Luna

avea o voce languroasă, la fel ca ochii ei, o voce blândă, delicată și perfectă. *Vorbește exact ca un copil, Trent. Într-o zi, o vei auzi și tu.*

Mi-am arcuit o sprânceană. Mi-am sprijinit bărbia în palmă. Mă uitam la roșcata cu sâni mari. Aveam trei contracte de care trebuia să mă ocup la muncă — patru, dacă uitasem să-l trimit și pe al coreenilor —, iar timpul meu era prea prețios ca să-l pierd cu flecăreală despre căluți-de-mare.

— Mda?

Sonia s-a aplecat peste birou, pe urmă și-a pus mâna albă și mică peste mâna mea mare și bronzată.

— Căluții-de-mare sunt preferații Lunei pentru că sunt singura specie din natură pentru care masculul poartă puiul, în loc de femelă. Masculul căluț este cel care-și poartă urmașii, cel care e gestant și pregătește cuibul. Nu ți se pare frumos?

Surprins, am clipit de câteva ori. I-am aruncat o privire fiicei mele. Având în vedere cât de nepregătit eram să mă descurc cu femeile de vârsta mea, să am grijă de Luna era ca și cum aș fi tras o mulțime de gloanțe în întuneric, sperând că unul avea să nimerească ținta. M-am încruntat, strofocându-mă să găsească orice — orice nenorocită de idee — care ar fi adus un zâmbet pe chipul fetiței mele.

Mi-a trecut prin cap că Serviciul de Protecție a Minorilor ar fi luat-o pe sus și ar fi dus-o departe de mine, dacă ar fi știut că eram un imbecil inapt emoțional.

— Eu..., m-am bâlbâit.

Sonia și-a dres glasul și mi-a sărit în ajutor.

— Hei, Luna, ce-ar fi s-o ajuți pe Sydney să agațe câteva decorațiuni pentru tabăra de vară? Te pricepi de minune la decorat.

Sydney era secretara Soniei. Fiica mea se atașase de ea după ce petrecuserăm mult timp așteptând la recepție să intrăm pentru programare.

Luna a încuviințat din cap și a sărit din scaun.

Fetița mea era frumoasă. Pielea ei de nuanța caramelului și buclele șaten-deschis îi scoteau în evidență ochii de-un albastru profund, care păreau să strălucească precum un far. Fiica mea era frumoasă, lumea era urâtă și eu nu știam cum s-o ajut.

Și asta mă măcina lent. Implacabil. Crunt.

Ușa s-a închis cu un zgomot ușor. Sonia și-a mutat privirea la mine și zâmbetul ei a dispărut.

M-am holbat iar la ceas.

— Vii diseară să ne-o tragem sau...?

— Sfinte! Trent! a protestat ea.

Am lăsat-o să se agite. Asta era problema Soniei. Credea că putea să-mi facă morală pentru că uneori îmi lua scula în gură. Adevărul e că fiecare dram de putere pe care îl avea asupra mea se datora Lunei. Fiica mea o venera și zâmbea mai mult în prezența psihoterapeutei.

— Înțeleg că răspunsul tău e „nu", am comentat eu.

— De ce n-o iei ca pe un semnal de alarmă? Dragostea Lunei față de căluții-de-mare e un mod de a spune: „Tati, apreciez că ai grijă de mine". Fiica ta are nevoie de tine.

— Fiica mea mă are alături de ea, am rostit eu printre dinți.

Era adevărul. Ce puteam să-i ofer mai mult Lunei? Eram și tată, și mamă pentru ea.

În urmă cu trei ani, mama Lunei, Val, o așezase pe Luna în pătuțul ei, își luase cheile și două valize mari și dispăruse din viața noastră. Eu și Val nu fuseserăm un cuplu. Luna era rezultatul unei petreceri a burlacilor care o luase razna. Fiica mea a fost concepută în camera din spate a unui club de striptease. Val mă încălecase, în timp ce îi făceam sex oral unei alte dansatoare la bară. Acum îmi dau seama că să i-o trag fără prezervativ unei dansatoare la bară ar fi trebuit să-mi aducă un record Guinness

pentru prostie. Aveam douăzeci și opt de ani — nu eram nici pe departe copil — și suficient de isteț încât să conștientizez că ceea ce făceam era greșit.

Însă la douăzeci și opt de ani, încă gândeam cu penisul și cu portofelul.

La treizeci și trei de ani, gândeam cu creierul *și*, în plus, țineam cont de fericirea fiicei mele.

— Când ai de gând să termini cu farsa asta? am întrerupt-o pe Sonia, obosit de învârtitul în jurul cozii cu privire la adevăratul subiect. Spune prețul și plătesc! Ce sumă vrei ca să te ocupi exclusiv de noi?

Sonia lucra pentru o instituție privată finanțată parțial de stat și, în parte, de subsemnatul. Sigur nu câștiga mai mult de 80 000 de dolari pe an. Îi oferisem 150 000 de dolari, cea mai bună asigurare de sănătate pentru ea și pentru fiul ei, plus același număr de ore de lucru, dacă ar fi fost de acord să lucreze doar cu Luna. Sonia a lăsat să-i scape un oftat îndurerat. Colțul ochilor ei azurii s-au încrețit.

— Nu pricepi, Trent? Ar trebui să faci eforturi s-o convingi pe Luna să se deschidă față de mai mulți oameni, nu s-o lași să depindă de mine pentru comunicare. În plus, Luna nu este singurul copil care are nevoie de mine. Îmi place să lucrez cu o varietate mare de clienți.

— Te iubește, am contraatacat eu, culegând scame negre de pe costumul meu Gucci impecabil.

Oare chiar credea că nu voiam ca fiica mea să-mi vorbească? Să le vorbească părinților mei? Prietenilor mei? Încercasem de toate. Luna nu se lăsa înduplecată. Puținul pe care puteam să-l fac era să mă asigur că nu se simțea îngrozitor de singură, ferecată în mintea ei.

— Și pe tine te iubește, mi-a zis Sonia. Pur și simplu îi va lua mai mult timp să iasă din carapace.

— Să sperăm că se va întâmpla înainte să găsesc un mod de-a sparge carapacea aia, am amenințat eu, pe jumătate în glumă.

M-am ridicat.

Fiica mea mă făcea să mă simt mai neajutorat decât orice om cu care avusesem de-a face.

— Trent..., m-a implorat Sonia când am ajuns la ușă.

M-am oprit, dar nu m-am întors. Nu. La dracu'! Nu vorbea mult despre familia ei când venea pe la mine, pentru o partidă de sex rapid, după ce Luna și dădaca deja dormeau, dar știam că era divorțată și avea un copil. La naiba cu Sonia cea normală și cu fiul ei normal! Ei nu ne înțelegeau pe mine și pe Luna. Teoretic, poate. Dar în niciun caz nu pe noi, cei adevărați; pe noi, cei dărâmați, torturați, ciudățeniile naturii. Sonia era o terapeută pricepută. Posibil lipsită de etică profesională, însă aspectul ăsta era discutabil. Făceam sex știind amândoi că nu aveam alte așteptări. Nicio emoție, nicio complicație. Era o psihologă bună, dar, la fel ca restul lumii, nu se pricepea deloc la a înțelege prin ce treceam eu și fiica mea.

Sonia a continuat:

— Tocmai a început vacanța de vară. Te rog, te sfătuiesc să-ți faci timp pentru Luna. Lucrezi prea mult. Chiar i-ar prinde bine să stea mai mult în preajma ta.

M-am răsucit pe călcâie și i-am studiat chipul.

— Ce sugerezi?

— Ai putea să-ți iei o zi liberă săptămânal, ca să petreci timp cu ea.

I-am aruncat o căutătură urâtă, ca să-i transmit că întrecuse măsura. A bătut în retragere, dar nu fără să riposteze. A strâns din buze, dându-mi de înțeles că și ea se săturase de mine.

— Înțeleg. Ești un mare mahăr și nu-ți permiți să ai timp liber. Promite-mi că o vei lua pe Luna cu tine, la serviciu, o dată pe săptămână. Camila poate s-o supravegheze. Știu că în clădirea ta de birouri există o sală de joacă. Aveți și alte facilități potrivite pentru copii.

Camila era dădaca Lunei. La șaizeci și doi de ani, avea un nepot și al doilea se pregătea să vină pe lume, deci slujba ei la noi era temporară. Nu-i de mirare că, de fiecare dată când îi auzeam numele, aveam o senzație neplăcută.

Am aprobat din cap. Sonia a închis ochii și a expirat prelung.

— Mulțumesc, Trent.

Am ieșit din birou. Pe hol, am luat rucsacul Lunei și am pus în el căluțul-de-mare de jucărie. I-am oferit mâna mea și a luat-o într-a ei. Am mers liniștiți până la lift.

— Vrei spaghete? am întrebat eu, pregătindu-mă sufletește să fiu dezamăgit.

Nu primeam niciodată un răspuns de la ea.

— Ce zici de un iaurt înghețat?

În continuare, tăcere.

Ușile liftului s-au deschis. Am pășit înăuntru. Luna era îmbrăcată cu o pereche simplă de blugi și un tricou alb. Îmi imaginam că fiica lui Van Der Zee purta genul ăsta de haine atunci când nu era ocupată cu jefuitul oamenilor. Luna nu semăna deloc cu Daria — fiica lui Jamie — sau cu celelalte fete din clasa ei, care preferau să poarte volănașe și rochii. Nici Luna nu le considera interesante pe colegele ei.

— Ce părere ai de spaghete *plus* iaurt înghețat? am negociat eu, care nu negociam niciodată.

Din nou, mânuța ei a strâns-o pe a mea. *Se îmbuna.*

— Turnăm iaurtul peste spaghete, și ne uităm la *Stranger Things*. Două episoade. Mai schimbăm și noi un pic rutina de dinainte de culcare. Azi poți să te culci la ora nouă, în loc de opt.

Doar era weekend, ce naiba! Persoanele extrem de doritoare cu care mi-o trăgeam puteau să aștepte. În seara asta voiam să mă uit la seriale, împreună cu copilul meu. Să fiu un căluț-de-mare.

Luna mi-a strâns încă o dată mâna, în semn de aprobare.

— Dar fără ciocolată sau prăjiturele după cină, am avertizat-o eu.

Eram sever când venea vorba de mâncare și de rutină acasă. Luna mi-a strâns din nou mâna.

— Nu-mi veni cu de-astea, domnișoară! Sunt tatăl tău și eu fac regulile. Fără ciocolată și fără băieți!

Umbra unui zâmbet a fluturat pe chipul ei. Pe urmă Luna s-a încruntat iar și a strâns la piept rucsacul cu căluțul-de-mare îndesat în el. Până acum, fiica mea nu-mi zâmbise nici măcar o singură dată. Nici măcar din întâmplare.

Sonia nu avea dreptate. Nu eram un căluț-de-mare.

Eram oceanul.

Capitolul 2

Edie

Imponderabilitate.

Niciodată nu mă săturam de senzația asta.

Să plutesc pe un val enorm, devenind una cu oceanul. Să mă mențin deasupra lui cu îndemânare — genunchii îndoiți, burta supță, bărbia ridicată —, concentrată asupra singurului lucru care conta cu adevărat în viață: să nu cad.

Costumul meu negru, de surfer, mi se lipea de piele, menținându-mi temperatura constantă chiar și în apa sărată, la șase dimineața. Bane era pe alt val. Îl vedeam cu coada ochiului. Făcea surfing tot așa cum își călărea motocicleta Harley: neglijent, agresiv, *fără milă*. Oceanul era zgomotos. Se lovea de țărmul alb, asurzindu-mi gândurile negative și estompându-mi fixațiile sâcâitoare. Îmi potolea anxietatea și, pentru o vreme, nu mai existau nici scandaluri, nici griji financiare, nici planuri de făcut sau visuri de destrămat. Nu existau Jordan și Lydia Van Der Zee, nicio așteptare și nicio amenințare care să plutească deasupra mea.

Doar eu.

Doar apa.

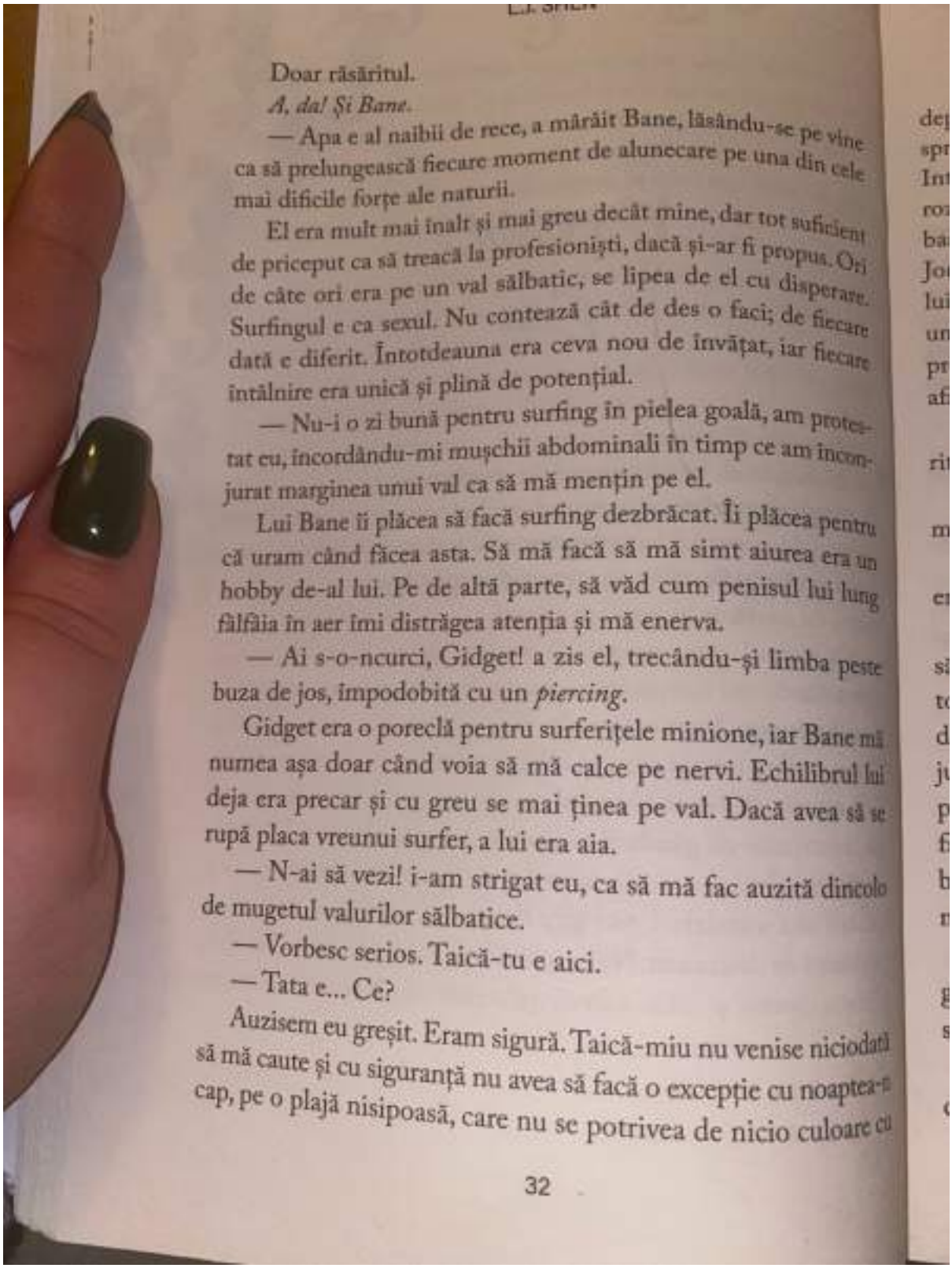

Doar răsăritul.

A, da! Și Bane.

— Apa e al naibii de rece, a mărăit Bane, lăsându-se pe vine ca să prelungească fiecare moment de alunecare pe una din cele mai dificile forțe ale naturii.

El era mult mai înalt și mai greu decât mine, dar tot suficient de priceput ca să treacă la profesioniști, dacă și-ar fi propus. Ori de câte ori era pe un val sălbatic, se lipea de el cu disperare. Surfingul e ca sexul. Nu contează cât de des o faci; de fiecare dată e diferit. Întotdeauna era ceva nou de învățat, iar fiecare întâlnire era unică și plină de potențial.

— Nu-i o zi bună pentru surfing în pielea goală, am protestat eu, încordându-mi mușchii abdominali în timp ce am înconjurat marginea unui val ca să mă mențin pe el.

Lui Bane îi plăcea să facă surfing dezbrăcat. Îi plăcea pentru că uram când făcea asta. Să mă facă să mă simt aiurea era un hobby de-al lui. Pe de altă parte, să văd cum penisul lui lung fâlfâia în aer îmi distrăgea atenția și mă enerva.

— Ai s-o-ncurci, Gidget! a zis el, trecându-și limba peste buza de jos, împodobită cu un *piercing*.

Gidget era o poreclă pentru surferițele minione, iar Bane mă numea așa doar când voia să mă calce pe nervi. Echilibrul lui deja era precar și cu greu se mai ținea pe val. Dacă avea să se rupă placa vreunui surfer, a lui era aia.

— N-ai să vezi! i-am strigat eu, ca să mă fac auzită dincolo de mugetul valurilor sălbatice.

— Vorbesc serios. Taică-tu e aici.

— Tata e... Ce?

Auzisem eu greșit. Eram sigură. Taică-miu nu venise niciodată să mă caute și cu siguranță nu avea să facă o excepție cu noaptea-n cap, pe o plajă nisipoasă, care nu se potrivea de nicio culoare cu

dependența lui de costume scumpe. Am mijit ochii și am privit spre coastă, pierzându-mi stabilitatea — și nu doar pe cea fizică. Intrarea pe plajă era delimitată de palmieri și de bungalow-uri roz, verzi, galbene și albastre. Bineînțeles, în tot carnavalul de baruri, standuri cu hotdog și șezlonguri galbene, l-am văzut pe Jordan Van Der Zee. Stătea pe plajă. Soarele răsărea din spatele lui, ca o pălălaie ce se înalță direct dinspre porțile iadului. Purta un costum Brooks Brothers din trei piese și avea o privire dezaprobatoare. Refuza să se descotorosească de ambele chiar și în afara programului de muncă.

Chiar și de la depărtare, am văzut cum ochiul stâng îi zvâcnea ritmic. Era nervos.

Chiar și de la depărtare, îi simțeam furia revărsându-se spre mine.

Chiar și de la depărtare, disperarea mi-a încleștat gâtul. Jordan era prea aproape, prea sever. *Copleșitor.*

Am alunecat pe placă și spatele meu a izbit apa. Durerea m-a săgetat în spinare. Bane nu-l cunoștea pe taică-miu, dar, la fel ca toată lumea din orașul ăsta, știa anumite lucruri *despre* el. Jordan deținea jumătate din centrul orașului Todos Santos — cealaltă jumătate îi aparținea lui Baron Spencer — și anunțase recent că plănuia să candideze pentru funcția de primar. Zâmbea larg în fața camerelor de filmat, îi îmbrățișa pe antreprenori, pupa bebelușii și chiar luase parte la câteva dintre ceremoniile din liceul meu, ca să-și arate sprijinul față de comunitate.

Era fie iubit, fie temut, fie urât. Eu făceam parte din ultimul grup. Știam că mânia lui era o sabie cu două tăișuri, care putea să te spintece.

Apa sărată mi-a inundat gura. Am scuipat, trăgând de cureaua de pe gleznă ca să-mi găsesc placa plutitoare. M-am suit și mi-am

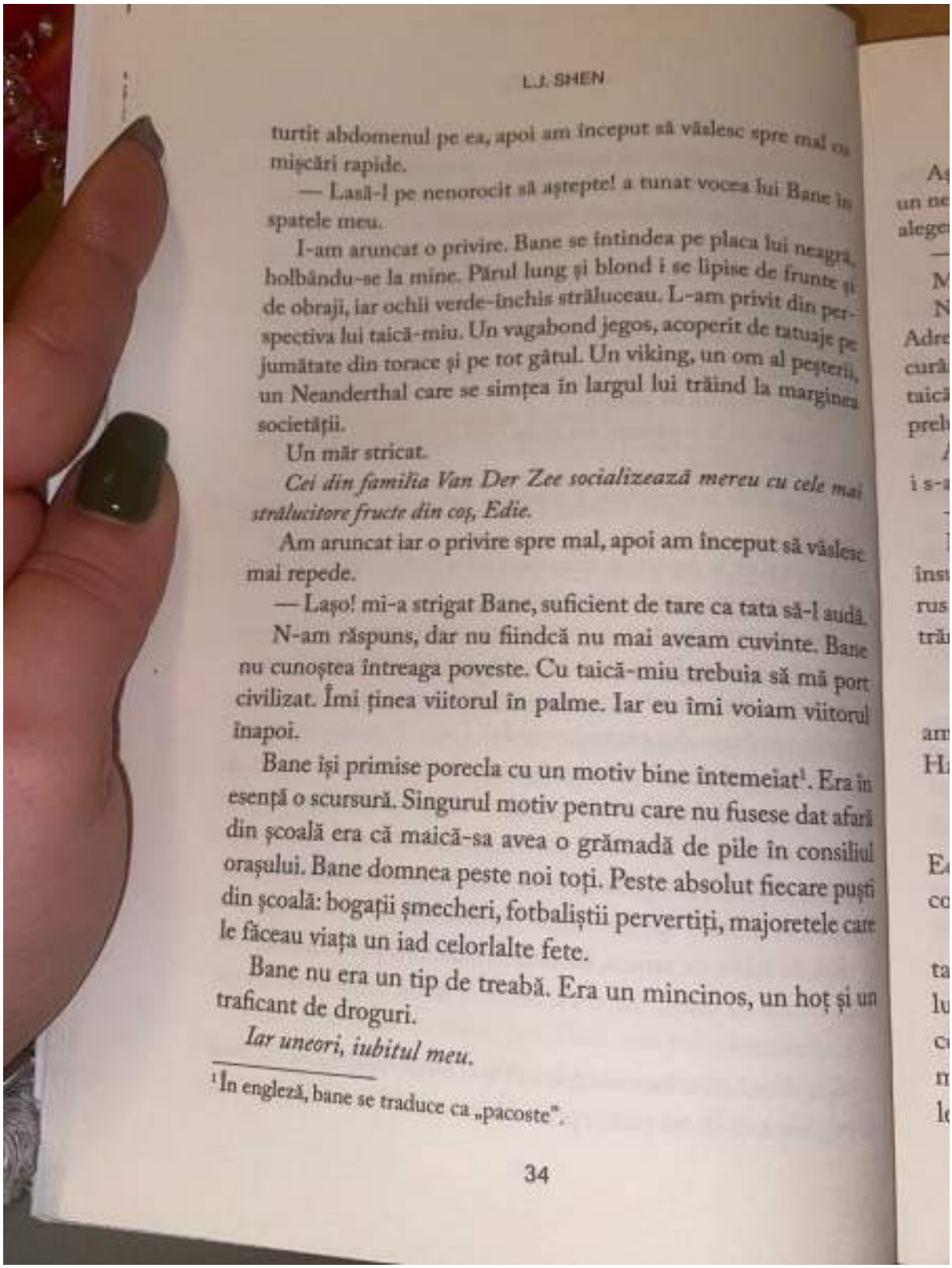

turtit abdomenul pe ea, apoi am început să vâslesc spre mal cu mișcări rapide.

— Lasă-l pe nenorocit să aștepte! a tunat vocea lui Bane în spatele meu.

I-am aruncat o privire. Bane se întindea pe placa lui neagră, holbându-se la mine. Părul lung și blond i se lipise de frunte și de obraji, iar ochii verde-închis străluceau. L-am privit din perspectiva lui taică-miu. Un vagabond jegos, acoperit de tatuaje pe jumătate din torace și pe tot gâtul. Un viking, un om al peșterii, un Neanderthal care se simțea în largul lui trăind la marginea societății.

Un măr stricat.

Cei din familia Van Der Zee socializează mereu cu cele mai strălucitoare fructe din coș, Edie.

Am aruncat iar o privire spre mal, apoi am început să vâslesc mai repede.

— Laș! mi-a strigat Bane, suficient de tare ca tata să-l audă.

N-am răspuns, dar nu fiindcă nu mai aveam cuvinte. Bane nu cunoștea întreaga poveste. Cu taică-miu trebuia să mă port civilizat. Îmi ținea viitorul în palme. Iar eu îmi voiam viitorul înapoi.

Bane își primise porecla cu un motiv bine întemeiat[1]. Era în esență o scursură. Singurul motiv pentru care nu fusese dat afară din școală era că maică-sa avea o grămadă de pile în consiliul orașului. Bane domnea peste noi toți. Peste absolut fiecare puști din școală: bogații șmecheri, fotbaliștii pervertiți, majoretele care le făceau viața un iad celorlalte fete.

Bane nu era un tip de treabă. Era un mincinos, un hoț și un traficant de droguri.

Iar uneori, iubitul meu.

[1] În engleză, bane se traduce ca „pacoste".

Așa că, deși Bane avea dreptate — taică-miu era într-adevăr un nenorocit —, Jordan avea și el dreptate: cu siguranță, făceam alegeri dubioase în viață.

— Jordan! am zis eu, strecurându-mi placa de surfing sub braț.

M-am apropiat de el.

Nisipul rece mi se lipea de picioare și-mi amorțea pielea. Adrenalina încă îmi curgea prin vene, dar știam că avea să dispară curând și că aveam să îngheț. Nu m-am înfiorat; știam că lui taică-miu îi făcea plăcere să-mi vadă disconfortul și că avea să prelungească discuția.

A făcut un semn cu bărbia dincolo de umărul meu, iar ochii i s-au îngustat.

— Ăla e puștiul Proțenko?

Mi-am încrețit nasul — un tic nervos. Deși Jordan era el însuși imigrant, nu îi convenea că mă împrietenisem cu un băiat rus care emigrase în America împreună cu mama lui, după destrămarea Uniunii Sovietice.

— Ți-am zis să stai departe de el.

— Nu-i singura persoană de care mi-ai spus să stau departe, am comentat eu, trăgându-mi nasul și mijind ochii spre orizont. Hai să acceptăm faptul că nu suntem de acord.

Și-a lărgit gulerul cămășii elegante.

— Vezi tu, aici te înșeli. Eu n-am acceptat să nu fim de acord, Edie. Pur și simplu îmi aleg bătăliile. Încerc să-mi cresc corect copilul, s-o fac cât de mult posibil.

Taică-miu era un cameleon, un ins versatil și extrem de adaptabil. Își ascundea cruzimea sub îngrijorare, iar comportamentul lui brutal căpăta masca entuziasmului și a unei personalități competitive. Pentru mine, faptele lui îl transformau într-un monstru. Dacă nu-l cunoșteai, era un simplu cetățean care respecta legea. Un băiat olandez sărac, ce sosise în Statele Unite cu părinții

lui, împlinise visul american și devenise milionar pe cont propriu, prin muncă grea și îndârjire.

Părea îngrijorat. Poate chiar era, însă nu în legătură cu starea mea.

— Tată...

Mi-am șters fața. Uram faptul că trebuia să-i zic „tată" ca să-i fac pe plac. Nu dobândise dreptul de a fi numit așa.

— N-ai venit aici ca să discutăm despre „puștiul Proțenko". Pot să te ajut cu ceva?

Am înfipt placa de surfing în nisip și m-am sprijinit de ea, iar el a întins o mână spre fața mea, însă apoi și-a amintit că eram udă. Și-a retras mâna și a strecurat-o iar în buzunar. Părea atât de uman în clipa asta! Ca și cum nu avea niciun plan ascuns.

— Unde ți-ai ascuns scrisorile de admitere la universitățile Boston și Columbia?

Mai că mi-a căzut fața. Mă străduisem să țin în secret informația că fusesem acceptată de cinci universități: Harvard, Stanford, Columbia, Brown și Universitatea din Boston. Aveam o medie peste 9, iar numele meu de familie era Van Der Zee, deci oamenii din comisiile universitare de admitere știau că taică-miu ar fi donat câteva milioane de dolari și o parte din propriul ficat instituției care l-ar fi scăpat de prezența mea. Din păcate, nu eram interesată să mă duc la o facultate în afara statului California. Motivul evident era surfingul. Sportul ăsta era oxigenul meu. Soarele și cerul senin erau hrană pentru sufletul meu. Însă voiam să stau aici mai ales fiindcă singura persoană de care-mi păsa pe lumea asta locuia în California. Așa că refuzam să plec.

Jordan știa asta al naibii de bine.

— Nu le-am ascuns. Le-am ars, am zis eu.

M-am dezbrăcat de costumul din neopren. Am rămas într-un costum de baie mov, minuscul.

Am adăugat:

— Vreau să fiu aproape de el.

— Înțeleg, a răspuns tata.

Știa că nu vorbeam despre Bane.

Taică-miu decisese să discute cu mine pe plajă, nu acasă, doar fiindcă nu voia să riște ca mama să ne audă. Lydia Van Der Zee era fragilă. Sănătatea ei mintală atârna de un fir de ață. Nu suporta țipetele, iar subiectul ăsta era suficient de volatil încât să ducă la o ceartă urâtă.

— Spune-o pe șleau! am zis eu.

Am închis ochii și am oftat.

— Edie, cred că ți-am greșit ca tată, iar pentru asta îmi cer iertare.

Tremuram. Adrenalina dispăruse de mult. Stăteam aproape dezbrăcată, așteptând ca soarele zgârcit să iasă dintre nori și să-mi mângâie pielea.

— Îți accept scuzele, am răspuns eu, deși nu credeam deloc în cuvintele lui. Deci care-i următoarea mișcare? Sunt sigură că există una. N-ai venit până aici doar ca să vezi ce fac.

— Dacă tot nu pleci la facultate anul ăsta — și să fie clar: asta nu înseamnă că nu te duci anul viitor — și de vreme ce ai absolvit liceul, ar trebui să lucrezi pentru mine.

Pentru. Nu cu *mine.*

— Într-un birou? Nu, mersi, am zis eu sec.

De trei ori pe săptămână, îi învățam pe copii să facă surfing. Acum eram în vacanța de vară și încercam să-mi găsesc de muncă. Da, tot mai furam, de când taică-miu îmi tăiase fluxul de bani. Încercam să-mi plătesc benzina, asigurarea pentru mașină, hainele, traiul și să-l întrețin *pe el*, și nu aveam de gând să-mi cer

scuze pentru că furam. Atunci când nu furam, amanetam obiecte din vila pe care taică-miu o cumpărase în Todos Santos atunci când ajunsese pe lista bogătașilor Forbes. Bijuterii. Electronice. Instrumente muzicale. La naiba! Aș fi amanetat și câinele familiei, dacă am fi avut unul. Nu prea aveam limite când venea vorba de a-l face fericit pe omul la care țineam. Să fur nu era tabu pentru mine. Cu toate acestea, furam numai de la cei despre care știam că puteau suporta paguba financiară.

— N-a fost o rugăminte. A fost un ordin, a precizat taică-miu, trăgându-mă de cot.

Mi-am înfipt călcâiele în nisip.

— Și dacă refuz?

— Atunci *Theodore* o să plece, a răspuns el răspicat, fără să clipească.

Ușurința cu care i-a pronunțat numele mi-a frânt inima.

— Și-așa îți distrage prea mult atenția, a adăugat el. Mă întreb cât de departe ai fi ajuns dacă aș fi luat măsuri cu ani în urmă.

Fierbeam. Voiam să-l împing pe taică-miu la o parte, să-l scuip în față și să urlu, dar nu puteam s-o fac. Avea dreptate. Jordan chiar avea putere asupra mea. Și o grămadă de relații. Dacă voia să-l scoată pe Theo din peisaj, ar fi făcut-o cu ușurință.

— Ce presupune slujba? am întrebat.

Mi-am mușcat obrajii pe dinăuntru, până am simțit gustul metalic al sângelui pe limbă.

— Orice e de făcut pe la birou. În principiu, muncă de teren. Fără clasat dosare și răspuns la telefoane. Ai nevoie de o doză de realitate, Edie. Ai fost acceptată la mai multe universități din Ivy League[1], iar tu ai refuzat toate ofertele ca să-ți petreci timpul făcând surfing cu un tip care fumează marijuana. E timpul să te

[1] Grup alcătuit din cele mai prestigioase opt universități din nord-estul Statelor Unite.

pui pe treabă. Vei veni cu mine la birou în fiecare zi, la șapte dimineața, și nu vei pleca până nu spun eu! Ai înțeles?

Taică-miu nu mersese niciodată atât de departe cu pedepsele. Eram majoră, însă nu avea absolut nicio importanță. Locuiam în continuare sub acoperișul lui, mâncam în continuare mâncarea lui și, cel mai important, încă eram la mâna lui.

— De ce-mi faci asta? De ce aici? De ce acum?

Pleoapa stângă i-a zvâcnit din nou. A strâns din dinți.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Ai un stil de viață nechibzuit. E timpul să te ridici la înălțimea numelui de familie pe care-l porți. Nu-i nevoie să te dai în spectacol.

S-a răsucit și s-a îndreptat spre Range Roverul care aștepta pe bordura pasarelei pustii. Motorul era turat. Șoferul se uita când la noi, când la telefon. Probabil că verifica ora. Un zâmbet ușor juca pe buzele omului. Lui taică-miu îi luase mai puțin de zece minute să mă pună la punct.

Am rămas locului, ca o statuie de gheață. Îl uram pe Jordan cu pasiune — acea pasiune care de obicei e rezervată dragostei. Sentimentul ăsta îmi pângărea sufletul și îmi otrăvea dispoziția.

— Pare-mi-se că acum regreți că nu m-ai ascultat și nu i-ai spus s-o întindă, a mormăit Bane, care ajunsese lângă mine.

A înfipt în nisip placa de surfing, după care și-a strâns în coadă părul blond și ciufulit.

Nu i-am răspuns.

— Se pare că ai încurcat-o, a comentat el, dându-mi un ghiont.

A luat o sticlă de bere din rucsacul care stătea în nisip. Cui îi păsa că era doar șapte dimineața?

Am strâns între degete colierul de scoici și am scrâșnit din dinți.

— Habar n-ai tu cât de tare am încurcat-o.

Capitolul 3

Edie

Nebunie.

Locul ăsta era un dezastru.

Nu mai fusesem niciodată la biroul lui taică-miu, dar era ușor să-mi dau seama că aici domnea anarhia. În Beverly Hills, la al cincisprezecelea etaj al clădirii Oracle, sediul firmei Perfect Finance, am întâlnit adevăratul haos.

Singurul om a cărui nebunie putea s-o egaleze pe a lui Banc. Baron „Vicious" Spencer.

Peste tot zumzăiau sonerii de mobil. Femei în fuste tip creion bârfeau, bărbați îmbrăcați în costume la dungă se certau. Granit în nuanța fildeșului și tapițerie din piele maronie împodobeau recepția companiei. Ferestre panoramice redau priveliștea Los Angelesului, în toată gloria lui. Un oraș frumos, fățarnic și crud.

Aici, în lux, în răsfăț, în putere, am dat nas în nas cu bărbatul care era considerat o legendă atât de mare în liceul „Todos Santos", încât, la un deceniu după ce absolvise, botezaseră o bancă după porecla lui — *Vicious*.

— Dacă ai de gând să plagiezi un întreg articol despre Bursă, cel puțin nu-l fura din *Financial Times*! Cine naiba te-a angajat ca director de relații publice? *Cine?*

Bărbatul cu păr negru și ochi indigo a aruncat un vraf de documente în fața tânărului cu expresie îngrozită. Maxilarul lui Vicious a zvâcnit. A împuns cu degetul cămașa tipului.

— Rezolvă tâmpenia asta! Altfel, o să-ți strângi catrafusele din biroul tău amărât, jigodie! Rezolvă înainte de ora cinci, fiindcă atunci când începe ședința de la șase, vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată. Clar?

Aproape toți angajații de la etajul ăsta se adunase ca să urmărească spectacolul. Însă nimeni nu îi reproșa lui Vicious comportamentul lui oribil. Nici măcar taică-miu. Tuturor părea să le fie foarte teamă de el. Deși îmi părea foarte rău pentru tipul de la PR, care a mormăit că numele lui e Russell, nu voiam să-mi încep prima zi de muncă enervând și mai mulți oameni.

— Vă rog, domnule! Nu puteți să mă dați afară, a implorat Russell aproape în genunchi.

Era pur și simplu o tortură să asist la spectacolul ăsta. M-am făcut mică și am încercat să nu tresar.

— Ba pot, și o fac! Unde dracu' mi-e cafeaua? a izbucnit Vicious, privind în jur și bătându-și ușor buza cu un deget.

Purta verigheta. Ai putea crede că l-ar fi înduplecat căsătoria, dar te-ai înșela.

Brusc, agitația s-a potolit. Gloata de costume s-a despărțit în două și au intrat trei bărbați pe care i-am recunoscut imediat. Îi văzusem în revistele financiare pe care le aveam acasă.

Dean Cole, Jaime Followhill și Trent Rexroth.

Primii doi era doar de decor. Îl flancau pe Trent. Erau mai puțin vânjoși, cu câțiva centimetri mai scunzi decât el și, în general, arătând mai puțin ca niște zei. Trent era cel care domina

încăperea și atrăgea atenția. Purta o cămașă bleu, cu guler răsfrânt, și pantaloni gri-deschis. Arăta sexy, pășea sexy și era evident că nu doar eu gândeam asta, fiindcă cel puțin trei femei din apropierea mea au chicotit înfundat.

— Salut, Spencer! a zis Trent, privindu-l pe Vicious cu răceală. Termină cu tărâboiul! E opt dimineața, și e o zi de luni.

— Chiar așa, V.! Ce dracu' ai? Scoate-ți bățul din fund! s-a băgat în vorbă Dean Cole.

Zâmbetul lui larg a mai destins atmosfera din încăpere.

— Vezi cum vorbești! a tunat taică-miu lângă mine, strângându-mă mai tare de braț.

Începuse să mă bruscheze când aveam șaisprezece ani. Apărusem acasă cu doi cercei în nara stângă. Pe urmă, când îmi tatuasem o cruce mare, neagră, trecuse la strânsori care-mi lăsau vânătăi. Nu era niciodată foarte grav — după cum am mai zis, bogătașii nu-și bat copiii —, însă știam amândoi că făcea asta pentru că uram să stau lângă el. În opinia lui, faptul că uneori îmi provoca vânătăi era probabil un bonus.

Crucea mea nu avea legătură cu religia. Era un mesaj scris cu cerneală neagră și cu litere îngroșate.

Nu. Trece. Mai departe.

— Individul e concediat, a declarat Vicious. Înainte de prânz, vreau să-și lase laptopul de firmă pe biroul. Ca să nu mai zic de toate parolele lui, de telefonul companiei și de cardul pentru parcare. O să le dau cuiva care le merită mai mult — poate puștiului care ne aduce coșuri cu fructe în fiecare dimineață, a adăugat Vicious, făcând semn spre Russell.

A luat un pahar cu cafea din mâna lui Jamie.

Inima mi s-a făcut cât un purice.

Trent a deschis ușor ușa biroului său. Mă înveselea grozav de mult faptul că îl ignora pe taică-miu.

— Nimeni n-o să fie concediat azi, a anunțat Trent. În plus, avem probleme mai mari pe cap. Hai în biroul meu!

— În primul rând, la naiba cu problemele tale! Și-n al doilea rând, nu-mi dai tu ordine! s-a răstit Vicious, terminându-și cafeaua din două înghițituri. În al treilea rând, vreau mai multă cafea. Acum!

A vârât paharul gol în mâna celui mai apropiat angajat.

— Vicious..., a spus Jamie cu reproș, în timp ce tipul care ținea paharul lui Vicious a dat fuga spre lift ca să-i aducă altă cafea Starbucks.

— Tipul a copiat un articol din *Financial Times* și l-a publicat site-ul nostru, a explicat Vicious. Am fi putut fi dați în judecată, sau chiar mai rău.

— V-vă rog! s-a bâlbâit Russell. A fost o greșeală. N-am avut timp să scriu articolul. Fiica mea are două săptămâni, nu doarme bine noaptea...

Nu mai puteam să înghit.

— Mai lăsați omul în pace! am izbucnit eu.

Mi-am smuls brațul din strânsoare și m-am desprins de taică-miu. M-am apropiat de Cei Patru. Ei și-au îndreptat privirea spre mine și, deși păreau cu toții surprinși, Trent era singurul care avea în plus pe față o expresie de dezgust. L-am ignorat și am arătat spre Russell.

— A spus că-i pare rău. De ce ar da-o în bară intenționat? Să fim serioși! Are o familie de hrănit.

— Ce-mi place! a chicotit Cole, bătându-l pe spate pe Spencer. Îți dă lecții o adolescentă. *Drăguț!*

M-am înroșit. Vicious părea indiferent. Abia dacă era conștient de existența mea. I-a aruncat o privire lui Russell. I-a făcut semn să plece, scutindu-l de concediere. Trent a rânjit și s-a răsucit spre mine.

— Azi e ziua „Adu-ți plodul la serviciu"? Nu-mi amintesc să fi primit e-mailul, a comentat el, cu vocea plină de venin.

I-am răspuns cu o privire încruntată. Am apelat la o încredere pe care de fapt n-o simțeam.

Tocmai ai devenit o potențială piesă de sacrificiu. Cuvintele lui îmi vuiau în cap, înăbușind orice gând pozitiv pe care îl avusesem despre el și despre fizicul lui plăcut. Aproape uitasem că, pentru mine, el era o complicație, dacă urma să lucrez în compania Perfect Finance.

— Edie va munci aici o vreme, a anunțat Jordan.

M-a tras lângă el din nou, cu un gest posesiv.

— Cine-a hotărât? a întrebat Trent.

— Eu.

— N-am fost de acord cu chestia asta. Niciunul dintre noi nu și-a dat acordul.

— Atunci, mai bine că n-am întrebat, a spus taică-miu și a zâmbit politicos, sugrumându-mi brațul cu degetele lui subțiri și puternice.

Am ignorat durerea. Dacă mă certam iar cu el, era posibil să nu-l mai văd pe Theo sâmbătă. Nu-mi puteam asuma acest risc. Trent s-a apropiat cu hotărâre de noi. Fiecare pas de-al lui stârnea o undă în corpul meu, ca și cum ar fi pășit într-o apă tulbure.

— Hai să zicem că aș trece cu vederea nepotismul. I-ai dat fiică-tii — care nu are niciun fel de calificare — o slujbă pentru care cei mai merituoși candidați ar ucide. În plus, fiecare decizie majoră de angajare are nevoie de aprobarea tuturor partenerilor, nu-i așa? a întrebat el.

S-a răsucit spre prietenii lui, care au aprobat solemn din cap. Uitaseră complet de sărmanul Russell.

Devenisem o nouă victimă cu care Rexroth să se joace. Slabă și inofensivă. Șoricelul atras în culcușul pisicii dolofane.

— Pentru Dumnezeu, Rexroth! Va fi o simplă asistentă, n-o să se ocupe de conturile clienților.

Reacția lui Jordan nu a îmbunătățit cu nimic situația. Îmi strângea atât de tare brațul, încât oasele mele erau cât pe ce să se frângă.

— Da, dar o să stea la etajul *ăsta* și va avea acces la documentele *noastre*. Nu mă interesează dacă slujba ei e să decojească banane la bucătărie. Treaba asta va fi dezbătută mâine-dimineață, într-o ședință a consiliului. Am încheiat discuția! a mărâit Trent.

Toate privirile erau ațintite asupra lui. Atmosfera era apăsătoare, iar angajații rămaseseră uluiți. Mutul vorbise. Nu doar câteva cuvinte, ci propoziții întregi. Din cauza mea.

În sfârșit, găsisem un tip mai înspăimântător decât tatăl meu. Nu că l-aș fi căutat. În timp ce Vicious făcea multă zarvă, Trent era vânătorul tăcut, care îți dă târcoale ore întregi și lovește când te aștepți mai puțin.

Ochii lui palizi și reci îl măsurau pe taică-miu ca pe un gunoi. S-au oprit acolo unde mâna lui îmi ținea brațul ca-ntr-o menghină. Nu mai văzusem pe nimeni care să-l privească pe taică-miu cu un asemenea dispreț.

— Chiar o să te certi cu mine pentru asta, a comentat taică-miu, trecându-și neîncrezător degetele peste obrazul lui proaspăt bărbierit.

Ce să vezi! Se obișnuise ca eu și mama să-i acceptăm fiecare moft. Mai că voiam să fiu de partea lui Trent. Sigur, Mutul nu mă voia în preajmă, însă nici eu *nu voiam* să-i fiu în preajmă, deci eram pe aceeași lungime de undă. Trent s-a oprit la câțiva centimetri de tata. I-am simțit aroma curată. Emana senzualitate, făcându-mă să-mi doresc chestii murdare, interzise. Reacția mea față de el mă enerva. Mi-am propus să stau departe de el.

Trent și-a aplecat puțin capul, s-a uitat drept în ochii tatei și i-a șoptit amenințător:

— M-aș certa cu tine pentru orice, Jordan. Chiar și pentru furnizorul pentru automatul de cafea, dacă e nevoie.

Dușmănie. Locul ăsta era otravă pentru suflet. Din fericire, se părea că Rexroth mă urăște, iar Cei Patru Desfrânați se susțineau mereu unii pe ceilalți. Așa se povestea în liceul „Todos Santos", iar eu mă îndoiam că aveau să procedeze altfel de dragul meu.

— Bine, a rostit tăios Jordan. Vom discuta în ședință.

Privirea lui Trent s-a mutat la mine. Toate zgomotele din jurul meu s-au estompat.

— Nu-mi placi, a șoptit Rexroth cu o voce aspră.

Am dat din umeri.

— Nici nu ți-am cerut să mă placi.

— N-ai să muncești aici.

Brațul lui mi-a atins în treacăt umărul. Probabil că nu era o întâmplare. Am afișat un zâmbet mieros.

— Perfect! Îmi faceți o favoare. Tata mă forțează să lucrez aici. E furios fiindcă am refuzat ofertele a cinci facultăți din Ivy League. Aduceți-mi aminte, domnule Rexroth: la ce facultate de top ați învățat?

Lovitura asta sub centură era menită să mă răzbune parțial pentru demnitatea mea pierdută, însă nu mă simțeam mai bine. Fierea îmi ardea gâtlejul. Trent Rexroth era cunoscut în Todos Santos ca personajul unei captivante povești de succes: cel care a ieșit din mocirla din San Diego. Studiase la o facultate de stat, de toată jena, care accepta și analfabeți, și lucrase ca om de serviciu în campus, după cursuri. Acestea erau adevăruri despre care vorbise într-un interviu pentru revista *Forbes*.

Chiar încercasem să-l facă să se simtă aiurea fiindcă nu se născuse în puf? Acest gând mi-a provocat o greață mai mare decât faptul că astăzi purtam hainele maică-mii.

Trent a zâmbit și s-a aplecat spre mine, spre *sufletul* meu. Rânjetul lui era mai înspăimântător decât orice încruntătură sau grimasă pe care o văzusem vreodată. Expresia lui amenința că mă va rupe în două și mă va coase la loc așa cum dorea.

— Edie, a rostit el, cu buzele periculos de aproape de urechea mea.

Un fior delicios mi-a străbătut șira spinării. Ceva cald s-a răsucit în interiorul meu, implorând să fie descâlcit și să se destindă într-un orgasm. Ce se întâmpla și de ce naiba se *întâmpla*?

— Dacă știi ce-i bine pentru tine, fă stânga-mprejur și pleacă acum, a continuat Rexroth.

Mi-am ridicat fruntea și i-am întâlnit privirea. Am rânjit și eu. Mă născusem și crescusem într-o lume de bărbați bogați, intimidanți, și nu plănuiam să sfârșesc precum maică-mea: dependentă de medicamente, de Gucci și de un bărbat care defilase cu ea la braț pentru un deceniu, după care o păstrase strict pentru aparițiile lui publice.

— Mă duc să-mi caut biroul, i-am zis eu. V-aș ura să aveți o zi bună, domnule Rexroth, dar cred că n-are rost. Sunteți un om nefericit. Încă ceva! Poftim! am zis eu, pescuind din poșeta maică-mii un baton Nature Valley și lipindu-l de pieptul lui tare și musculos.

Inima mea se zbătea ca o pasăre în colivie.

Am dat fuga după tata, care se îndepărta pe holul mare, auriu. N-am îndrăznit să privesc în urmă. Știam că stârnisem un război pentru care nu eram pregătită. Dar mai știam, de asemenea, ceva care îmi stârnea același iureș entuziast precum surfingul: dacă reușeam să bat ultimul cui în sicriul angajării mele și să-l fac pe Rexroth să voteze împotriva mea, atunci scăpam.

Aveam un plan. Tot ce trebuia să fac era să mă port ca o răsfățată.

Să înceapă jocul!

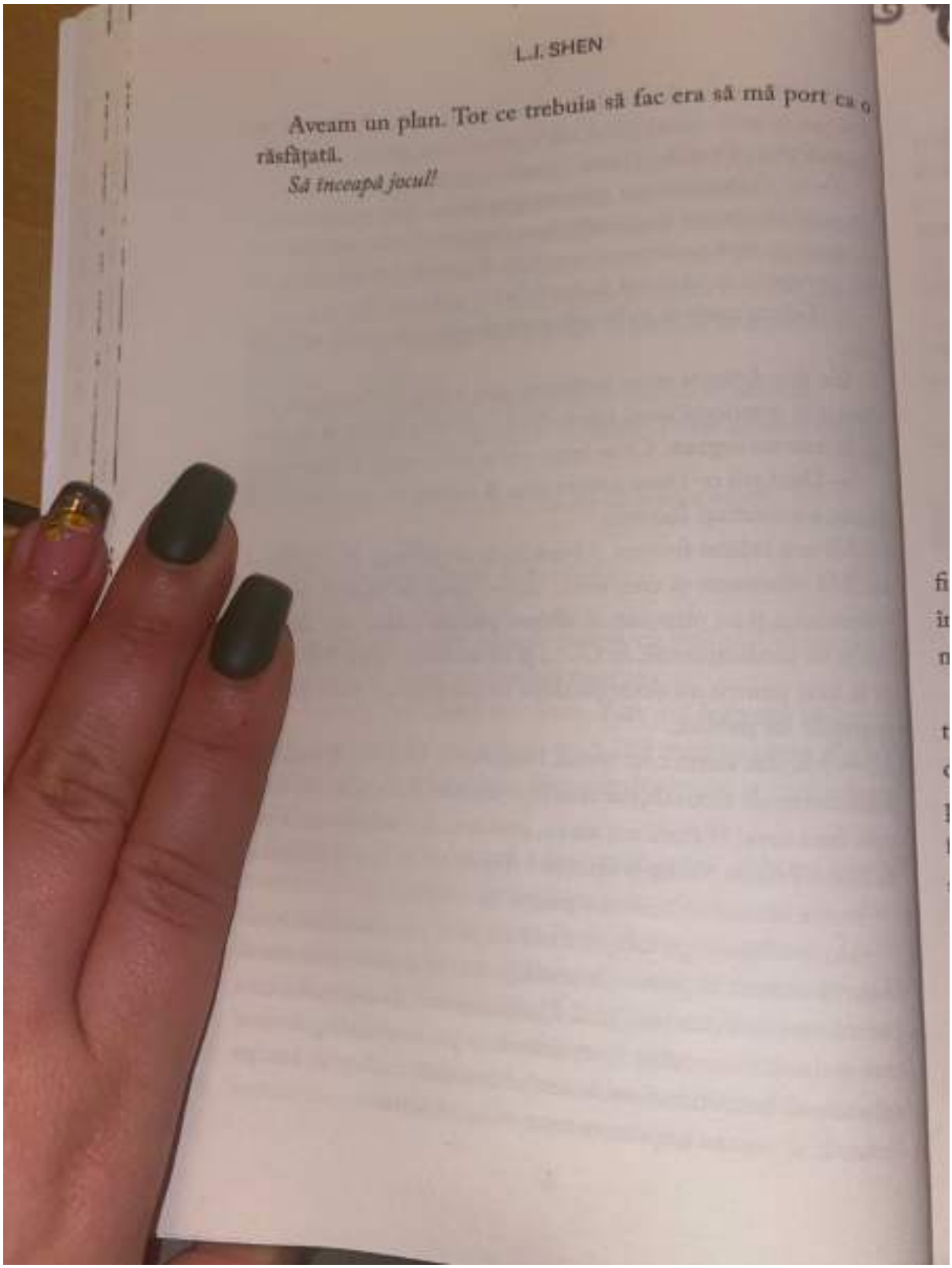

Capitolul 4

Trent

Am luat prânzul de unul singur.

Eram un copil unic la părinți fiindcă ai mei nu își permiseseră financiar să-mi ofere frați (o decizie pe care o respectam), deci în familia noastră cinele nu erau zgomotoase. Chiar și așa, părinții mei nu mâncau în tăcere.

Am cunoscut adevărata singurătate în ziua când Luna a încetat să vorbească. S-a întâmplat la câteva zile după ce a împlinit doi ani. Acest lucru mi-a subminat și mai mult încrederea că puteam crește un copil. Până atunci, să fiu un părinte singur fusese dificil, dar nu imposibil. Aveam bani și destule resurse ca să angajez cele mai bune bone de pe planetă. Pe deasupra, puteam conta pe părinții mei când trebuia să plec din oraș; inclusiv pe prietenii mei și pe soțiile lor, care mereu o primeau și o tratau pe Luna ca pe propriul copil.

Eram atât de obișnuit să primesc lovituri urâte din partea vieții, încât n-am fost surprins când Val ne-a lăsat baltă.

De când mă știam, mi se fura mereu câte ceva.

Mi se furase bursa sportivă când un dobitoc pe nume Toby Rowland unsese cu grăsime podeaua din fața dulapului meu, în vestiar. Alunecasem și-mi scrântisem glezna.

Mi se furase libertatea atunci când Val mă anunțase despre sarcina ei — deși eram amândoi la fel de responsabili.

Și, în final, mi se furase posibilitatea de a avea un copil fericit, atunci când Val o ștersese și o abandonase pe Luna.

Dar tăcerea Lunei era ultima picătură. Mă măcina, iar personalitatea mea obișnuită, liniștită lăsa locul unei jigodii furioase care avea nevoie de un pretext pentru a-și descătușa mânia.

Eram tacitum, ranchiunos și complet dat peste cap din cauză că fetița mea refuza să vorbească.

După prânz, am intrat în biroul meu, pregătit să iau în piept lista kilometrică de activități planuite pentru ziua de azi, însă am încremenit. Edie Van Der Zee mă aștepta.

Se așezase pe scaunul meu.

Cu picioarele sprijinite pe laptopul meu închis.

Tocurile ei cui stăteau îndreptate spre mine, provocator.

Ținea brațele încrucișate la piept.

Venus în rochie. Arogantă. Avea nevoie s-o salveze cineva.

N-am timp, drăguțo! Mai am de salvat o fetiță, deci sunt al naibii de ocupat.

Mi-am azvârlit servieta pe birou și am lărgit nodul cravatei.

— Ai trei secunde să-ți dai jos picioarele de pe biroul meu.

M-am abținut să adaug: *Înainte să le desfac și să-ți fac un sex oral de să te-audă tot etajul.*

— Nu te cred.

Privirea ei mă fixa de parcă încerca să dea la o parte o mască pentru a ajunge la adevăr.

— Data trecută când ai numărat invers, nu s-a întâmplat nimic. Oi fi eu hoață, domnule Rexroth, dar tu ești un mincinos

Data trecută o lăsasem să scape basma curată fiindcă trebuia să ajung acasă. În ziua aceea luasem prânzul pe fugă, împreună cu mama, în timp ce tata stătuse cu Luna. Acum aveam timp. Ba mai mult decât atât: eram noul ei șef până mâine-dimineață, iar fata asta avea mare nevoie de disciplină.

M-am apropiat de birou. Am apucat glezna subțire a lui Edie, i-am scos un pantof Louboutin, după care am rupt tocul-cui. Ochii ei m-au privit cu groază. Mi-am strecurat tocul în buzunar și am încălțat-o la loc.

Edie avea nevoie de o lecție.

— Echilibrul e vital în viață, am zis eu cu voce gravă. Încerc să nu mă port ca un nemernic decât dacă e absolut necesar, dar am impresia că ai venit aici ca să-mi pui răbdarea la încercare. Nu-i așa, *puștoaico*?

Aerul ei nepăsător a dispărut ca fumul, înlocuit cu o disperare adâncă. A sărit de pe scaunul meu și a înconjurat biroul, șchiopătând. A strâns din pumni.

— Ce dracu'?!

Furia se revărsa în valuri din corpul ei. Voiam să-i savurez mânia, să beau din fântâna dezamăgirii ei.

— Ce-ai cu mine? a cerut ea să știe.

— Nimic. Pentru mine, nici măcar nu exiști. Am intrat în birou și te-am găsit trântită pe scaunul meu.

Mi-am trântit pe birou cravata desfăcută și mi-am suflecat mânecile.

— Am venit să-ți spun că nu vreau slujba asta.

— Bun! Nici n-o meriți, i-am trântit-o eu.

— În cazul ăsta, aș aprecia să-mi zici că vei vota împotriva angajării mele. Știu c-o vei face, dar s-o aud de la tine m-ar face să mă simt mult mai bine.

— Scopul meu nu e să te fac să te simți mai bine. De ce-i așa de nasol să lucrezi pentru Perfect Finance?

Nu aveam niciun motiv să mai discut cu ea, dar încă stăteam aici, din motive care mie îmi scăpau, așa că m-am gândit să-i fac totuși pe plac. A strâmbat din nas. O mai văzusem făcând gestul ăsta.

Am primit un răspuns:

— Nu pot să muncesc aici. Am lucruri de făcut. Am planuri... alte planuri de viitor. Spune-le celorlalți să voteze și ei împotriva angajării mele!

— Ți se pare c-o să ascult de ordinele tale ? am spus eu, ușor amuzat de tupeul ei.

— Te rog, s-a milogit Edie.

— Nu mă ruga! am mârâit.

Am ridicat o palmă în aer, ca s-o reduc la tăcere, și mi-am sprijinit un șold de birou.

— Să nu implori niciodată, Edie! Du-te să-mi faci o cafea.

Și-a dat capul pe spate și a râs isteric. Adolescentele sunt foarte emoționale și așa mai departe. Trebuia să accept adevărul ăsta, fiindcă Luna avea să ajungă la pubertate în mai puțin de zece ani. Minunat!

— Nu-ți pregătesc nimic!

— N-am cerut „nimic". Am cerut cafea.

— Nu sunt asistenta ta personală.

— Adevărat. Ești mai jos decât atât. Ești prețul din biroul ăsta, am răspuns eu calm.

Edie se zgâia la venele de pe antebrațele mele. Aș fi chicotit dacă reacția asta nu m-ar fi făcut să mă simt ca un pervers.

— *Ce* ai zis că sunt? a rostit ea.

— Asistent general. Asta e poziția ta. Tatăl tău tocmai le-a trimis contractul tău de angajare celor de la Resurse Umane și

ne-a scris tuturor un e-mail. „Asistent general" e un eufemism pentru preşul biroului. Pot să-ţi cer orice lucru, în măsura rezonabilului. Aşa că îţi cer o cafea simplă, fără zahăr.

Eram un nemernic nenorocit; îmi plăcea la nebunie expresia ei. Ca şi cum fusese înfrântă. Însă doar temporar. Numai pentru *mine*. Treptat, a înţeles situaţia. Şi-a îndreptat spatele şi a ridicat bărbia.

Avea să-mi urmeze ordinele, să-mi pregătească o cafea, să-mi consume timpul şi să fie o bine-venită sursă de distragere de la problemele mele.

O vâltoare de emoţii se citea în ochii lui Edie. Dacă aceştia ar fi avut glas, ar fi ţipat. Aveam în faţa mea o fată super-enervată, căreia abia îi crescuseră sânii şi care descoperise că viaţa nu e roz.

— Fuga! am îndemnat-o eu, bătând din palme de două ori.

Nu eram cea mai amabilă persoană din lume, însă eram suficient de amabil încât s-o avertizez să-şi scoată pantofii înainte de a ieşi din birou. Dar n-am mai apucat, fiindcă Edie s-a răsucit pe călcâie şi a năvălit spre uşă, căzând în fund.

Sprijinit de birou, mă uitam cum s-a ridicat de una singură, clătinându-se. Singura ei consolare era că nu am râs.

Pe de altă parte, n-am scutit-o de umilinţă fiindcă o plăceam. Nu m-am dus s-o ajut din alt motiv.

Aveam ditamai erecţia, iar dacă m-aş fi mişcat m-aş fi dat de gol.

— Ai dat greş la prima ta lecţie de echilibru. Ce surpriză!

— Tu ai dat greş în viaţă, Rexroth!

A ieşit ca o furtună din biroul meu, cu faţa înroşită de ruşine.

Imediat după ce a plecat, i-am trimis Soniei un mesaj.

Pentru mine, Edie Van Der Zee începea să fie ca o mâncărime provocată de o iritaţie. Din fericire, aveam să scap de ea definitiv mâine-dimineaţă, la prima oră.

Și pe urmă a venit dimineața. Era genul ăla de dimineață care-mi aducea aminte de ce uram să vorbesc cu oamenii. Totul era haotic, toți erau gălăgioși și stăteau pe capul meu, punând întrebări, implorând pentru atenție și cerând tâmpenii.

„Domnule Rexroth, aveți documentul Duran-Dexter pe birou. Îl puteți semna?"

„Trent, ai o ședință prin *video-call* la ora trei."

„Ai putea să participi la un eveniment caritabil în Palo Alto săptămâna viitoare? Cineva trebuie să se ducă acolo, iar Jaime e prea ocupat cu Mel și cu nou-născutul."

„Trent, ce caută Luna aici?"

„Rexroth, mergem la o băută sâmbătă?"

„Rexroth!"

„Hei, T-rex!"

„Trent, dragule..."

M-am oprit în hol, ignorând îmbulzeala colegilor. M-am lăsat pe vine la nivelul Lunei. Ea strângea mâna Camilei și avea o privire pierdută. S-o tărăsc după mine la birou în fiecare marți era o idee groaznică, dar Sonia părea al naibii de hotărâtă, iar eu nu eram expert în sănătatea psihică a copiilor.

— Ce zici de *tacos* la prânz? am întrebat-o, mângâind-o cu degetul mare pe obraz. Ia-i Lunei niște gogoși și apoi ne întâlnim în biroul meu, i-am zis Camilei.

— De ce? Unde plecați? a întrebat Camila, cu accent spaniol pronunțat.

Nu era mulțumită de decizia mea.

Am treabă. Voi concedia o puștoaică de optsprezece ani fiindcă n-am încredere în mine însumi că n-o să i-o trag rău de tot, în biroul lui taică-su, dacă se mai apropie de mine.

— Am o ședință de consiliu. N-ar trebui să dureze.

Am mângâiat-o pe Luna și i-am dat un pupic pe frunte, înainte de a mă ridica și de a-i strânge ușor umărul Camilei.

L-am văzut pe Jordan Van Der Zee ieșind pe ușile glisante din sticlă ale liftului rezidențial, cu fiică-sa în urma lui. O ținea din nou de parcă Edie ar fi fost un infractor condamnat, iar chestia asta mă enerva. Azi Edie purta o rochie bleumarin în stil marinăresc, cu o mărime prea mare pentru corpul ei plăpând. Lungă până la genunchi, rochia era conservatoare, dar tot îi evidenția pulpele formidabile. O mică gimnastă care s-ar fi putut arcui în funcție de orice nevoie a unui bărbat.

Hei! Retrage-ți cuvintele tâmpite, domnule Pervers!

Părea să fie o persoană complet diferită în preajma tatălui ei. Departe de el, era încrezătoare, arțăgoasă și o pacoste nenorocită. Dar acum privea în pământ. *Piercing*-urile din nas erau singurele indicii ale firii sale rebele.

Rebelă pe naiba!

Jordan m-a salutat din cap, iar eu i-am răspuns la fel. Ne-am întâlnit în fața ușilor aurii ale sălii de consiliu. I-am zărit pe cei trei prieteni ai mei în spatele pereților din sticlă. Stăteau aplecați deasupra mesei lungi din bronz și discutau.

— Răzgândește-te, mi-a zis Jordan, în timp ce-și aranja cravata Armani.

Nu era o rugăminte.

În niciun caz! Nu aveam încredere să-i las pe mână nici măcar o lingură de plastic, darămite compania mea. În cele șase luni de când făceam afaceri împreună, desființase patru dintre cele cinci acorduri pe care le obținusem pentru Perfect Finance. Dinadins,

nu se preocupase de niciunul dintre marile mele parteneriate financiare și încercase pe față să le atribuie clienților mei pe cei mai neexperimentați brokeri. La o săptămână după ce începuserăm să lucrăm împreună, avusesem primul incident neplăcut cu el. În timp ce ieșeam din birou, îl auzisem vorbind la telefon:

— Nu, nu Rexroth. Hai să trimitem pe altcineva să salveze parteneriatul Drescher și Ferstein.

Un parteneriat pe care eu îl obținusem! Așteptasem, zăbovind în fața ușii biroului său. Eram furios.

Jordan adăugase:

— El e prea... Știi tu cum... Prea din ghetou. Prea furios. Nu foarte vorbăreț. Nu vreau deloc să aibă de-a face cu parteneriatul ăsta. Cere-i lui Dean să discute cu ei. E genul de băiat frumușel pe care CEO-ul lor, Helena, l-ar aprecia.

Atunci am aflat că Jordan Van Der Zee nu numai că era rasist, ci și că voia să mă elimine din companie. Se înșela amarnic. Planul urma să se întoarcă împotriva lui.

Vicious, Dean și Jaime deja se pregăteau să părăsească lumea corporatistă. Veneau la serviciu de trei sau patru ori pe săptămână și petreceau mare parte din timp cu familiile lor. Însă eu o aveam numai pe Luna. Deși, sincer vorbind, până și ea prefera să stea mai mult cu dădaca ei.

Jordan a intrat în sala de conferințe, iar eu am pocnit din degete și am zâmbit.

— Trebuie să semnez un contract pentru parteneriatul D&D. Revin imediat, Jordi băiete.

— Eu nu știam de parteneriatul ăsta, a comentat Jordan, încruntându-se.

Ura când îi spuneam „Jordi băiete".

— Exact, am răspuns eu.

După ce m-am dus în biroul meu și am semnat contractul — satisfăcut că îl lăsam pe Jordan să mă aștepte în sala de consiliu —, m-am îndreptat spre recepție, unde spațiul se despărțea în două coridoare ce flancau enorma sală de consiliu. Am luat-o brusc spre dreapta, către camera de recreere. Voiam să-mi pregătesc o cafea la espressorul sofisticat pe care nu-l încercasem niciodată. Era un gest meschin? Da. Faptul că îl iritam pe Jordan obligându-l să mă aștepte câteva minute în plus mă făcea să zâmbesc.

Eram pe punctul de a împinge ușa de sticlă, dar apoi am încremenit. Mă uitam la fetele din bucătărie.

Luna. Camila. Edie. Stăteau împreună. Păreau entuziasmate. *Ce naiba?!*

Edie a îmbrățișat-o pe Camila, cuibărindu-se în umărul ei. Luna privea scena cu ochi mari, ca de căprioară. Pentru prima oară după multă vreme, o interesa și altceva decât căluții-de-mare. Edie a șters blând lacrimile Camilei. Își purta emoțiile ca pe bijuterii. Cu mândrie și fără păreri de rău. Mă făcea s-o urăsc mai puțin pentru faptul că încercase să fure poșeta maică-mii, cu câteva săptămâni în urmă.

Apoi Edie a făcut ceva uluitor. Și totuși, un lucru pe care l-ar fi făcut orice fată de vârsta ei.

S-a lăsat pe vine, și-a trecut degetele printre șuvițele Lunei și a zâmbit.

Apoi a arătat spre căluțul-de-mare din pluș albastru. Gura ei s-a rotunjit, parcă a uimire.

Pe fața Lunei s-a ivit un zâmbet timid. Mie nu-mi zâmbea niciodată așa. Șocat, încercam să-i înțeleg reacția. Edie trebuie s-o fi întrebat ceva, fiindcă fiica mea a încuviințat din cap.

A aprobat din cap. Nu făcea niciodată asta. Gestul ăsta era la un pas distanță de a-ți rosti dorințele cu voce tare, iar Luna se încăpățâna să mă țină în ceață.

Fiica mea părea atentă și implicată, ceva ce nu o caracteriza deloc în majoritatea timpului. Iar eu parcă prinsesem rădăcini. Nu voiam să intervin și să destram magia.

— Hei, dobitocule, marijuana ți-a prăjit creierul? Te așteptăm toți în sala de consiliu, a spus Dean, scoțându-mă din transă.

M-a plesnit pe spate. Mesteca zgomotos gumă lângă urechea mea. Nenorocitul o făcea intenționat.

— Hai mai repede, înainte să te spânzure Jordan de testicule! Vicious o să te jupoaie.

L-am urmat fără tragere de inimă. În continuare, privirea mea era lipită de scena din camera de recreere.

Am luat loc la masa consiliului, îngrămădit între Dean și Jaime. Jordan stătea în fața mea. Părea că mai avea puțin și făcea un infarct.

— Faine vene, am comentat eu arătând spre fruntea lui, după care mi-am scos mobilul și l-am trântit pe masă.

— Ești foarte amuzant, Rexroth. Farmecul tău te-a dus departe: în Beverly Hills, în Todos Santos. Dar pe mine nu mă păcălești. Nu mă impresionezi deloc, a șuierat el.

Am ridicat din umeri.

— Mersi de analiză, Dr. Strangelove[1]. Hai să terminăm cât mai repede și fără tam-tam, astfel încât Jordi să se poată admira din nou în oglinzile babane din biroul lui. Începem?

— Începem, a aprobat Jaime.

Avea cearcăne adânci.

Soția lui născuse de curând, pentru a doua oară. Nou-născutul se numea Bailey. Prietenul meu era în al nouălea cer, dar și foarte obosit.

---

[1] Personaj din filmul omonim (regizat de Stanley Kubrick): un savant fost adept al regimului nazist.

Votarea a început cu Jordan. Evident că a votat ca fiică-sa să fie angajată. Apoi a venit rândul meu, iar eu i-am surprins pe toți, inclusiv pe mine.

— Da.

— Da? s-a mirat Vicious, aruncându-mi o privire neîncrezătoare. Înseamnă că ești pentru angajarea ei, a explicat el răspicat, de parcă aș fi fost imbecil.

— Știu ce înseamnă „da", cretinule! m-am răstit eu.

Vicious, Jaime și Dean au schimbat priviri confuze. Avuseseră de gând să accepte planul meu, dar acum mă răzgândisem. Jordan nu părea în apele lui. Ne cerceta chipurile, încercând să înțeleagă situația.

Jaime a fost primul care și-a revenit. S-a frecat la ochi și a zis:

— Mă rog... N-mi pasă.

A venit rândul lui Dean. A aruncat pe masă mingea de tenis cu care-și făcea de lucru.

— Dacă lui Trent îi convine, mie nu-mi pasă dacă ea lucrează aici.

A urmat Vicious. S-a uitat la mine, clătinând ușor din cap. Era o avertizare tăcută.

Nu vreau să i-o trag, măgarule. Adică ba da, vreau, dar n-o s-o fac.

Pe de altă parte, nu avusesem nicio relație serioasă în cei treizeci și trei de ani ai mei. Nu mă puteam lăuda decât cu o fostă dansatoare la bară care fugise după ce făcusem sex pervers și care ne abandonase pe mine și pe copilul nostru. Deci poate că totuși meritam avertizarea lui Vicious.

Deși Edie Van Der Zee era cu siguranță o pacoste, Luna părea s-o placă.

Poate.

Probabil.

La dracu'! Speram că o plăcea.

Știam că decizia mea nu avea logică și nu-mi păsa deloc. N-aveau decât să creadă că sunt nebun. Cu atât mai bine! Nimă- nui nu-i convine să se încurce cu nebunii. Da, poate că n-au probleme să aibă de-a face cu cei cruzi, cu cei puternici. Dar nebunia este imprevizibilă.

Vicious a răspuns, satisfăcut de ideea că de votul lui depinde decizia finală.

— Și eu sunt de acord.

Edie era angajată.

Prietenii mei erau ca o a doua familie pentru mine. Ar fi fost puțin spus că ne sprijineam între noi. După aproape douăzeci și ceva de ani, încă ne eram loiali.

Când se arunca unul dintre noi, ceilalți se aruncau după el.

Dean s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzați. Trebuie s-o sun pe nevastă-mea. Azi are programare la doctor. Felicitări, Jordi!

Vicious și Jaime s-au ridicat la rândul lor și au început să discute despre o conferință video cu niște clienți din Japonia, pe care o aveau mâine, în zori.

Van Der Zee și cu mine ne-am pomenit singuri în sala de consiliu, având drept companie doar sunetul aerului condiționat. Jordan se bătea cu degetul pe buzele subțiri, iar piciorul i se bâțâia de nervi.

Aștepta să dau explicații. Să-i dai de bunăvoie informații dușmanului era o greșeală de începător, una pe care învățasem s-o evit înainte ca prietenii mei bogați și crescuți în puf să învețe să se șteargă la fund.

— Ești nehotărât azi? a întrebat el.

Fața lui prelungă, osoasă, ca a lui Voldemort, s-a strâmbat a dezaprobare. Arăta precum un țar și se purta ca un tiran. Jordan

se credea intimidant. Poate că nu se înșela, dar pentru mine era doar un tip care latră, dar nu mușcă.

Am ridicat din umeri. Mi-am sprijinit picioarele pe masă, știind că gestul avea să-l scoată din minți.

— Nu. Am fost tot timpul de acord ca fiică-ta să lucreze aici. Voiam să te zgândăr un pic. Exercițiile cardio sunt importante la vârsta ta.

— Câtă amabilitate! Nu ești genul care pierde timpul, dar tocmai l-ai irosit pe al nostru, deci bănuiesc că ai un plan. O să-ți vorbesc pe șleau: fiică-mea e complet inaccesibilă pentru tine. Ai face bine să stai departe de ea.

Nu mă simțeam jignit de comentariul lui. Indiferent cât de nebunesc și de pervers era tipul ăsta, chiar o consideram delicioasă pe fiica lui adolescentă. În același timp, aveam destulă minte încât să mă abțin. Edie se purta ca un copil. Eu aveam deja unul acasă. Copiii nu sunt distractivi, ci foarte greu de strunit.

— Probabil că ceilalți n-o să primească avertizarea asta, am comentat eu.

Nu plănuiam să i-o trag micuței Edie, dar el nu trebuia să știe. Să-l calc pe nervi era un hobby.

— Colegii tăi sunt niște domni.

Colegii mei făcuseră sex cu atâtea femei, încât gagicile alea ar fi putut popula o țară de mărime mijlocie, dar n-aveam să-l contrazic pe Jordan. M-am întins și am căscat. Oi fi fost eu Mutul — cel care nu vorbea nici în ședințe, nici la petrecerile organizate de firmă, nici ca să se bage în seamă cu cineva —, însă când situația o cerea, eram dispus să lupt pentru ce voiam.

— Știi ceva, Jordi? Uneori îmi vine să te acuz de rasism. Mi se pare că ai o mulțime de prejudecăți față de mine. Prejudecăți care nu li se aplică partenerilor mei cu piele albă, am zis eu nonșalant.

Chiar nu-mi păsa că Jordan era rasist, atâta timp cât nu-mi stătea în cale.

Van Der Zee a pufnit și a clătinat din cap.

— Lasă rămpeniile, Rexroth! Pielea ta e albă. Pur și simplu îți întreții bronzul.

— Un simplu „Nu sunt rasist" ar fi fost suficient, am subliniat eu.

— În orice caz — a schimbat el subiectul —, stai departe de fiică-mea dacă vrei să supraviețuiești un an în compania asta.

În urmă cu un an, Jordan fusese de acord să cumpere 49 la sută dintre acțiunile companiei, iar eu și prietenii mei împărțiserăm între noi restul procentelor. Am făcut-o ca să ne mutăm toți în Todos Santos și să locuim aproape unii de ceilalți. Însă nu-mi închipuisem că Jordan avea să fie o pacoste.

— Nu mă impresionează amenințarea ta inofensivă. În plus, te-am auzit foarte bine de prima dată.

— Da, ai auzit. Dar mă-ndoiesc că ai înțeles.

— Uite-aici înțelegere, domnule: du-te dracului!

Mi-am scos mâinile din buzunare și i-am adresat un gest obscen, pe urmă m-am ridicat și mi-am luat telefonul și portofelul. Am sunat-o pe Sonia, ca să-i dau vestea bună despre Luna. A răspuns imediat.

— Sonia, stai o secundă!

I-am rânjit lui Jordan.

— Îți dau un sfat, Van Der Zee: când mai închei un parteneriat de afaceri cu cineva, asigură-te că respectivul e un domn. Eu cu siguranță nu sunt un gentleman și nu-mi pasă câte acțiuni deții în compania mea. Să fie clar! Dacă mă mai amenințăi o dată, o să te las să aduni praful, plus un șir de pierderi financiare. Am încheiat discuția, *partenere*!

Capitolul 5

Edie

Două zile.

Atât a trecut de când Trent Rexroth a stricat prețioșii pantofi Louboutin ai mamei. Ca să fiu sinceră, încă eram un pic dezorientată și ridicol de excitată de gestul lui. Să asist la vandalizarea obiectelor scumpe era una dintre plăcerile mele.

Mă bucuram că urma să scap în curând de afurisitul ăsta.

Nu puteam da vina decât pe mine pentru comportamentul lui. La urma urmei, îi cerusem să nu mă angajeze. Ar fi trebuit să bănuiesc că cererea mea avea să-l stârnească și mai mult.

Munca la firmă își lăsa amprenta asupra corpului, sufletului și minții mele. Trebuia să mă trezesc la patru și jumătate dimineața, dacă voiam să am timp pentru surfing. Apoi făceam cinci sute de drumuri ca să cumpăr cafea pentru Vicious (rece și grosolan), pentru Dean (amuzant și bădăran) și Jaime (politicos și neutru), înainte de a-mi începe treaba ca preș al secretarelor și al asistentelor personale. Să iau hainele de la curățătorie, să țin la vedere cravatele dintre care să aleagă agenții de bursă, înainte de ședințe, să ajut angajații de la mentenanță când un robinet de la toaleta

bărbaților curgea. Taică-miu nu glumise. Fusesem angajată să mă ocup de cele mai banale și mai dezumanizante sarcini.

După ciocnirea noastră, Rexroth s-a ținut la distanță. Nu-mi arunca nici măcar o privire când ne intersectam pe hol. Părea un demon care scoate flăcări pe nări. În ochii lui palizi sclipea ceva misterios și întunecat.

În pauzele de prânz, când stăteam singură în afara clădirii și îmi mâncam ramenul, o cutie jalnică pe care o cumpărasem de la economat, ca să economisesc bani, mă întrebam dacă faptul că mă găsise cu picioarele cocoțate pe biroul lui avusese vreun impact sau dacă mă considera o ciudată care nu merita atenție.

Acum eram una dintre numeroasele asistente personale stresate și epuizate ale unor bărbați privilegiați, bogați și cu ifose. În doar două zile, reușiseră să-mi stârnească porniri ucigașe.

Urăsc locul ăsta! Îi urăsc pe oamenii ăștia, urăsc viața asta...

Stăteam în camera de recreere, aranjând un coș simandicos plin cu fructe (fructele erau zilnic livrate la al cincisprezecelea etaj al companiei, împreună cu produse de patiserie proaspete și sucuri organice din fructe proaspăt stoarse), când au intrat fetița aceea drăgălașă și Camila.

— Arată-mi ce vrei să mănânci la prânz, a zis Camila, dându-i fetiței o tabletă cu imagini care înfățișau diverse mâncăruri.

Fosta mea dădacă a ridicat privirea, m-a văzut și fața i s-a destins într-un zâmbet larg.

— Dragă Edie, ne întâlnim din nou!

Camila m-a strâns într-o îmbrățișare de urs, iar eu m-am agățat de ea ca de o ancoră. Într-un fel, asta era. Credeam cu tărie că unii oameni vin pe lume ca să le facă altora viața mai suportabilă. Camila se număra printre oamenii aceia.

— E greșit că invidiez un copil de trei ani fiindcă te are lângă ea? am murmurat cu buzele lipite de părul ei cărunt.

Mi-am îngăduit să-mi plâng de milă puțin.

Camila a râs și s-a dat puțin înapoi. Mi-a mângâiat fața, asigurându-se că toate erau la locul lor. Fizic, erau.

— Are patru ani, a zis Camila.

Am scos o exclamație de surpriză. M-am sprijinit de blatul de bucătărie, privind-o cu mai multă atenție pe fetița frumușică. Era îmbrăcată băiețește, de parcă încerca să ascundă cât de adorabilă era. Am îndrăgit-o instantaneu. Își considera frumusețea un secret și, ca orice secret, nu-l dezvăluia oricui. Probabil că tot de asta era zgârcită cu zâmbetele.

— Nu ești foarte vorbăreață, am observat eu, strâmbând din nas în fața fetiței.

Anii în care se vorbise despre mine în prezența mea mă învățaseră că cei mici ascultă, înțeleg și nu le place deloc să fie tratați ca și cum ar fi invizibili.

— Cred că poți spune și așa, a zis Camila, după care și-a îndreptat privirea spre coșul cu fructe, a luat o căpșună și a băgat-o în gură. Nu vorbește, a continuat ea, fără alte detalii.

M-am lăsat pe vine și i-am oferit fetiței o nucă pecan. Oare copiii de vârsta ei au voie să mănânce așa ceva? A luat-o și a pus-o în buzunar.

— N-am întrebat niciodată cum o cheamă, am zis după ce m-am gândit un pic.

— O cheamă Luna, a răsunat vocea Camilei deasupra mea.

Și-a trecut mâinile printre buclele delicate, castanii ale fetiței. Era încântătoare. Un amestec al celor mai frumoase trăsături omenești reunite într-o singură persoană. Piele de nuanța cafelei cu lapte și ochi albaștri. Îmi amintea de cineva, dar nu-mi dădeam seama de cine. Poate de fotomodelul Adriana Lima, când era mică.

— Eu sunt Edie.

I-am întins Lunei o mână. Nu a reacționat. Nu mă deranja respingerea. Mi-am retras mâna.

— Bine. Oricum, n-am chef să mă molipsești cu bacteriile tale.

Luna a pufnit.

— De fapt, să nu te apropii deloc de mine, bine? am atenționat-o eu. Arăți ca una care se scobește în nas.

Iubeam copiii. Nu așa cum îi îndrăgesc majoritatea fetelor de vârsta mea. Îmi plăceau puștii incorigibili și haotici. Cei care se chinuie să-și exprime sentimentele și se simt captivi în propriul corp. Poate că simpatia mea față de aceștia se explica prin faptul că mă regăseam foarte mult în ei.

M-am dus în capătul micii bucătării, am deschis frigiderul și am luat o doză de Cola. Luna m-a urmărit cu privirea. Pe buzele ei pline plutea un zâmbet zeflemitor. Am ridicat o sprânceană și am desfăcut doza.

— Pun pariu că n-ai voie să bei sucuri acidulate, este?

Fetița a clătinat din cap. Mișcările ei aveau ceva șovăielnic. Ca și cum nu era sigură dacă era bine să le facă.

— Dacă-ți dau puțină Cola, o să mă părăsti?

— Nu, nu, nu! m-a întrerupt Camila repezindu-se spre noi și dând din mâini. Tatăl ei ne-ar omorî pe amândouă. Doamne, nu!

N-am zis nimic. În lumea Camilei, *nu* însemna *poate*. Depindea cât de mult insistai. Luna își muta privirea de la una la cealaltă, încercând să înțeleagă ce fel de relație aveam noi.

— Trebuie să mă duc la toaletă. O supraveghezi puțin? a întrebat Camila, îndreptându-și fusta lungă și sacoul.

— Sigur.

— Fără sucuri acidulate! ne-a avertizat ea.

Am aprobat iar din cap. Mă cunoștea bine, deci n-ar fi trebuit să se încreadă în mine. Camila a îndreptat amenințător un deget spre fetiță.

— Vorbesc serios, Luna! Tatăl tău o să se supere.

Se înțelege de la sine că, imediat ce a plecat, buzele Lunei au atins prima dată o doză de Cola dietetică. Am ținut doza în mână și am lăsat-o să soarbă puțin, lăsându-mă pe vine ca să-i surprind fiecare reacție când sucul acidulat îi atingea papilele gustative.

— E bună, nu?

Luna a încuviințat solemn din cap. Am luat o înghițitură mare.

— Mda, foarte bună. Stai să vezi când o să guști bere! am pufnit eu.

— Nu-i nevoie. N-o să se întâmple vreodată, ne-a întrerupt o voce tăioasă.

Mi-am răsucit capul și am încremenit de groază.

La naiba!

Trent Rexroth a intrat în bucătărie. Părea foarte furios. Purta un costum bărbătesc păcătos de sexy. Nu eram mare fună a costumelor — în principiu, fiindcă îi plăceau lui Jordan și eu uram tot ce-i plăcea lui —, însă felul în care stofa neagră se mula pe trupul înalt și bine lucrat al lui Trent m-a făcut să mă întreb cum i-ar sta într-un costum de surfing. *Sau fără niciun costum.* În orice caz, le-ar fi dat clasă lui Bane și celorlalți tipi de pe plaja Tobago. Nu știam ce făcea ca să se mențină în formă, dar sigur nu stătea pe scaun de la nouă la cinci, scriind e-mailuri furibunde.

Am îndepărtat doza de buzele Lunei și m-am ridicat.

M-am uitat în jurul meu, căutând un obiect ascuțit cu care să mă apăr, în caz că Rrexroth hotăra să mă ucidă.

— Ea e...

— Fiica mea, m-a completat el. Da. Unde naiba e Camila?

Vocea lui Trent era joasă, aspră și autoritară. Am refuzat să mă fac mică într-un colț și să mă las intimidată.

— Care copil de patru ani n-a gustat niciodată Cola? l-am acuzat eu, desfăcând larg brațele.

— Pardon?

— Ai auzit ce-am spus.

Mi-am pus o mână pe umărul Lunei, sperând că n-o va da la o parte. N-a făcut-o.

Mi-am continuat tirada:

— Care-i problema ta? N-ar trebui să bea suc zilnic sau săptămânal, de acord. Dar chiar niciodată? De ce? Sucul e minunat. E dulce, bulele ți se topesc pe limbă. Sucul acidulat te face să te simți fericit. Nu-i așa, Luna?

Ea a aprobat cu îndârjire din cap, iar acum era rândul lui Trent să se holbeze uluit la mine. A făcut un pas în față, plimbându-și privirea de la mine la fiica lui.

Liniștea stânjenitoare se prelungea. Ce naiba se întâmpla aici?

— Ce-i? am izbucnit eu.

— Fă-o iar! a zis el.

Nu știam cui i se adresa: mie sau fetiței?

— Să fac ce? am întrebat eu nedumerită, încercând să descifrez situația.

— Fă-o să dea iar din cap. *Te rog*.

Ultimele cuvinte i-au ieșit pe gură cu durere, ca și cum s-ar fi recunoscut înfrânt. Mă zgâiam la el ca și cum tocmai ar fi aterizat din spațiu, purtând o pălărie împodobită cu ananași și o fustă hawaiiană.

— Bine, am aprobat eu, strâmbând din nas și privind-o pe Luna. Puștoaico, mai vrei un pic de Cola?

Luna a dat din cap și s-a întins după doză. Trent a râs. Doamne, *a râs*! Și nu așa cum râsese de mine când mă surprinsese încercând

s-o jefuiesc pe maică-sa. A râs de parcă se sfârșea lumea și lui nu-i păsa. Ca și cum biroul ăsta nu era un colț de iad și noi doi nu ne uram cu pasiune. A râs cu o promisiune, cu un sunet melodios care m-a pătruns până în adâncuri și care mi-a făcut inima s-o ia razna. Mi s-au înmuiat genunchii. Eram pe punctul de a mă prăbuși din cauza șocului.

Era atât de... masculin!

Nu că Vicious, Dean și Jaime nu ar fi fost masculini. Erau, la fel ca majoritatea bărbaților care lucrau la etajul ăsta — care alcătuiau vreo optzeci la sută dintre angajați. Însă numai Trent Rexroth mi se părea suficient de torturat emoțional și de serios încât să traverseze toate podurile din lumea asta și să le incendieze, doar ca să obțină ce voia. Numai Trent Rexroth părea capabil să-ți distrugă viața, dacă își propunea asta. Frica pe care o stârnise în mine mă excita. Iar asta mă îngrijora foarte tare.

— Pot s-o fac din nou, am mormăit eu, disperată să-l aud râzând iarăși.

Speram că vorbele mele aveau să-i schimbe părerea despre mine. Speram să mă considere și altceva decât o potențială piesă de sacrificiu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Bine. Ia să văd! Dar de data asta, fără Cola.

M-am lăsat pe vine în fața Lunei și i-am șoptit la ureche. Ea și-a lăsat capul în jos și a chicotit, cu o mână la gură. M-am uitat triumfătoare la Trent. De data asta nu zâmbea. În ochii lui strălucea o emoție ciudată, pe care nu eram sigură că el putea măcar s-o simtă.

Pentru o clipă, am simțit că apăruse ceva între noi, dar nu știam ce anume. Se uita la mine cu o intensitate palpabilă. Ca și cum aveam o superputere pe care Trent o dorea pentru sine. Am fost aproape ușurată când Camila a intrat în camera de recreere,

iar el și-a răsucit iute capul spre ea. Am dat fuga la coșul de gunoi, să arunc doza goală de Cola.

— Domnule Rexroth, îmi pare f-foarte r-rău! s-a bâlbâit bona. I-am zis să nu-i dea Lunei Cola. N-aș lăsa-o pe Luna cu o străină.

Ochii ei fugeau când la mine, când la el.

— Luna, scumpo vino aici! Domnule, am fost dădaca lui Edie opt ani. O cunosc foarte bine. Eram aproape, pe hol, la toaletă...

Uau! Cu siguranță, Rexroth era un șef de rahat. Nu era nevoie să asist la reacția Camilei ca să știu că era foarte sever. Trent i-a făcut semn să tacă.

— E-n regulă. Camila. Poți s-o duci pe Luna în camera de joacă de la etajul zece? Cobor și eu imediat.

— Desigur, a răspuns dădaca, încă îngrijorată.

A luat-o pe Luna în brațe și a ieșit iute din camera de recreere, privindu-l peste umăr. Trent și cu mine am rămas singuri. Deși eram dezgustată de mine însămi, inima mi s-a strâns ca înaintea unui sărut.

A ajuns în spațiul meu personal dintr-un singur pas. Am înghițit în sec când mi-am dat seama că era mai înalt decât mine cu peste douăzeci de centimetri.

— Misiunea ta în viață e să mă calci pe nervi? a întrebat el pe un ton grav, ca linia aia dreaptă de pe monitorul de la terapie intensivă.

— Nu, dar e un bonus, am zis eu ridicând din umeri, fără să ezit.

A zâmbit. În rânjetul lui se citea o amenințare. Parfumul său începea să-mi sucească mințile. Îmi stârnea niște reacții despre care habar n-aveam că eram capabilă și îmi pervertea rațiunea. Am făcut un pas în spate. Lui Trent nu-i păsa de nevoia mea de spațiu și a micșorat iar distanța dintre noi. M-am lovit de blatul

de bucătărie. De ce aici toate lucrurile erau aurii și menite să te corupă?

— Sâmbăta asta o să fie o petrecere Funny Felix în tabăra pentru copii din care face parte Luna. Se ține pe plaja Tobago. Vreau să fii acolo, mi-a cerut el direct, cu asprime.

La fel de aspră era și palma uriașă pe care a pus-o pe blat, lângă mine. Mă domina cu statura lui impunătoare.

— Nu... nu pot, am răspuns, clătinând din cap.

— Nu cred că înțelegi, Edie. Nu-ți cer o întâlnire romantică. Nu e opțional. Face parte din fișa postului tău. Să te uiți în contract. Clauza 4.4 te obligă să faci ore suplimentare în fiecare lună, inclusiv în weekenduri. Asta e o chestiune de afaceri. Nimic mai mult.

— Nu înțelegi, am contraatacat eu.

Am strâns marginea blatului până ce mi s-au albit degetele. Conștientizam acut cât de aproape era mâna lui. Ideea ca el să mă atingă era nebunească. Păcătoasă.

— Nu pot sâmbăta. Sâmbetele sunt numai ale mele. Le petrec în afara orașului, în San Diego. Pot munci duminica, dar nu sâmbăta.

M-am poticnit la fiecare cuvânt. Pe chipul împietrit al lui Trent nu s-a mișcat nimic. Buzele lui erau atât de aproape de ale mele, încât nu eram sigură dacă îmi imaginam sau dacă într-adevăr ne contopeam în altceva. Deși trupurile noastre nu se atingeau, simțeam cum i se ridică pieptul cu fiecare respirație. Apropierea asta m-a lăsat fără comentariile sarcastice pe care le aveam de obicei la îndemână, ca pe o armură care ținea lumea la distanță.

Te rog să te apropii. Te rog să stai departe.

— De ce? Ce faci sâmbăta?

Maxilarul i se încordase. Avea o privire grea.

Dacă n-ar fi arătat atât de inaccesibil, i-aș fi mângâiat obrazul pe care mijea un început de barbă.

M-am uitat în ochii lui.

— Cu tot respectul, nu te privește.

— Chiar nu mă interesează. Încerc doar să-mi dau seama cât de nesăbuită ești, din moment ce o să stai pe lângă fiică-mea. Deși habar n-am de ce, pare să fi prins drag de tine.

M-am strâmbat.

— Ce te face să crezi că sunt nesăbuită?

— Că ai refuzat facultăți din Ivy League — și te mai și lauzi cu asta —, fiindcă buzunărești oameni, fiindcă ne enervezi pe toți încă din prima ta zi de muncă. Și astea-s doar o parte dintre motive. Dat fiind că abia ne cunoaștem, pun pariu că o să descopăr mai multe chestii, dacă mai scormonesc.

Cuvintele lui m-au străpuns ca un cuțit.

Trent și-a descheiat primii doi nasturi de la cămașă.

Observasem câteva lucruri. De exemplu, era a doua oară când se descotorosea de cravată ori își lărgea gulerul de față cu mine. Ca și cum îl apucau căldurile atunci când ne aflam amândoi în același spațiu închis.

Mi-am ațintit privirea în podea, încercând să-mi mut gândul de unde îl dusese el când se trăsese de guler.

— Până săptămâna trecută, am lucrat ca instructor de surfing. Da, fur, însă numai fiindcă...

Am tăcut câteva clipe, căutându-mi cuvintele. Nu voiam să dezvălui prea multe.

— N-am de ales, bine? Deși taică-miu e plin de bani, nu înseamnă că eu primesc vreun sfanț. Nu sunt cleptomană. Fur numai de la bogați. De la cei care n-au nevoie de banii furați pentru a-și plăti factura de electricitate sau mâncarea.

Pentru mine, amănuntul ăsta era important.

— Ia te uită! Bravo, Robin Hood! Hai să-ți zic ceva: acum cincisprezece ani, maică-mea nu și-ar fi putut plăti factura de electricitate dacă i-ai fi furat portofelul. Încetează să mai faci presupuneri ignorante. E deplasat.

— Același lucru e valabil și pentru tine. Tocmai mi-ai spus că-s nesăbuită, am subliniat eu.

— Chiar ești. Nu cred că vei fi potrivită pentru Luna.

— N-am candidat niciodată pentru slujba de bonă, deci nicio pagubă.

Viteza cu care s-a îndepărtat de mine m-a surprins. Trent m-a analizat cu răceală din cap până-n picioare, cu un rânjet batcojoritor.

— O să vii la petrecere. Nu stăm la discuții, Van Der Zee!

— Încetează! Pricep ce vrei. Îmi place Luna și sunt dispusă petrec timp cu ea, chiar și în afara programului. Dar o s-o fac în condițiile impuse de mine. Și, preferabil, fără tine prin preajmă. Camila e minunată, dar noi doi nu ne înțelegem.

A dat să spună ceva, dar apoi Dean Cole a intrat nonșalant în mica bucătărie. A luat o farfurie și a îngrămădit pe ea suficiente fructe cât să îmbuibe un elefant.

— Salut, frate!

Dean a înfipt o scobitoare într-o bucată de pepene și și-a îndesat-o în gură. A început să mestece. Trent s-a răsucit spre el și i-a adresat o încruntătură care-i transmitea clar s-o șteargă de-aici. Dean a continuat nestingherit:

— În calitate de cel mai bun prieten al tău, trebuie să te avertizez. Să te dai la fiica partenerului tău de afaceri — o fată care ți-ar putea fi chiar fiică — e o mișcare greșită. Încă din celălalt capăt al holului am observat că stăteați nas în nas. Știm cu toții că ura se transformă adesea în altceva. Așa că iată sfatul meu: fiți cuminți, copii! Potoliți-vă, naibii!

Dean zâmbea vesel. Cineva care ar fi privit de partea cealaltă a geamului ar fi crezut că discută despre vreme sau despre fotbal. Mă uitam când la unul, când la celălalt. Ochii lui Trent transmiteau ceva ce Dean cu siguranță înțelegea, dar buzele lui Rexroth rămâneau ferecate.

— OK, OK, frate! A fost doar o avertizare, a zis Dean, ridicând brațele într-un gest comic de apărare.

Eu m-am retras. Voiam să-i las pe cei doi să se lupte din priviri. Înainte să reușesc să ies pe ușă, Trent m-a apucat de braț — cu blândețe, nu ca taică-miu — și buzele lui mi-au șoptit, aproape lipite de părul meu:

— Ce i-ai spus Lunei de-ai făcut-o să râdă?

Am închis ochii și m-am străduit să nu inspir, astfel încât să nu-i simt mirosul și să alimentez dependența din ce în ce mai mare față de el.

— I-am spus că taică-su e cu nasul pe sus.

Nu m-am uitat în urmă, să văd cine dintre ei doi câștiga lupta tăcută.

N-avea nicio importanță, fiindcă eu eram cea în pierdere.

Îmi pierdeam rațiunea, logica, mințile.

Dacă încă voiam să fug împreună cu Theo, aveam nevoie de o victorie rapidă. Iar eu îmi doream *foarte tare* să fug.

Capitolul 6

Trent

— Ceva nou? am întrebat, în timp ce-mi lăsam cămașa să cadă pe podeaua din marmură.

Cu gesturi mecanice, Amanda și-a dat jos rochia, așa cum făcea cu multe lucruri. A pus țoala colorată pe fotoliul maro din dormitorul meu și apoi a privit cerul de deasupra orașului Todos Santos prin ferestrele panoramice.

Îmi dădeam seama că nu aveam o relație profesională sănătoasă cu detectivul particular pe care-l angajasem s-o găsească pe femeia care-mi abandonase copilul. Înțelegeam, de asemenea, că a mi-o trage în aceeași perioadă și cu ea, și cu psihologa copilului meu putea să capete o turnură foarte urâtă. Totuși dintotdeauna îmi plăcuse haosul, iar amestecul afacerilor cu plăcerea e o idee minunată dacă nu-ți pasă de consecințe și dacă știi cum să obții cât mai multă plăcere.

Amanda muncea din greu pentru mine. Sonia avea de două ori mai multe ședințe de terapie cu Luna decât cu orice alt copil tratat la clinică.

Și apoi, încă o chestie mă atrăgea spre ele: confortul.

Din câte știau ai mei și prietenii mei, nu mă atinsesem de nicio gagică de când Val își luase zborul Dumnezeu știe unde.

Voiam să păstreze impresia asta. Nu aveam chef să încerce să-mi facă lipeala cu vreo femeie, știind că eram disponibil. Nu voiam să stea cu ochii pe mine, să-mi spună cât de aiurea e să fiu celibatar și că trebuia să-mi găsesc pe cineva.

Din fericire, pentru Amanda și pentru Sonia nu eram decât un bărbat atrăgător care le plătea extrem de bine și le-o trăgea atât de tare și de agresiv (cu prezervativ, fiindcă-mi învățasem lecția), că le trebuia o săptămână întreagă să-și revină. Amanda și-a desfăcut sutienul alb, din dantelă, și l-a lăsat să-i alunece pe brațe. Arăta divin pe pielea ei ciocolatie.

— Caut în continuare, a șoptit ea, strecurându-și un *joint* între buzele rozalii.

— *Unde?*

— *În Brazilia.* Încerc să aflu dacă stă la rudele ei de acolo.

Mama lui Val locuia în Chicago. Fugise din Rio, ca să scape de tatăl abuziv al lui Val, când Valenciana avea trei ani. Probabilitatea de a o găsi pe mama Lunei în Brazilia era slabă, dar după trei ani fără vreo veste din partea ei, nu-mi rămânea decât să sper. Banii nu erau o problemă, deși tot mi se părea ciudat să-i cheltuiesc pentru niște lucruri în van. De când Valenciana se hotărâse să-și ia tălpășița, o căutam neîncetat. Nu de faptul că plecase îmi păsa; renunțasem de mult să sper că se va comporta ca o mamă. Voiam să-mi acorde tutelă totală asupra Lunei. Dacă Val decidea să intre iar în viața mea — ceea ce nu era chiar de neînchipuit, căci iubea banii —, faptul că Luna nu vorbea la vârsta de patru ani i-ar fi fost util în sala de judecată, ca să obțină ce custodia asupra fetiței. Iar dacă Val mi-o lua pe Luna, ar fi obținut o pensie alimentară suficient de mare pentru a-i întreține obsesia pentru obiecte scumpe, de firmă.

N-aș fi permis să-mi ia cineva copilul de lângă mine. Cu siguranță, n-aș fi supraviețuit pierderii.

Amanda s-a apropiat de fereastra peste al cărui pervaz stăteam aplecat. Nu se descălțase. Era o zeiță din Caraibe, care nu avea timp să-și găsească un soț. S-a oprit lângă barul meu cu chiuvetă (o chestie parcă ruptă din anii '90, dar cândva fusesem un puști sărac, iar să am un asemenea bar fusese visul meu) și a luat o sticlă de whisky Jameson, ediție limitată. Eu nu beam des, însă după ce mă ciondănisem cu Edie, iar puștoaica mă refuzase, o dușcă n-avea să-mi strice. Amanda s-a așezat pe pat și a bătut ușor cu palma în așternuturi, iar eu m-am așezat lângă ea, lăsându-mi capul pe sânii ei goi în timp ce ea îmi turna whisky în gură.

— Rexroth, probabil că n-o s-o găsești pe Val. Nimănui nu-i pasă dacă treci granița cu Mexicul sau mai înspre sud. Lui Val nici măcar nu i-au trebuit telefon, o adresă de e-mail creată pe *darknet* sau o identitate falsă. E posibil să se fi aciuat într-un orășel de pe litoral și acum să stea cu o prietenă sau să-și fi luat o slujbă obscură. A vândut majoritatea obiectelor pe care i le-ai cumpărat înainte de a dispărea. Și, cum primea o sumă bunicică drept pensie alimentară, banii ăia s-ar putea să-i ajungă multă vreme.

Am simțit pe gâtlej arsura whisky-ului și m-am întrebat cum naiba fusese Dean alcoolic la un moment dat. Alcoolul mă deprima. În plus, mă pomeneam făcând chestii idioate când eram beat. De pildă, să scriu despre fiica mea și să-i arăt terapeutei notițele mele. Am luat *joint*-ul dintre buzele Amandei și l-am strecurat între ale mele, dându-mi capul pe spate și suflând un rotocol de fum dulceag. Părul ei negru, ca de cărbune, mi-a învăluit pieptul când s-a aplecat să-mi sărute umărul gol, pe tatuajul pe care mi-l făcusem chiar înainte de începerea facultății. Pe atunci stăteam acasă, ținut pe loc de glezna mea scrântită, și pierdeam vremea.

— Pe naiba!

Iată comentariul meu sofisticat la adresa micului ei discurs. Penisul deja mi se întărise. Ea îmi sugea pielea de pe gât. Aerul condiționat din cameră zumzăia. Eram atent la orice zgomot. Luna dormea adânc, în capătul opus al apartamentului cu terasă. Camera ei era alături de a Camilei. N-avea s-o cunoască niciodată pe Amanda. N-avea să știe niciodată ce făcea tăticul ei noaptea.

— Uită de ea, Trent! Găsește o femeie de treabă, capabilă să aibă grijă de fetița ta. Orice femeie celibatară de pe continentul ăsta s-ar oferi. Ai tot ce trebuie, a zis ea.

I-am lăsat în jos chiloții tanga albi și am introdus trei degete în ea, urcând ușor spre punctul ei G și mângâindu-l leneș. Nici măcar n-a avut timp să-și așeze fundul pe pat. Geamătul ei brusc a străpuns liniștea, când mi-am apăsat degetul mare pe clitorisul ei și am început să-l masez, excitând-o.

— Azi o să doară, am zis.

— De ce? a întrebat ea mieros, încântată de idee. Cine te-a scos din sărite de data asta?

Numele ei îmi stătea pe limbă, dar a-l pronunța ar fi însemnat să recunosc că Edie pătrunsese în mintea mea. Era tânără. Al naibii de tânără. Corpul ei încă era la granița dintre adolescență și tinerețe. Încă nu se dezvoltase complet și nu se rotunjise ca lumea. Chiar dacă nu mi-ar fi păsat de vârsta ei, îmi păsa de Perfect Finance și aveam planuri mari pentru companie. Planuri care nu-i includeau pe Edie și nici pe tatăl ei răzbunător. Așadar Edie era o calamitate, o prăbușire și, fără îndoială, o sursă de distragere a atenției.

Limba mea a ajuns pe gâtul Amandei. M-am oprit să o privesc. Amanda nu se aștepta la un sărut. Nicio femeie cu care mă culcam nu se aștepta la asta.

— Nimeni important.

Era o minciună pe care aș fi vrut s-o cred.

O minciună pe care o întrețineam cu creierul, cu inima și cu ceea ce mai rămăsese din sufletul meu.

O minciună care trebuia să devină adevăr.

Edie

Alarma mobilului a țârâit cu un entuziasm pe care eu nu-l simțeam acum, la patru dimineața. Să mă trezesc cu noaptea-n cap nu mi se părea distractiv, în schimb îmi plăcea surfingul, așa că am strâns din dinți, spunându-mi că era ceva temporar. Deși n-aveam niciun motiv să cred asta.

Cu un căscat, m-am întins în patul meu dublu. Pereți roz. Două candelabre. Mobilă albă, antică, restaurată și importată din Italia. Toate obiectele din camera mea sugerau că eram o adolescentă fericită, în genul majoretelor. Nimeni nu bănuia că această încăpere însemna o colivie, o mască pe care trebuia s-o port. Nimeni nu știa că trebuia să-mi ascund în fundul dulapului costumele, echipamentul de surfing și câte și mai câte, deși le foloseam zilnic, fiindcă nu voiam să se afle că nu eram prințesa regatului de gheață.

Surfingul nu era un sport suficient de prestigios ca să primească aprobarea domnului Van Der Zee.

Plăcile mele erau ascunse într-un garaj, sub materiale grele, închise la culoare, unde invitații nu le puteau vedea, iar toate

pozele de familie pe care le agățasem pe pereții corai fusesem date jos în aceeași zi în care le agățasem. Singura dovadă că această cameră fusese cândva primitoare, a mea, erau cuiele bătute în pereți.

Nimeni nu știa absolut nimic despre mine, fiindcă eu nu eram perfectă, iar un Van Der Zee trebuia să fie perfect.

Cel puțin pe dinafară.

Mi-am pus un bikini portocaliu, un costum din neopren și un hanorac negru, după care i-am trimis un mesaj lui Bane. Acum nu mai apucam să facem surfing împreună din cauza slujbei mele, dar tot l-am invitat. Era aiurea să faci surfing pe întuneric, cu să nu mai zic cât de riscant. Dar nu prea aveam de ales. Începeam munca la șapte dimineața și nu scăpam înainte de șapte seara. Iar când scăpam, trebuia să văd ce face mama, să am grijă de ea, să văd că e în regulă. Cineva trebuia s-o facă, la urma urmei, iar Jordan mai mult ca sigur nu dădea o ceapă degerată pe nevastă-sa.

Am intrat în bucătărie, ca să-mi iau niște apă de cocos și un baton cu müsli. Blaturile din granit stacojiu și aparatura din oțel inoxidabil străluceau peste tot. Bucătăria era unul dintre locurile mele preferate din vila asta, fiindcă tata rar călca pe aici. O menajeră îi ducea mâncarea în cameră atunci când el era acasă. Tata venea pe-aici doar ca să-i pregătească un ceai mamei, singurul lucru care părea să-i calmeze mintea agitată.

Am tresărit la vederea unui spate încovoiat, fragil, conturat pe sub un halat din satin alb.

— Mamă? De ce ești trează?

Stătea așezată la masa din marmură, holbându-se la un articol dintr-un ziar local. M-am dus la ea și mi-am lipit buzele de părul ei blond.

— Ai stat până târziu? am întrebat eu.

— Cine e April Lewenstein?

Şi-a apăsat degetul cu unghie roasă până-n carne pe poza în care taică-miu îmbrăţişa o tânără femeie de afaceri. Amândoi zâmbeau spre aparat. Fotografia fusese făcută la una dintre recepţiile organizate de Fiscal Heights. Mi-am permis un oftat îngăduitor şi mi-am relaxat umerii.

— April e contabilă. Lucrează la etajul şapte. Căsătorită, însărcinată în cinci luni. N-ai de ce să-ţi faci griji. Du-te înapoi în pat.

A răsucit capul spre mine. Buzele ei erau nefiresc de umflate, pielea — prea întinsă de la nenumăratele injecţii, iar ochii ei cu vinişoare roşii anunţau că în curând trebuia să-i înlocuim cocktailul de medicamente pe care le lua.

— Mi-ai spune dacă ai şti că mă înşală, da? a zis ea, înşfăcându-mă de costum şi aducându-mă aproape de faţa ei.

Am ridicat nonşalant din umeri.

— Sigur că da.

Nicio şansă! În momentul ăsta, Lydia Van Der Zee nu putea să facă faţă nici măcar faptului că piscina noastră urma să fie inutilizabilă pentru tot restul verii, fiindcă avea nevoie de lucrări de mentenanţă. Dar i-am spus ce voia să audă, fiindcă minciunile nevinovate erau esenţiale, dacă voiai să trăieşti în pace relativă cu ea şi cu instabilitatea ei mintală.

— Cum e la serviciu, draga mea? m-a întrebat mama, slăbind strânsoarea asupra costumului meu.

M-am uitat la ceasul de perete, aflat deasupra frigiderului. Ştiam că-i eram datoare să-i ţin companie măcar puţin. M-am aşezat lângă ea şi am desfăcut sticla de apă de cocos, ducând-o apoi spre buze.

— E-n regulă. Jordan a ales să lucreze cu cei mai mari dobitoci din oraş. Abia aştept să-şi găsească alt proiect de joacă.

Compania Perfect Finance era doar una din lungul șir de corporații ale lui taică-miu. Achiziționase și preluase atât de multe companii, încât cu greu le țineam socoteala. Își trata afacerile ca pe niște iubite lacome: în primul an de „relație" le oferea tot ce le trebuia și apoi, odată ce se plictisea, le părăsea și găsea altă afacere interesantă.

— Nu știu ce să zic, a mormăit mama, trăgându-se de buza de jos. Îi place ideea de a se da bine pe lângă Baron Spencer și pe lângă toți ceilalți. Sunt oameni importanți în Todos Santos, iar Jordan vrea să candideze pentru postul de primar.

Perfect Finance avea sediul în Beverly Hills, în marele L.A., dar noi locuiam în orașul Todos Santos. Era mic. Înspăimântător de mic (drept dovadă, tentativa mea de a fura poșeta mamei șefului meu).

Mama nu trebuia să-mi aducă aminte că Trent Rexroth era celebru. Recent, mă pomenisem gândindu-mă la el obsesiv — atât la birou, cât și în afara lui —, și de aceea îmi propusesem să stau departe de el ori de câte ori era prin preajmă.

— Tatăl tău se poartă ciudat în ultima vreme. Mă înșală din nou, sunt sigură. De data asta, cred că e serios.

— Mă-ndoiesc, am zis eu, oferindu-i un zâmbet consolator.

De fapt, mă îndoiam doar că relația era serioasă. De înșelat, cu siguranță c-o înșela.

Și-a frecat obrajii, cu un gest obosit.

— Călătoriile lui de faceri n-au fost niciodată atât de lungi și atât de dese.

— Poate că se pregătește serios să devină primar. Se întâlnește cu sponsori și așa mai departe.

Deși nu vorbise despre ambițiile lui politice în ultima vreme, asta nu însemna că nu le avea în vedere. Jordan Van Der Zee avea o singură dragoste adevărată: sunetul propriei voci.

Ușa bucătăriei a scos un zgomot ușor, iar eu mi-am răsucit instinctiv capul, pregătită să deschid un sertar și să pornesc pe urmele nenorocitului cu un cuțit. Când am văzut că însuși diavolul se sprijinea de tocul ușii, am răsuflat ușurată. Cu toate astea, știam că nu trebuia să las garda jos.

— Și tu ești treaz? Ce-i cu voi, oameni buni? E patru și jumătate dimineața, am bombănit, luând sticla cu apă.

Se apropia weekendul și nu voiam să-l supăr pe Jordan. Aveam nevoie să fac vizita aia sâmbătă, așa că era crucial să mă port frumos.

— Trebuie să discut cu Edie. Du-te înapoi în pat, Lydia. O să-ți fac imediat un ceai.

Cu un aer înfrânt, mama s-a ridicat și a ieșit din bucătărie. Fiecare pas pe care îl făcea trăda neglijență, abandon și slăbiciune. Mama suferise multe abuzuri, care o distruseseră, dar nu îndeajuns de multe încât să-l pot denunța pe tata la poliție. *Echilibrul e vital în viață.* Așa spusese Rexroth. Câtă dreptate avea!

Am închis ochii și am respirat adânc. *N-o să-ți pierzi cumpătul din cauza asta, Edie. La naiba cu surfingul, cu jocurile lui egoiste și cu a avea dreptate! Privește lucrurile în ansamblu.*

Jordan mi-a smuls sticla de apă din mână, aruncând-o într-una din cele două chiuvete din bufetul central al bucătăriei.

— Hei! Voiam s-o beau! am protestat eu.

— Nu mai bei! Apa de cocos și surfingul te fac să pari hipioată. Un Van Der Zee bea cafea dimineața. Ne menține mintea trează.

— Mama nu bea cafea. Îi faci ceai de două ori pe zi.

— Mama ta nu e o Van Der Zee. A ajuns faimoasă doar pentru că s-a măritat cu un Van Der Zee.

Dacă aș fi comentat, aș fi stârnit al treilea război mondial, așa că am tăcut.

— Edie, trebuie să vorbim.

— Păi, nu asta facem?

S-a aplecat spre mine, cu coatele sprijinite pe masă. Expresia lui gravă îmi transmitea că era din nou dezamăgit de mine. Ba fiu a naibii dacă știam de ce!

— Am văzut ieri schimbul tău de replici cu Rexroth, în camera de recreere. Tot etajul l-a văzut.

Am rămas cu gura căscată. Dacă taică-miu suspecta că flirtam cu Rexroth, avea să-mi ia toate lucrurile la care țineam. Nu puteam permite așa ceva.

— Uite..., am început eu, dar m-a întrerupt cu o fluturare de mână.

— Fiica mea n-ar fi atât de proastă încât să pice în plasa brutei aleia. Știu asta, Edie.

A început să-și înnoade cravata. M-am sprijinit de spătarul scaunului, încrucișându-mi brațele la piept.

— Dar am observat cum se uita la tine și felul în care se apleca spre tine — ambele total nepotrivite, având în vedere diferența de vârstă dintre voi și faptul că ai fost angajată recentă în firmă. Nu știu ce are de gând Trent Rexroth, dar n-o să-i iasă. Îți cunoști tatăl suficient de bine ca să înțelegi consecințele, dacă te încurci cu el. Nu-i așa?

Jordan avea să-i ia capul Trent Rexroth? L-aș fi crezut în stare. Cu siguranță se dovedea protector când venea vorba de onoarea familiei lui. *Onoare* era cuvântul definitoriu. Dragostea, sentimentele și starea de bine generală erau elemente de care se putea lipsi în lumea lui. Conștientizarea faptului că discuția asta putea să degenereze în foarte multe moduri m-a lovit în piept, apoi mi-a înțepenit în gât, sugrumându-mă. Inima mea era plină de promisiuni nerespectate și de momente doar pe jumătate fericite. Un tărâm arid al visurilor și al speranțelor care nu se puteau îndeplini fără Theo.

— Rexroth nu mă interesează, așa că nu-ți răci gura de pomană, i-am spus în timp ce scoteam firele de nisip de sub unghiile mele rupte.

Nisipul era mereu acolo, indiferent cât de mult încercam să scap de el. Dar îmi plăcea. Nisipul îmi amintea de ocean, de surfing, de *libertate*.

— Ai vrea să-ți măresc plata pe oră?

Tata s-a aplecat spre mine, mi-a luat mâna într-a lui și a strâns-o cu mișcări robotice. Pielea lui era rece și uscată. La fel ca el. Mi-am cântărit cu grijă cuvintele. Atingerea noastră părea nefirească.

— Adevărul e că îmi dai salariul minim pe economie.

— Și ai vrea să-l poți vedea pe Theodore în fiecare sâmbătă și seară de miercuri? a continuat, cu un zâmbet șiret.

Theodore. Nu Theo. Niciodată nu-i spunea Theo.

Îmi tremurau degetele și așteptam nerăbdătoare să le retrag din strânsoarea tatălui meu. Abia așteptam să-l ating iar pe Theo. Să-i simt fața între mâinile mele. Râsul lui pe pielea mea. Sufletul lui alături de al meu. În același timp, îl cunoșteam bine pe Jordan. Știam că momeala pe care o folosea era otrăvită. Atingerea lui mă ustura. Voiam s-o spăl cu săpun, s-o exfoliez temeinic până ce se ia primul strat de piele. S-a aplecat și mai mult spre mine.

— Vreau să mă ajuți, Edie. Am o treabă de făcut, iar tu ești candidatul perfect.

— Ascult.

Voiam să văd unde bătea.

— Trent Rexroth. Vreau să-i dai târcoale. Să afli ce învârte.

— De ce?

Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că cei doi se urau. Pe de altă parte, taică-miu colecționa dușmani așa cum alții

colecționează timbre sau felicitări de Crăciun: conștiincios și cu mare drag. Fiecare persoană puternică pe care o întâlnea era etichetată, văzută și tratată drept o amenințare națională. Expresia *obsedat de sine* a fost inventată special pentru tatăl meu. Jordan Van Der Zee se purta bine cu cei mai puțin bogați și mai puțin importanți decât el. Dar în clipa în care deveneai rivalul lui sau te considera un obstacol, te călca în picioare.

— Tăcerea lui mă irită, iar el e mereu împotriva mea. Pune ceva la cale. Vreau să știu ce. Vreau să știu totul despre ce face în biroul lui, în spatele ușilor închise. Vreau să știu în ce zile își duce fiica la psiholog. Vreau să-i cunosc programul. Unde își ține seiful, documentele și iPad-ul. Vreau. Să. Știu. Tot.

Evident, credea că Trent Rexroth plănuia ceva dubios pe la spatele lui. O preluare ostilă ori poate o ambuscadă-surpriză care avea să-i afecteze prețioasa companie de investiții.

Trent Rexroth chiar lăsa impresia unui individ obsedat de control. Poate că Jordan avea dreptate să se îngrijoreze, însă asta nu schimba cu nimic lucrurile. Oricât îmi displăcea să refuz să-l văd pe Theo miercurea, nu voiam să-mi sap singură groapa, lăsându-l pe taică-miu să mă manipuleze. Era o situație fără ieșire. Indiferent că mă mințea că-mi acordă mai mult timp cu singurul om de care-mi păsa ori că spunea adevărul, dacă aș fi cedat acum, aș fi creat un precedent pentru o serie de șantaje. Sabia asta cu două tăișuri îmi frângea inima.

— Nu, mersi, am rostit încet, bătând darabana cu degetul mare pe marginea mesei. Nu mă interesează.

Mi-a luat din nou mâna și m-a tras de braț. Nu mă durea, dar nu era nici pe departe confortabil.

— Fata mea dragă, o s-o faci. Avantajele pe care ți le propun sunt doar un mic brânci în direcția potrivită. N-ai de ales.

— N-am să-l spionez pe Trent Rexroth, am declarat eu, mai tare și mai ferm. Nu mi-a făcut nimic rău și, în plus, ți-ai ales greșit candidata. Rexroth mă urăște de moarte.

Era un eufemism. Trent mai degrabă ar fi avut încredere într-un neonazist decât să-mi spună toate secretele lui.

Taică-miu, desigur, a ales să nu ia în considerare faptul că mă opuneam din ce în ce mai tare.

— Dacă refuzi, o să-l trimit pe Theodore la New York. Știi că pot să trag niște sfori. Centrul ăla din San Diego, unde locuiește acum, e oricum foarte aglomerat. I-aș face o favoare dacă l-aș transfera la New York.

Așa mai mergea! Cu amenințările eram obișnuită.

— Să șantajezi pe cineva *ca să șantajeze* e o metodă interesantă. Sunt curioasă dacă o să-ți meargă. Să-l muți pe Theodore — despre care nu vrei să se afle — într-o instituție mai proastă, când vrei să candidezi pentru primărie, am spus sec.

Îi uram pe Jordan, pe Rexroth și pe toată lumea fiindcă se puneau în calea fericirii mele.

Nu-mi păsa nici de bani, nici de lux și nici de pantofii Louboutin rupți. Voiam doar să fac surfing și să fiu alături de Theo. Faptul că lucrurile astea păreau imposibil de realizat mă făcea să mă simt ca un fluture captiv într-un borcan de sticlă. O creatură mică, izbindu-se de obstacol până rămâne fără energie.

— Folosești cuvântul *șantaj* prea des și prea tare, domnișoară. Ia-o ca pe o documentare, a sugerat el.

— Poți să-i spui „documentare", „șantaj" sau oricum vrei. Răspunsul e tot „nu".

Deja era cinci dimineața și ratasem intervalul în care puteam să fac surfing. La naiba! Puteam ajunge la opt dimineața, o dată pe săptămână. M-am ridicat.

Ceva a izbit masa cu un bufnet. M-am uitat iar la el.

O geantă.

Geanta cu medicamente a mamei.

Era grea. Mamei îi trebuiau trei pastile numai ca să se ridice din pat, iar asta fără să punem la socoteală vitaminele — de care era dependentă — și suplimentele care promiteau piele strălucitoare, unghii tari și un somn bun. Mai lua alte trei pastile seara, ca să adoarmă.

— Mai gândește-te! mi-a propus Jordan. Trebuie să te gândești la doi oameni. Unul dintre ei — mama ta — este un copil neajutorat, într-un corp de femeie. Ți-ai dat foc la valiză ca să-i salvezi, Edie. La fiecare valiză. De la educație până la visul de a fi surfer și de a scăpa de aici, de a scăpa de *mine*. Ai făcut toate sacrificiile pentru mama ta și pentru Theodore. Ce mai contează un sacrificiu în plus?

Stăteam cu spatele la el. Pe dinăuntru, urlam. Mă avea la degetul mic și o știa. S-a apropiat agale de mine. În aer plutea damful îngâmfării lui.

— Crede-mă pe cuvânt, Edie! O voi sacrifica pe mama ta fără să stau pe gânduri. Te-ai angajat să fii mica mea marionetă ascultătoare. Nu tu faci regulile.

Ultima propoziție a fost rostită atât de aproape de mine, încât i-am putut simți respirația în ceafă.

Am ieșit ca o furtună din bucătărie. Îi simțeam privirea ca pe un tăiș implântat în spatele meu.

Aș fi preferat să mor decât să mă răsucesc și să-i văd fața. Știam cum se simțea Jordan în clipa asta.

Victorios.

Capitolul 7

Trent

Funny Felix era un spectacol de rahat.

Ce surpriză!

De fapt, afirmația asta nu e complet adevărată. Și nici nu era cinstită pentru angajatul care făcea spectacol. Purta un costum ce reprezenta un amestec între o felină și un ursuleț de pluș și era înconjurat de copii care țipau încântați. Omul ăla dansa pentru ei ca o maimuță dresată.

Probabil că petrecerea era OK pentru oricine nu a stat în apropierea mea. Părinții zâmbeau larg, ținându-se de mână — până și cei divorțați se purtau civilizat, de dragul propriilor copii —, urmărind cum vlăstarul lor era pictat pe față și se învârtea cu niște clovni, așa-zisele Micile Ajutoare ale lui Felix. Era înfricoșător, dar dacă te gândeai mai bine, multe dintre chestiile pe care adulții le consideră intimidante sunt preferatele copiilor. Deoarece copii, spre deosebire de părinții lor, privesc lumea fără perspectiva coruptă a preconcepției și intoleranței.

Copiii nu sunt rasiști.

Copiii nu judecă.

Copiilor nu le pasă că mașina ta costă de două ori cât salariul anual al unui american obișnuit.

Copiii sunt amuzanți.

Copiii sunt puri.

Dar eu nu sunt.

Eram un bărbat mulatru într-o lume a albilor, deci știam foarte bine cum se simțea Luna. Exact ca ea, nu ieșeam în evidență fizic, nici măcar în Todos Santos, un orășel plin de protestanți cu piele albă. Nici măcar nu aveam pielea închisă la culoare. Maică-mea era nemțoaică, iar tata, afro-american. Culoarea pielii mele era diluată, estompată. Totuși influența afro-americană încă se făcea simțită în înălțimea mea, în buzele moi și în părul meu creț (atunci când îl lăsam să crească, ceea ce se întâmpla absolut niciodată). Se făcea simțită când oamenii făceau glume despre penisuri mari și despre baschet. Când încercam să candidez pentru slujbe, în timp ce mă întrețineam pentru facultate. Era acolo, dar alții pretindeau că nu era.

Trebuie să spun ceva despre noi, mulatrii. Societatea ne-a tras-o serios, din toate pozițiile. Eram prea negru ca să fiu acceptat complet în orașul de bogați albi, la al cărui liceu învățasem (cu o bursă sportivă), și prea alb ca să fiu acceptat în comunitatea de negri din San Diego, unde crescusem.

Nu e vorba că nu aveam prieteni, fiindcă aveam o grămadă. Identitatea era cea care-mi lipsea. Tribul. Puzzle-ul în care să mă potrivesc.

În această privință, Luna se deosebea de mine și totodată îmi semăna.

Era frumoasă și exotică — un diamant rar, care probabil avea să sufere mai puțin din cauza prejudecăților, deoarece timpurile se schimbaseră. Îi atrăgea pe ceilalți și arăta foarte normal, până când era întrebată ceva și nu rostea nimic. Până când o mamă

a întrebat-o cum o cheamă, iar Luna a privit în altă parte. Avea lacrimi în ochi fiindcă i se adresase o străină.

Până când mama copilului a numit-o pe Luna „ciudată".

— Nu vorbește engleză, mami. Nu vorbește nici măcar spaniolă. Ciudata nu vorbește deloc.

După cum ziceam: un spectacol de rahat.

Maică-mea era cu mine. M-a strâns de umăr, implorându-mă din ochi să nu-l bag pe copilul ăla cu capul în nisip. Petrecerea se ținea pe plajă, iar căldura dezintegra lent brioșele, vopseaua de pe fețele puștilor, dar și nervii mei.

— Doar un copil cretin ar spune așa ceva! Au doar *patru* ani.

Mi-am șters creștetul cu palma. Luna stătea cu Sonia sub un copac, la câțiva metri distanță de noi, încercând să se calmeze în urma incidentului. Împărțeau un măr. De vreme ce domnișorica Nu-Pot-Să-Muncesc-Sâmbăta era o vedetă prea mare ca să ne însoțească pe mine și pe Luna, m-am gândit să iau cu mine câțiva oameni ca sprijin moral și ca să-mi țină companie. Părinții mei, Darius și Trisha, au venit cu mine, iar Sonia a reușit să ajungă în ultima clipă, deși se presupunea că trebuia să-și vadă băiatul într-o competiție sportivă.

— Au patru ani, sunt privilegiați și necioplți. Tu ai crescut cu cei mai nesuferiți copii din țară. N-am idee de ce te mai surprinde comportamentul ăsta, a zis mama, în timp ce-mi îndrepta cămașa.

Mama lucrase cu jumătate de normă într-un magazin Walmart, dar după ce dădusem lovitura în lumea corporatistă, lucrurile se schimbaseră. Purta cu naturalețe haine și accesorii de designer. Acum arăta la fel ca femeile pe care nici măcar nu avusese „onoarea" de a le servi, fiindcă respectivele nu călcau niciodată în hipermarketuri. Îmi plăcea la nebunie că acum făceam parte dintr-un cerc care, de fapt, nu ne acceptase niciodată. Era nespus de ironic.

Tatăl meu era singurul membru de culoare din Clubul Country al orașului Todos Santos.

Luna învăța la aceeași școală ca fata lui Toby Rowland, nenorocitul de bogătaș care în liceu se asigurase că-mi sucesc glezna, pentru a-mi fura titlul de căpitan al echipei de fotbal.

Ne adaptam și luam cu forța tot ceea ce nu ni se oferea.

Iar eu prosperam, în ciuda bogătașilor înfumurați.

— Gata! Hai să încheiem prostia asta! Am ajuns la capătul răbdării, am declarat eu.

Am clătinat din cap și am oftat când Luna a refuzat să se clintească de sub pom și să danseze alături de ceilalți copii, chiar și când Sonia a încurajat-o, promițându-i, fără îndoială, să-i stea mereu în preajmă. Comportamentul Lunei era foarte dificil în public. Primul an după ce dispăruse mama ei îl petrecusem acasă, cu Luna, dar apoi trebuise să mă întorc la treburile mele. Voiam să împart totul cu ea. Era a mea. Sângele meu, ADN-ul meu, celulele mele, ochii mei, bucățică ruptă din mine. Totuși îmi doream să fi fost mai tolerantă cu lumea exterioară și ca lumea să fi fost la fel cu ea.

Părinții mei au schimbat priviri îngrijorate. Încă de când mă mutasem din Chicago — unde administrasem o filială a companiei Perfect Finance — înapoi în Todos Santos și vândusem o parte dintre acțiunile mele lui Jordan Van Der Zee, împreună cu o bucățică din sufletul meu, părinții mei fuseseră de mare ajutor în creșterea Lunei.

— De ce nu te duci să te odihnești? mi-a propus mama, mângâindu-mi obrazul și forțându-se să afișeze un zâmbet pe fața ei drăgălașă. Eu și tatăl tău o luăm pe Luna la noi, să doarmă peste noapte. De săptămâni întregi moare de nerăbdare să-l ajute pe Darius să construiască naveta aia spațială.

Naveta.

Taică-miu era un visător. Un inventator. Construia chestii care nu funcționau niciodată. Nu construia la propriu o navetă spațială, evident. De fapt, construia o relație sănătoasă cu fiica mea, folosind baterii consumate, cutii de carton, lipici și chibrituri vechi care fuseseră înmuiate de ploaie și nu mai puteau fi folosite. Tata construia ceva la care eu nici măcar nu puteam pune o temelie. O relație sănătoasă și distractivă cu fiica mea.

Nu reușeam s-o apăr de privirile ciudate.

Nici s-o ajut să poarte povara de a fi diferit.

Mă deranjau fiindcă aceste diferențe erau lucrurile pentru care oamenii m-ar fi învinovățit, dacă mama ei s-ar fi întors. Val ar fi profitat de faptul că Luna era diferită.

— Nu sunteți obligați s-o luați la voi, am zis, cam fără tragere de inimă.

Mi-ar fi prins bine o seară liberă. Nici măcar n-aveam s-o sun pe Sonia ori pe Amanda. Plănuiam să mă bag direct în pat. Poate că aveam să mă uit la un film stupid de acțiune și să comand mâncare plină de grăsime, pe care mi-o interziceam în orice altă zi a săptămânii. Cele șase antrenamente săptămânale, la sala de forță, nu se potriveau cu mâncarea nesănătoasă, dar uneori până și bărbații în toată firea își permit o mică petrecere de autocompătimire.

— Te rog, a zis mama, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare.

Era mult mai scundă decât mine. Eu aveam un metru și nouăzeci și cinci de centimetri înălțime, deci mi se părea amuzant că ea mă născuse. Mi se părea amuzant și pentru că Trish Rexroth era unul din cei mai de treabă oameni pe care-i știam, iar eu eram un ticălos.

— O iubim pe Luna și vrem s-o facem fericită. Aveam de gând să fac o plăcintă cu mere, iar glicemia lui taică-tu e destul de mare. Luna o să-i facă o favoare dacă mănâncă o mare parte

din ea. Nu-i așa, Darius? a zis mama și s-a întors spre tata, care se certa — de fapt, se ciondănea de-a dreptul — cu un băiețel de patru ani, în legătură cu ce conținea vopseaua de față pe care o folosiseră pe fața copilului.

Am zâmbit larg și am aprobat.

Mi-am luat la revedere de la Luna, de la ai mei, de la Sonia și m-am urcat în Tesla mea neagră. În drum spre casă, am sunat la un local cu specific coreean și am comandat o grămadă de feluri. Am condus pentru o vreme, bucurându-mă de un alt fel de liniște. Nu una încărcată de cuvinte sau de tensiune, ci de singurătate și egoism, două lucruri după care, ca părinte, începi să tânjești tot mai mult. Dacă cineva m-ar întreba, când aș fi pe patul de moarte, dacă aș vrea să fiu părinte, iar eu aș ști că răspunsul meu n-ar fi cunoscut de nimeni, aș spune că nu. Pentru că era prea greu, prea sfâșietor și al naibii de epuizant să fii tatăl Lunei Rexroth.

Și totuși...

Și totuși îmi iubeam cu disperare fiica. Deci neputința mea de-a o ajuta era și mai sfâșietoare. Ideea că renunțase la oameni ori, chiar mai rău, la viața ei — care nici măcar nu începuse de-a binelea — mă scotea din minți. Voiam să-i arăt că lumea e un loc frumos, înfricoșător, în care merită să trăiești. Că oamenii de rând pot deveni regi dacă muncesc suficient de mult, iar tăticul ei era dovada vie a acestui lucru.

Între periferia orașului Orange County și Todos Santos era îngrămădit un lac de acumulare cu multă vegetație, care-mi plăcuse mult în adolescență. Era ceva mai sălbatic. Uriaș, oarecum izolat. Înghițea banii consiliilor locale, deci niciun cartier nu voia să aibă de-a face cu el, mai ales că fusese primăria orașului Todos Santos, înainte ca primăria să fie mutată într-o zonă centrală, cu atâtea fântâni și lebede, încât ai fi crezut că ești în Monaco. Din

moment ce nu făcea parte din niciun oraș, a fost neglijat și uitat. Însă numai de adulți.

Mulți puști veneau aici ca să facă sex, să se îmbete și, în general, să facă tâmpenii. Principalele distracții pentru majoritatea adolescenților. Când eram în liceu și părinții lui Vicious erau acasă — ceea ce se întâmpla foarte rar —, ne întâlneam săptămânal aici ca să jucăm Provocare, adică să ne stâlcim în bătaie.

M-am hotărât să conduc într-acolo. Știam că localului cu specific coreean avea nevoie de mult timp să-mi pregătească mâncarea, dat fiind că era o comandă așa de mare. O întoarcere în trecut mi-ar fi amintit că nu fusesem mereu așa de bătrân și de înverșunat.

Am condus pe lângă vechile bănci, pe lângă farul din lac, fiind înghesuit între cărările de drumeții. Am coborât geamul și am tras în piept aerul. Libertate. Tinerețe. Aer pur. Pe față mi s-a întins un mic rânjet și aproape că m-am bucurat.

Aproape.

Persoana care mi-a șters zâmbetul a fost ultima pe care mă așteptam s-o văd aici.

Edie Van Der Zee.

Am auzit-o înainte s-o văd. Am zărit-o printre boscheți, prin ceață, în umbra nopții. De fapt, am recunoscut-o numai datorită părului ei sălbatic, ondulat, ca din reviste, care-i cădea pe umerii goi, și datorită râsului ei răgușit, gutural. Purta un maiou larg, pantaloni scurți și bocancii ei Dr. Martens, cu șireturi dezlegate. Părea așa o copilă, că-mi venea să-mi dau una pentru că mi-o imaginasem zvârcolindu-se sub mine aseară, în timp ce i-o trăgeam Amandei. Picioarele lui Edie erau fără forme, ca două scobitoare drepte. Nu foarte diferite de ale Lunei.

Ești dus cu capul.

Stătea în fața a doi băieți și a unei fete care împărțeau spațiul pe o bancă, așezați pe spătarul ei.

Am vrut să încetinesc doar ca să aud de ce râdeau, dar m-am pomenit că opresc în spatele unui zid de boscheți. Mașina mea neagră își pierdea conturul în noapte. Acesta era momentul în care ar fi trebuit probabil să conștientizez că depășisem o anumită limită. Îmi urmăream angajata, *angajata adolescentă*, seara târziu. Dar am ales să ignor ciudățenia de care dădeam dovadă. Iată justificarea mea: în primul rând, nu o căutasem intenționat, ci pur și simplu dădusem peste ea. În al doilea rând, dacă aveai necazuri și eu îi întorceam spatele, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Cam exagerată explicația, dar să zicem...

Unul dintre tipi, care purta un hanorac cu glugă, în toiul verii — ce idiot! —, s-a ridicat și s-a dus spre unul dintre simbolurile emblematice ale lacului: vechea primărie a orașului. Era pustie, în paragină, mare și plină de săli goale. Ultima oară când călcasem pe acolo, acum cincisprezece ani, fiecare încăpere era ocupată de câte un cuplu ori de trei persoane care și-o trăgeau pe saltele murdare ori pe canapele jegoase. Am strâns din dinți când tipul a pus un braț pe umărul lui Edie, apucând-o de gât și smucind-o spre el ca să o sărute pe frunte.

— Haide, Gidget! Nu ne-am mai tras-o de secole, iar toate tipele de pe plajă preferă s-o facă clasic, a zis idiotul în timp ce mergeau zig-zag spre intrare.

Gidget? De ce mă râcâia pe creier ceea ce spusese? Foloseam constant expresia *a și-o trage*, și totuși nu-mi convenea deloc s-o aud de la el și uram că îi era adresată ei. În plus, detestam faptul că idiotul purta hanorac cu glugă și că nici măcar nu puteam vedea mutra pe care urma s-o pocnesc.

— Stai să iau un *joint* de la Wade, a murmurat Edie cu vocea ei răgușită.

A zbughit-o în partea opusă, înspre ratații de pe bancă.

Chiar avea de gând să și-o tragă cu un nemernic într-o clădire abandonată? Nu credeam asta. Pe de altă parte, ce naiba știam eu despre ea? A, da: că șterpelea din buzunare, că era o egoistă mincinoasă care refuzase să vină la petrecerea Lunei, ca să poată pierde vremea cu niște idioți drogați. Și că era adolescentă. Bineînțeles că avea să i-o tragă într-un clădire părăsită. Și desigur, nu în poziția misionarului.

Scula mi s-a mișcat în pantaloni. Am făcut ceva incredibil: am strâns-o în pumn. Așa o anunțam că n-avea să se întâmple vreodată. Edie nici măcar nu era genul meu. Prea mică, prea blondă, prea drăgălașă. Cu toate acestea, îmi dădusem deja seama că personalitatea ei nu semăna nici pe departe cu aspectul său. Fata avea probleme emoționale serioase.

În încercarea mea disperată de a nu mă masturba, am uitat complet că farurile mașinii încă erau aprinse. Prietenii ei de pe bancă și-au întins gâturile ca să vadă ce — sau cine — păndeau după boscheți. Trebuia să s-o șterg naibii de aici.

Pe de altă parte, eu eram mereu nemernicul care face tâmpenii, preferabil cu cea mai toxică femeie din preajma lui.

În loc să pornesc mașina și să plec, am apăsat pe accelerație. Mașina a prins viteză fără zgomot, apoi am călcat frâna când geamul meu a ajuns în dreptul fundului ei. Eram la câțiva metri distanță de intrarea în vechea primărie.

— Van Der Zee! am răcnit.

Și-a sucit capul atât de repede, că am crezut că-și va rupe coloana vertebrală. M-am aplecat și am deschis portiera locului din dreapta mea.

— Treci în mașină!

A rămas cu gura căscată și, pentru o clipă, mi-am dorit foarte tare să-mi îndes limba în gura ei. În schimb, am deschis portiera mai larg și am mârâit.

— *Acum!*

Idiotul pentru care era pe punctul de a-și desface picioarele stătea fix în fața mea. Avea un tatuaj pe gât, ochi verzi, cu pleoapele căzute, și un *piercing* în buză. Arăta ca un tip care nu reușise să fie admis în formația Blink182. Doar că mai înalt. Și, probabil, mai musculos. Nu la fel de vânjos ca mine, dar cu siguranță le-o trăsese atâtor tipe, încât, dacă le-ar fi pus chiloții la vânzare, ar fi putut să deschidă un magazin Victoria's Secret. *La fel ca mine.*

Tipul s-a îndreptat dezinvolt spre mașina mea și și-a sprijinit coatele de marginea geamului, ca la el acasă. Avea ceva tupeu.

— Pot să știu cine dracu' ești? m-a întrebat.

Și-a aprins nonșalant un *joint* și mi-a suflat fumul fix în față. Juca jocul pe care eu îl stăpânisem la optsprezece ani: forțezi limita până nu se mai poate. Dar acum aveam treizeci și trei de ani și-i puteam zdrobi gâtul și viitorul într-o clipită. Am încercat să-mi amintesc că nu voiam să-i fac astea. Că era doar un adolescent ascuns sub un hanorac cu glugă. Un păun care încerca să-și impresioneze prietena.

— Sunt șeful ei. Tu cine dracu' ești?

— Cel cu care și-o trage de obicei, a răspuns el cu un rânjet, înclinând capul într-o parte. Nu-mi place să am competiție decât pe val, așa că plimbă ursul!

Și-a scuturat *joint*-ul cu arătătorul, împrăștiind scrumul în mașina mea. Pe scaunul meu tapițat cu piele.

Proastă decizie!

Am auzit-o pe Edie chicotind în spatele lui. Poate fiindcă refuzase să vină la petrecere, ca să stea cu Luna, ori pur și simplu fiindcă mă săturasem să mă port decent cu ea, mă dezlănțuisem.

Eram pregătit să forțez nota și să devin un ticălos absolut. Am parcat repede mașina, am deschis portiera și am ieșit ca o furtună, ocolind botul mașinii și apucând-o pe Edie de cot.

— Dacă nu urci chiar acum în mașină, o să afli ce se întâmplă când se termină numărătoarea inversă, am șoptit în părul ei.

Buzele mele i-au atins neintenționat marginea urechii.

Scula mi-a zvâcnit în pantaloni și am gemut. A răsucit capul spre mine, uluită.

— De ce aș face eu ceva pentru tine în afara programului, Rexroth?

— Fiindcă mi-ai spus că ai treburi importante azi și că de-aia nu poți să vii la petrecerea Lunei, când, de fapt, aveai de gând să ți-o tragi cu un nenorocit, într-o clădire abandonată și împuțită. Jur, Edie, dacă nu urci în secunda asta, mâine-dimineață, taică-tu va primi o vizită de la partenerul lui de afaceri și-i voi spune totul despre obiceiul tău de a fura și despre ciudatele escapade sexuale.

A amenința cu pâra o adolescentă de optsprezece ani însemna că mă coboram la maximum. În același timp, n-avea nevoie să fumeze iarbă și să facă sex într-un loc public. Fără doar și poate, făcusem aceleași lucruri la vârsta ei. N-am pretins niciodată că nu eram ipocrit.

— Hei, boșorogule! Calmează-te! N-o mai trata ca pe un ruhat. Dacă nu te potolești, te pocnesc!

Șmecherul blond s-a apropiat de mine. Aveam să închei seara într-o secție de poliție. L-am îmbrâncit. Edie s-a strecurat între noi, împingându-ne pe amândoi în direcții opuse.

— Hei, hei, hei, opriți-vă!

— N-ai nevoie de încă un Jordan, Gidget. Zi-i moșului s-o șteargă!

Puștiul a arătat spre mine, strâmbându-se dezgustat. Ea a clătinat din cap și l-a condus spre bancă. Ceilalți amici ai ei se

holbau la noi. S-au ridicat de pe bancă, dar nu s-au apropiat. Lași nenorociți!

— Nu e vorba de asta, Bane. O să-ți explic mai târziu. Ne vedem mâine, pe plajă.

Edie s-a întors cu spatele la mine. Și-a apăsat buzele de ale lui. Gurile lor s-au atins într-un mod intim, o intimitate pe care eu nu o cunoscusem niciodată cu o femeie, fiindcă nu mă cuplasem niciodată cu una mai mult de două săptămâni. I-am privit, scrâșnind din dinți.

— Gata cu prostiile! E timpul să plecăm.

Aproape că am aruncat-o pe Edie pe locul din dreapta șoferului. M-am întors la locul meu și mi-am pus centura. Am pornit motorul, încercând să-mi înțeleg reacția la întâmplarea asta suprarealistă și să-mi dau seama unde naiba aveam s-o duc.

— Unde locuiești?

Ea nu a răspuns. Se holba pe geam și se forța să nu plângă. Mașina a intrat pe șoseaua care se îndepărta dinspre lac. Motorul electric era silențios, iar tăcerea dintre noi, de nesuportat. Mâinile mele strângeau volanul, iar nările mi s-au dilatat.

N-avea să răspundă înainte să-mi justific comportamentul.

— Ești fiica partenerului meu de afaceri, Edie. Nu te pot lăsa să fumezi iarbă și să ți-o tragi cu tipi tatuați. Pot să trec cu vederea când nu sunt în preajma ta, dar dacă dau de tine la miezul nopții, într-un loc pustiu, sigur că iau măsuri.

— Terminat! a zis ea trăgându-și nasul, străduindu-se să rămână detașată. Nu-i vinde castraveți grădinarului. Scutește-mă de explicații stupide. Nu dai doi bani pe Jordan Van Der Zee și nici pe fiică-sa. Asta a fost o demonstrație de putere, Rexroth. Erai furios că n-am venit la petrecerea Lunei și te-ai hotărât să ripostezi. Dar să știi un lucru: chiar am fost undeva azi. Într-un loc important. Doar fiindcă m-am întors ceva mai devreme și

am timp să mă întâlnesc cu niște prieteni nu înseamnă că am lăsat-o baltă pe Luna.

Edie avea parțial dreptate. Eram furios că alesese să stea cu prietenii ei, în loc de a petrece timp cu fiica mea. Mai grav era celălalt motiv al furiei mele: o târâsem de acolo pentru că eram obsedat de ea. Sau cel puțin obsedat de ideea de-a i-o trage. Dacă mă culcam cu ea, Jordan ar fi găsit un mod de a mă da afară din consiliu, din companie, și mi-ar fi distrus întreaga carieră. Ca să nu mai zic că n-aș putea să mă privesc în oglindă după ce i-am tras-o unei adolescente, indiferent dacă are vârsta legală pentru a întreține relații sexuale.

— Unde locuiești? am repetat eu întrebarea, ignorând argumentele ei.

A pufnit ofensată și a început să scotocească în rucsacul negru pe care îl ținea în mână, căutându-și telefonul.

— Hei! Cu tine vorbesc

I-am smuls telefonul din mână.

— Mda, păi, nu prea te ascult, a bombănit ea.

— Care naiba e problema ta, puștoaico?

— Tu ești problema mea. Taică-miu e problema mea. Lumea întreagă e problema mea. Lasă-mă să cobor! mi-a cerut ea, desprinzându-mi degetele de pe telefon și recuperându-l.

Tensiunea crescândă din automobil îmi deștăma concentrarea asupra drumului.

— În mijlocul pustietății? am chicotit eu. Cum să nu!

— Trent.

Am clătinat din cap. Aș fi dus-o la *penthouse*, dacă trebuia. Aveam două camere pentru oaspeți care nu erau folosite tot anul. Ar fi putut dormi într-una dintre ele, după care o trimiteam la părinții ei, la prima oră. Era o soluție complicată, însă ea ar fi

fost în siguranță și totodată nu și-ar fi tras-o cu Șmecherașul Blond.

— Lasă-mă să plec!

Mi-am frecat gânditor bărbia, ignorând-o. Mă uitam la drum.

După care a făcut-o.

Nebuna a deschis portiera mașinii în mișcare și a sărit într-un boschet.

Am apăsat brusc frâna și am coborât rapid. Am fugit spre ea. Aterizase într-un boschet, cu fața în sus. Brațele îi erau întinse în lături. Râdea cu lacrimi în ochi, ca sărită de pe fix.

Nu chicotea, nu zâmbea, ci râdea din toată inima.

Dacă așa striga Edie după ajutor, am ales să n-o ascult. Am ales să ignor starea prin care trecea. Toți încercăm să supraviețuim în mlaștina asta emoțională, iar s-o ajut pe ea ar fi însemnat să mă scufund și mai mult. Am ridicat-o de talie, trecând cu vederea cât de intimă era atingerea asta și felul în care corpurile noastre se potriveau ca două piese de puzzle. Mâna mea era din nou pe șalele ei, genunchiul meu încremenise între coapsele ei. Corpul lui Edie era tonifiat și atletic, dar fața era delicată și gingașă, ca o pictură de-a lui Degas.

Privirile noastre duceau un război mut. Ochii ei albastru-deschis străluceau mai tare sub luna plină. Știam că dacă mai rămâneam în poziția asta câteva secunde, aveam să fac ceva regretabil. O greșeală care putea distruge multe vieți. M-am aplecat să-i șoptesc că îmi pare rău pentru seara asta. Pentru tot. Pentru că eram un nesuferit, un ipocrit și un nemernic.

M-am mișcat ușor spre ea și buzele ei s-au desfăcut ușor, așteptând... La naiba! Se aștepta la un sărut?

Fusesem în situația asta de nenumărate ori. Îmi dădea undă verde. Aveam acordul ei s-o ating. Șoldurile puștoaicei au alunecat

încet spre sliful meu, iar dintre buze mi-a ieșit un mârâit grav, liniștit.

Ce întorsătură interesantă de situație! Edie Van Der Zee voia să i-o trag rău de tot.

Dacă situația ar fi stat altfel, i-aș fi oferit ce voia.

Dar, așa, aveam prea multe de pierdut.

— Edie, am zis eu, cu buzele aproape lipite de tâmpla ei, ai idee de ce te freci de piciorul meu? Credeam că ești furioasă pe mine fiindcă ți-am sabotat partida de sex din seara asta.

Aveam o mare problemă. Problema cu pricina era îndreptată direct spre păsărica ei. Scula mea se întărise și era pregătită să-i ofere lui Edie exact ceea ce voia.

— De ce ai sabotat-o, Rexroth?

Mirosea a vanilie și a femeie, nu a fată. Gândul acesta îmi mai îndulcea puțin situația stânjenitoare.

— Știi de ce.

— Încep să cred că am ratat un detaliu important, a zis Edie.

Șoldurile ei au alunecat mai mult, unduitor. Mi-au atins erecția o singură dată, ușor și atât de ațâțător, încât nici că-mi mai păsa de diferența de vârstă. Tipa asta știa ce face. Știa cum să-și folosească trupul, cum să excite bărbații. Mă termina gândul că nemernicul ăla știa toate secretele pielii ei mătăsoase, bronzate, ale buzelor roșiatice și ale păsăricii ei delicioase.

M-am îndepărtat de ea. Cu un rânjet, m-am sprijinit de mașină.

— Îmi pare rău, drăguțo. Nu fac sex cu copii.

S-a apropiat mai mult de mine. Partea interioară a coapsei se apăsa de piciorul meu. A zâmbit răvășitor. Avea un dinte strâmb și puțin ciobit, sexy prin imperfecțiunea lui. Edie mi-a spus cu glas catifelat:

— Nu face promisiuni care te vor face să te simți ca un pe-
vers atunci când o să le încalci.

— N-o să le încalc, am declarat eu sec.

Dar tot am lăsat-o să-și apese de pectoralii mei sănii mici, obraznici, fără sutien. *La naiba! Fără sutien.* Perspectiva de-a o întinde pe capota mașinii mele și de-a i-o trage pe la spate mă excita enorm. Sau aș fi putut să-i desfac picioarele și să-i fac sex oral, înainte de a i-o trage în mijlocul pustietății. M-ar fi lăsat, ceea ce nu era deloc bine. Edie m-ar lăsa să-i fac asta, dar nu fiindcă era o fată naivă, cu probleme emoționale.

M-ar fi lăsat fiindcă venise aici ca să facă sex, iar eu eram pentru ea un trup dornic. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Interesant! a spus ea, flexându-și genunchii și frecându-se de mine.

Îmi strângea coapsa între picioare.

Pielea ei goală se freca de blugii mei, iar sfârcul ei tare îmi atingea brațul. Nu m-am mișcat. M-am holbat la ea, sperând că se va opri sau că-mi va lua penisul în gură, punând capăt chinului.

— Știi care e cuvântul meu preferat? a rostit ea printre dinți, strângându-mi coapsa.

O simțeam caldă și umedă.

Trosneală? Ți-aș oferi cu plăcere niște sinonime, date și exemple relevante despre cum se face.

Dar eram prea fascinat de direcția pe care o luase conversația și nu am întrerupt-o. Voia să demonstreze ceva. Asta era sigur. Pentru prima oară de când ne-am cunoscut, am lăsat-o să se exprime și să spună ce gândea. Nu doar pentru că își freca păsărica de mine și nu voiam ca magia să se destrame, dar și pentru că avea nevoie să se exprime. Puștoaica sărise dintr-o mașină în mișcare ca să demonstreze ceva.

Nu o puștoaică, mi-am amintit. *O femeie, Trent. O femeie.*

— Cuvântul meu preferat e *sonder*[1].

Cuvântul s-a rostogolit de pe buzele ei seducătoare aidoma unei propuneri obscene. Mi-a luat mâna și a apăsat-o pe fundul ei. Carnea caldă a făcut ca durerea surdă din stomacul meu să dispară cumva. Era foarte ciudat că, înainte de asta, nici măcar nu observasem că nu mi-am retras palma. Gândurile mi se învolburau în minte. Știam că nu trebuia să se întâmple, și totuși iar îmi găseam scuze.

Ce se întâmpla acum nu însemna nimic.

Nu făceam nimic.

Nu ne sărutam, nu ne atingeam, nu ne-o trăgeam, nu ne făceam sex oral unul altuia. Abia dacă ne atingeam, și totuși totul era mai intens decât dacă aș fi fost complet dezbrăcat, împreună cu o femeie care avea un prezervativ la îndemână.

— *Sonder* este atunci când înțelegi că fiecare trecător are o viață la fel de reală și de complexă ca a ta. Crezi că numai tu ai avut o viață grea, Rexroth. Iar asta nu-mi convine deloc.

— Ghinion, drăguțo! Tu îmi ești subordonată. Doar pe scara ierarhică o să fii sub mine.

Mi-am retras mâna de pe fundul ei și mi-am strecurat-o în buzunar, dar mai întâi m-am oprit o clipă pe șoldul ei. L-am atins cu degetul mare, lent și atâtător. S-a împins în palma mea. Mi-am retras mâna, însă nu doar ca să mă controlez, ci și fiindcă să văd cât de mult mă dorea era o imagine incredibil de erotică. O imagine ce amenința să-mi spulbere puținele principii morale pe care le aveam.

— Noi doi am început cu stângul, a zis ea.

Se prefăcea că nu-mi observase respingerea, dar pielea înfrigurată a brațelor i-a dat de gol reacția.

[1] Termen care descrie înțelegerea faptului că toate persoanele din jurul nostru, inclusiv necunoscuții, au propria viață complexă, cu propriile probleme.

Sfârcurile ei erau atât de tari, că păreau umflate.

— Îmi pare rău că am jefuit-o pe mama ta. Ești dispus să-ți ceri scuze că te-ai purtat grosolan? Am putea lăsa toate astea în urmă. S-o luăm de la capăt. Mi-ar plăcea, a zis ea cu voce sinceră, blândă.

Însă Edie nu înțelegea ceva: mi-era imposibil să nu mă mai port grosolan cu ea deoarece era singurul tip de interacțiune nepotrivită care putea fi permisă între noi.

Din nefericire pentru ea, mi se părea prea distractiv s-o detest. Nu eram pregătit să renunț la așa ceva. Relația dintre noi semăna al naibii de mult cu o boală incurabilă.

Așa că, în loc să mă port ca un adult și să-i accept spusele adevărate, i-am oprit micul dans în poală. Am răsucit-o și am lipit-o de mașină. Mâna mea era pe gâtul ei. A înghițit în sec. Simțea adrenalina, plăcerea iscată de gândul că era la mila mea.

La naiba, Edie! Habar n-ai cât de nemilos pot fi.

Am strivit-o cu greutatea mea, suficient cât să fie intimidant, dar nu dureros. Îmi putea simți erecția, mușchii definiți ai abdomenului, pectoralii umflați și faptul că transpirația îmi lipise cămașa de piele. Mi-am apropiat gura de a ei. Știam cât de mult voia să fie sărutată, dar și că n-aveam să-i ofer vreodată această satisfacție.

— Singurul lucru pentru care mi-aș cere scuze este că în seara asta n-am ajuns la tine mai devreme. Dacă te mai prind că-ți dasfaci picioarele pentru idiotul ăla, aici sau altundeva, o să fie de rău pentru tine, pentru el, pentru toți cei implicați. Atâta vreme cât petreci timp cu fiica mea — și asta mă aștept să faci în fiecare marți, când o aduc cu mine la serviciu —, n-o să te vezi cu niciun tip. Poți să te agăți de capul de la duș în timp ce te gândești că ți-o trag și poți să te masturbezi dorindu-ți să fie gura mea acolo, dar nu i-o mai tragi lui Bane, ne-am înțeles?

A râs. A urcat în mașină, trântindu-mi portiera în nas.

Ne-am continuat drumul. Ea a introdus pe GPS adresa ei de acasă, fără niciun cuvânt.

Nu aveam nevoie de cuvinte. Aveam nevoie ca ea să înțeleagă.

Maxilarul i s-a încordat pentru o clipă, arătându-mi că mesajul fusese recepționat.

Perfect.

Capitolul 8

Edie

— Ce vrei să aflu despre Trent Rexroth?

Era luni dimineață. Am trântit un vraf de documente pe biroul lui taică-miu, ștergându-mi fruntea cu dosul palmei. Petrecusem întreaga zi de duminică la surfing, evitând întrebările lui Bane despre Trent și încercând s-o conving pe maică-mea să se ridice din pat și să ia cina cu noi. Pregătisem *couscous* (la cuptorul cu microunde) și pui cu lămâie (de la supermarket) și chiar făcusem o salată perfect comestibilă, dar pe toate le-am mâncat singură, în fața televizorului din bucătărie. După douăzeci de minute dintr-un episod înfiorător al unui *reality-show* cu polițiști, mi-am dat seama că mestecam privind imagini cu infractori care aruncau sticle cu urină în polițiști.

Eram cu mintea în altă parte.

Senzația sâcâitoare dintre picioare mi-a amintit că Trent se jucase cu sentimentele mele, cu sexualitatea și cu mintea mea. Mai mult, convingerea lui că-mi putea face asta — să mă controleze la fel ca tata — cerea răzbunare. Nu eram o jucărie care putea fi aruncată din mână în mână. Taică-miu avea o anumită putere asupra mea. Trent, nu.

Avea să afle că nu eram ușor de manipulat, chiar dacă îl lăsam pe Jordan Van Der Zee să mă manipuleze.

Taică-miu a ridicat privirea din laptop. Și-a frecat bărbia. Azi purta un costum gri-deschis și o cravată bleu, ambele făcute la comandă și cumpărate în timpul călătoriei de afaceri pe care o făcuse săptămâna trecută. Probabil că altcineva le comandase pentru el.

O amantă, fără îndoială.

După-amiază avea să ia avionul spre Zürich, pentru o ședere de o săptămână. Era a treia oară când pleca acolo în trei luni. Bănuiam că avea o jucărie nouă și frumoasă. Nu mă interesa dacă pleca într-adevăr la Zürich. Eram pur și simplu fericită că avea să lipsească șase zile.

— Bravo! Ești o fată isteață! a zis el aprobator.

Du-te naibii! am răspuns în sinea mea. Avea dreptate. Eram mica lui marionetă, pregătită să-l amuze de fiecare dată când el făcea un semn.

Jordan a strâns documentele pe care i le adusesem și le-a îndesat într-un sertar pe care l-a încuiat. Se gândea la un răspuns.

— Hai să începem prin a afla dacă își ia laptopul și iPadul acasă ori dacă le lasă la birou. Etajul are camere de supraveghere la recepție, la intrarea în toalete și în fața lifturilor. O cameră video în propriul birou e la alegerea fiecărui angajat de aici. Uită-te după camere video pe tavanul din biroul lui, pe pereți sau încorporate în mobilă. Mai vreau să știu câte dispozitive electronice are conectate la e-mail și la internet. Și cât de des le folosește. Dacă poți să pui mâna pe vreuna, adu-o aici.

Uau! Era un plan incredibil de detaliat.

Pentru a suta oară, mi-am jurat că, în clipa în care scăpam din situația dezgustătoare cu taică-miu, urma să-l alung definitiv din viața mea. Nu voiam ca fericirea mea să depindă de nimeni.

Dar el avea capacitatea asta de a trage de sfori și de a-și folosi puterea și legăturile pentru a le face rău celor care nu erau de aceeași părere cu el sau care i se opuneau.

Mi-am amintit cuvintele lui Rexroth. *O potențială piesă de sacrificiu.*

Obo! Cum s-a întors roata!

— Se poate face, am încuviințat eu.

Asistenta personală a lui Trent, Rina, îmi trimisese un e-mail azi-dimineață. Mă anunța că voi petrece mare parte din ziua de marți împreună cu Luna și Camila. Urma să mergem la o grădină zoologică și apoi să luăm prânzul cu Trent, la restaurantul The Vine. Ideea de a petrece timp cu ele, care îmi erau simpatice, mi se părea încântătoare. Dar a da ochii cu Trent după ce mă frecasem de el — după cum se exprimase — era stânjenitor.

Vestea bună era că în mod sigur urma să am acces în biroul lui la un moment, dat în cursul zilei.

— Nu mai vreau vizite limitate. Vreau să-l văd pe Theo sâmbăta *și* miercurea, o dată la două săptămâni, și vreau să-mi petrec vacanțele cu el.

Jordan a fluturat din mână. Deja se aplecase deasupra unui contract proaspăt imprimat.

— În regulă. Spune-i lui Max să se ocupe.

Max era asistentul personal al lui taică-miu. Mama îi ceruse lui Jordan să nu mai angajeze femei ca asistente, sperând că așa îl va împiedica s-o mai înșele cu angajatele. Slabe șanse, judecând după programul lui haotic și după cât de rar trecea pe acasă.

Am dat să ies din birou.

— Edie!

M-am răsucit încet, cântărindu-l din ochi. Stătea la biroul lui uriaș. Arăta îngâmfat. Ca și cum lumea era a lui. Ca și cum era nemuritor. *Ce fraier!*

— Îți amintesc cu bune intenții, în calitate de tată al tău, de angajator al tău și de om de care depinde viitorul tău, să nu mă tragi pe sfoară. Trent Rexroth e un puști isteț, dar nu se compară cu mine.

Am închis ușa în spatele meu, abținându-mă să deschid gura și să scuip adevărul pe care taică-miu nu voia să-l audă. Trent Rexroth era mai mult decât isteț. Era diabolic de genial. Dar inteligența lui nu avea să-l ajute în bătălia asta, pentru că eu îl făceam să devină slab.

Iar în slăbiciunea lui aveam să găsesc putere.

Și s-o folosesc.

Nu fiindcă eram răzbunătoare sau furioasă, ci pentru că voiam să-i salvez pe Theo și pe mama.

Nu fiindcă eram o persoană rea, ci pentru că trebuia să fiu bună cu cei care depindeau de mine.

I-am furat iPadul.

Ușurința cu care am făcut-o era și palpitantă, și derutantă, având în vedere că deja mă surprinsese furând.

Sunt sigură că era surprins că venisem cu ei fără să crâcnesc. Am încolțit-o pe Camila într-un colț al camerei de recreere și i-am spus nonșalant că fusesem invitată de domnul Rexroth și că urma să-i însoțesc, ceea ce nu era chiar o minciună. Însă, fidel reputației sale de individ rece, Trent s-a purtat ca și cum eram prietena enervantă a fiicei lui. Cu alte cuvinte, m-a ignorat complet.

Pe tot parcursul prânzului, a copleșit-o pe Luna cu atenție, tăindu-i mâncarea în bucățele, vorbindu-i despre planurile lor

de weekend. Purta o pereche de pantaloni bleumarin, strânși, și o cămașă albă impecabilă, cu mânecile suflecate până la cot. Venele șerpuitoare și mușchii puternici ai antebrațelor mă stârneau. Nu eram o persoană cu nevoi sexuale exagerate, așa că am fost surprinsă când a trebuit să mă scuz și să mă duc la toaletă. M-am sprijinit de chiuvetă, clătinând din cap. Am încercat să alung fantezia ca Trent să mă izbească de perete, trăgându-mi fusta și chiloții în jos și făcându-mi sex oral pe la spate. Nu voiam ca trupul meu să reacționeze la gândurile astea murdare. Am încercat să mă autoconving că a vrea să fac sex cu Trent Rexroth era doar un mod de a mă răzvrăti împotriva tatălui meu. *Și totuși antebrațele alea...* Știam că mă vor bântui la noapte, data viitoare când degetele mele de la picioare se vor îndoi de plăcere. Să-mi imaginez cum mă strâng brațele lui puternice ar fi putut deveni chibritul care îmi aprindea dorința. Mi-am stropit fața cu apă rece. *Con-cen-tra-re.*

Când am revenit la masă, Luna a arătat spre telefonul lui Trent și a gesticulat din mâini.

— Vrei iPadul, a spus el.

Uram felul în care-i vorbea. Ca și cum chiar îi păsa cu adevărat de ea. Dar eu știam că Trent era un alt Jordan. Poate că îi făceam o favoare pregătindu-i eliminarea din firmă. Evident, avea nevoie de mai mult timp ca să se apropie de fiica lui.

— E în biroul meu. Camila ți-l va da când terminăm de mâncat. Mănâncă-ți pastele.

Luna a bătut ușor cu degetele în masă, încruntându-se.

— Poate că ar trebui să învețe limbajul semnelor, am mormăit eu, mai mult pentru mine.

Am înfipt furculița într-o bucată suculentă de friptură și am plimbat-o peste piureul de cartofi.

Nu mai mergeam la restaurante, fiindcă îmi cheltuiam banii pe lucruri importante, ca benzina și Theo. Nu era neplăcut. Nu mai mâncasem o masă așa de decadentă de ani de zile. Trent a mârâit — forma lui de comunicare preferată.

— Știe să vorbească. Trebuie doar s-o facă.

Își verifica telefonul, fără să-mi arunce vreo privire.

Camila i-a șters Lunei colțurile gurii cu un șervețel.

— E clar că momentan îi e mai comod să comunice cu mâinile, am insistat eu, mușcând iar din friptură. De ce să-i îngreunezi viața? Tu însuți ai spus că poate vorbi. O va face când va vrea. Între timp, îi poți oferi alt mod de a se exprima.

A ridicat spre mine o privirea grea, pe urmă s-a uitat din nou la telefon.

— O voi ruga pe Rina să găsească o profesoară pentru limbajul semnelor, a răspuns el, spre surprinderea mea.

— Și tu va trebui să-l înveți, am subliniat eu.

Nu i-a plăcut. Mi-am dat seama după felul în care și-a pus pe masă telefonul și m-a privit cu ochi reci. Nu se atinsese de *parmigiana* lui cu pui, iar eu eram pe punctul de a-l întreba dacă l-ar deranja s-o iau la pachet.

— Ai terminat cu sfaturile despre cum să-mi cresc fiica?

— Nu chiar. Nu cred că felul în care-mi vorbești mie acum — sau oricui, că tot veni vorba — e constructiv pentru ea.

Uite încă un lucru care mă scotea din minți în legătură cu Trent Rexroth. Se purta adeseori ca și cum fiica lui nu era de față, deși Luna înțelegea tot ce spunea el. Expresia ei se schimba în funcție de cuvintele lui.

El s-a ridicat fără să mă bage în seama și s-a dus spre responsabila de sală, ca să plătească nota. Chelnerița a flirtat cu el, jucându-se cu șuvițe de păr și râzând în hohote, deși Trent era cel mai puțin amuzant tip pe care-l întâlnisem. Dacă s-ar fi

străduit, m-ar fi făcut să plâng numai uitându-se la mine. El nu a răspuns la flirt, nu a zâmbit, nu a părut interesat. Când eu și-a răsucit capul o secundă, ca să-i scaneze cardul, el și-a dat ochii peste cap și s-a strâmbat. Acum nu mă simțeam atât de proste că aveam să-i fur iPadul.

În drum spre birou, pe trotuarul aglomerat, Trent și cu mine pășeam unul lângă celălalt. Luna și Camila mergeau în spatele nostru.

— Se pare că ai multe critici față de stilul în care-mi cresc copilul, a zis Trent.

Am râs.

— Vasăzică ai un stil de a-ți crește copilul? N-am băgat de seamă. Ai păstrat atitudinea de rahat — cea pe care o afișezi la birou — și la masă. Nu ne-ai aruncat nicio privire Camilei sau mie. Crezi că fiica ta nu observă că ești politicos numai cu ea?

— *Edie*, a zis el amenințător.

Vocea lui mi-a stârnit un fior pe șira spinării, iar eu am încercat să nu zâmbesc. O luam de la capăt. Șoarecele și pisica. Dar nu eram un simplu șoarece. El era Tom și eu eram Jerry. Poate că Trent avea să câștige lupta în cele din urmă, dar aș fi reușit să-l rănesc. Îl răneam constant. Iar rănile astea erau reprezentate de expresia lui enervată.

— Ce mai face micuțul nostru prieten, Bane? a schimbat el subiectul.

Mi-am mușcat buza de jos, înveselită. Repulsia care se făcea simțită în întrebarea lui era chiar incitantă. De ce-i păsa de Bane? Faptul că el a amintit primul de seara aceea îmi părea o victorie.

— Bane nu-i deloc micuț. O duce bine. *Foarte, foarte bine.* Edie.

— Vezi tu, să presupui că mie îmi pasă de demonstrația ta de putere de atunci este prima ta greșeală. N-o să-ți meargă cu mine, am zis eu nestingherită.

Replica mea l-a excitat pe Trent.

S-a oprit pentru o clipă, înghițind în sec, și s-a uitat pieziș, să vadă dacă Luna și Camila îl urmăreau. Pe urmă a încercat să-și aranjeze „dotările" din pantaloni. După aceea ne-am continuat drumul.

— Respecți înțelegerea noastră? m-a întrebat.

— Ce înțelegere? am zis eu, ca să tărăgănez conversația.

Ne-am oprit din nou, de data asta la un semafor, iar Luna s-a strecurat între mine și el, urmărind cu interes lumina roșie a semaforului. Un pieton a încercat să treacă înaintea noastră, forțând-o pe Luna să facă un pas în lateral, spre mine. Am luat-o pe după umăr și am strâns-o lângă coapsa mea. Când Trent a surprins gestul meu, încruntarea lui a dispărut încet și și-a descleștat maxilarul. S-a făcut verde. După scurt timp, am ajuns la ușile rotative de la intrarea în clădirea Oracle.

Odată ajuns la recepție, Trent i-a oferit fiicei sale zâmbetul său profesional. Cel pe care îl afișa doar în fața oamenilor suficient de importanți să fie luați în seamă.

— Camila, Luna, luați-ne tuturor niște gogoși pentru desert, a propus Trent.

A scos o bancnotă din buzunar și a îndesat-o în mâna Camilei.

Ea a încuviințat din cap, luând-o pe Luna de mână. Au ieșit agale din clădire. S-au deschis ușile liftului. Am pășit în el alături de alți doi bărbați în costume. Cred că lucrau la Contabilitate, la etajul șapte. Toți patru ne-am holbat la cifrele roșii de deasupra noastră. Tensiunea din spațiul îngust mă făcea să transpir.

Cei doi bărbați au ieșit din lift la etajul șapte. În secunda în care au părăsit ascensorul și ușile s-au închis în spatele lor, Trent

s-a răsucit spre mine și m-a izbit de peretele argintiu, dar nu așa cum mă așteptam. Nici măcar nu m-a atins. Și-a proptit palmele de o parte și de alta a capului meu. Ochii lui mă țintuiau.

— Hai să trecem direct la subiect. Ți-ai tras-o cu Bane în weekend?

Vocea lui era un mârâit sălbatic. Am clipit cu inocență, trecându-mi limba peste buze. Știam că gestul meu îl va înnebuni. Ne doream. Orice se întâmpla acum între noi, era toxic.

— Care-i problema ta? l-am întrebat, ridicându-mi sfidător bărbia.

— Răspunde cu *da* sau *nu*!

I-am studiat chipul. Felul în care mă refuzase sâmbătă îmi rănise orgoliul și libidoul.

La fel și felul în care mă îngrămădise în mașina lui, ca și cum îi aparțineam.

Felul în care îmi stricase planurile, ca și cum nu contau.

Felul în care ne jucaserăm unul cu trupul celuilalt.

Ochii mei au fulgerat spre afișajul digital de deasupra ușilor. Etajul cincisprezece. Ușile s-au deschis, iar eu m-am strecurat pe sub brațul lui. M-am dus țintă spre biroul lui. Îl puteam simți pe urmele mele. Pe hol, am trecut pe lângă Vicious și Dean. Stăteau unul lângă celălalt, concentrați asupra unui document.

— Toate bune? i-a întrebat Trent, prefăcându-se nonșalant.

Sau poate că pentru el chiar nu însemna nimic ce se petrecea între noi. Dar pentru mine, era totul. Cel puțin pe teritoriul celui de-al cincisprezecelea etaj din clădirea Oracle.

— Minunat! Unde naiba credeți voi doi că vă duceți? a întrebat Dean, mușcându-și buzele ca să nu zâmbească.

Vicious ne-a ignorat, așa cum îi ignora pe majoritatea angajaților. Singura dată când l-am văzut uitându-se la cineva cu adevărat — *la* acea persoană, nu *prin* ea — a fost săptămâna

trecută, când soția lui cu păr de culoarea lavandei și fiul lor simpatic au venit la birou, să-l viziteze. Îi privea pe amândoi cu o atitudine feroce, protectoare. Ca și cum îi provocau și foame, și satisfacție în același timp. Toată lumea merită să fie privită așa.

— La muncă, a răspuns Trent.

Vicious a chicotit, cu privirea ațintită în continuare asupra hârtiilor.

— Oo, frate! a exclamat Baron Spencer.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Trent s-a oprit și mi-a făcut semn să fac la fel. Cei trei bărbați se holbau unii la ceilalți. Am intuit situația. Nu-l plăceau pe taică-miu și voiau ca Trent să stea cât mai departe de mine. Pe bună dreptate. Jordan avea să incendieze tot etajul ăsta și să radă clădirea de pe fața pământului dacă mă încurcam cu Rexroth, așa cum îmi imaginasem acum jumătate de oră, în toaleta restaurantului. Fiica lui nu trebuia să fie surprinsă prostindu-se cu un tip mai în vârstă. Și, pe deasupra, un tip mulatru mai în vârstă, care-l disprețuia pe Jordan și, probabil, încerca să-l detroneze.

Trent era singurul dintre cei Patru Desfrânați care avea nevoie de mine. Pentru Luna, nu pentru muncă. Prin asociere, deveneam o problemă și pentru ceilalți trei. N-ar fi fost de mirare să descopăr că voiau să mă elimine din ecuație.

Trent a ridicat ușor bărbia și mi-a ordonat:

— Așteaptă în biroul meu!

Am vrut să-i refuz cererea, dar apoi mi-am dat seama că tocmai îmi oferise un prilej perfect. Am dat fuga pe hol și am deschis ușa biroului lui. M-am grăbit spre masa de scris. Mă descotoroseam de scrupule și de bune-intenții cu fiecare pas, așa cum își leapădă șarpele pielea.

Ca un șarpe. Exact asta eram acum. Un adevărat Van Der Zee.

Am încercat să deschid primul sertar al biroului. Era încuiat. La fel și al doilea. Când am conștientizat brusc că s-ar putea să existe camere de supraveghere ascunse, mi-am ridicat brusc capul, căutându-le. Picturi abstracte pe pereți, câteva piese de mobilier, iar pe jos doar un covor; nu vedeam nicăieri vreun led roșu. Asta nu însemna că nu existau camere. Degetele mele transpirate lăsau semne pe tot ce atingeam, indiferent de câte ori le ștergeam de fustă. Chiar dacă Trent instalase aici un sistem de supraveghere video, era prea târziu să renunț. Mai bine luam lucrul pentru care venisem. Mi-am reluat căutarea. Am întins mâna spre o husă neagră, din piele, aflată sub birou. Am pipăit un obiect rece, pătrat. L-am scos din husă fără să-mi desprind privirea de pe ușa închisă a încăperii.

Evrika!

Îi găsisem IPadul. M-a cuprins o euforie amețitoare. Jordan era în Elveția. Nu putea să se ocupe de chestia asta decât săptămâna viitoare. Trebuia să mă mișc repede.

Ascunzând iPadul sub betelia fustei, am ieșit tiptil din birou, aruncând zâmbete politicoase în jur. M-am îndreptat spre biroul tatei. Îmi dăduse cheia, dar nu fiindcă avea încredere în mine, ci pentru că aștepta să primească iPadul. Vina s-a răspândit în mine precum niște celule canceroase. Fapta mea avea colți care îmi măcinau sufletul. Dar Theo era mai important decât Trent. Nevoia de a-l proteja pe el învingea afecțiunea mea față de Luna.

M-am strecurat în biroul lui taică-miu, am strecurat dispozitivul într-un sertar și l-am închis. Am ieșit ca vântul din încăpere. Am încuiat ușa și am apăsat pe clanță, de probă. Eram atât de concentrată asupra cheii dintre degetele mele tremurânde, încât vocea care a răsunat în spatele meu m-a făcut să tresar.

— Asta nu-i biroul meu.

Era Rexroth.

— Doamne! am exclamat, răsucindu-mă și ducând o mână la inimă. M-ai speriat de moarte. A trebuit să trec pe-aici ca să ud plantele lui Jordan.

Minciuna mi-a ieșit atât de repede și de ușor pe gură, că-mi era greață de mine însămi. Fidel originilor sale olandeze, taică-miu îndrăgea florile și avea în birou o mulțime de plante în ghivece. Trent avea să mă urască atunci când avea să înțeleagă cât de tare îl trăsesem pe sfoară. Nu puteam permite ca ochii lui ademenitori și corpul lui de vis să-mi sucească mințile.

— Jordan? De ce naiba nu-i spui „tată"?

Pentru că nu-mi era tată.

— Educația europeană e de vină, am explicat eu.

— Pe dracu'! Nu-i vinde castraveți grădinarului! Chiar tu ai spus-o.

Trent a aruncat o privire în stânga și în dreapta, asigurându-se că eram singuri, apoi m-a apucat de mână și m-a târât într-o nișă aflată între toalete și camera de recreere. M-a lipit din nou de perete, înghesuindu-se în mine. Mai întâi m-a izbit parfumul lui, care mi-a anesteziat simțurile, după care materialul fin al cămășii mi-a atins ușor umărul. Mi s-a încordat fiecare mușchi din corp. Mă străduiam să nu mă înfior.

— Te întreb pentru ultima oară. Ai făcut sau nu sex cu Bane de sâmbătă seara până acum?

Aveam să ajung în iad pentru ce urma să fac, pentru cruzimea pe care o revărsam în relația asta deja toxică. Pe de altă parte, eram sigură că îi păsa de mine și de Bane numai fiindcă era un nemernic egoist.

— Da, am mințit, fără să îndrăznesc să zâmbesc.

Trebuia să știe că nu îi aparțineam. Nu eram a nimănui. Nici măcar a lui Jordan.

— După cum am mai zis, nu primesc ordine de la tine, Rexroth.

M-am înșelat crezând că avea să urle, să izbească peretele sau să se poarte ca un nebun. În schimb, Trent a afișat un rânjet amenințător, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat, lăsându-mă să-mi trag sufletul. Coapsele mele încordate îmi dădeau impresia că între noi tocmai avusese loc un fel de preludiu, dar golul din pieptul meu sugera că senzația asta aţâţătoare era mai mult decât dorință.

Ce naiba s-a întâmplat adineauri?

Capitolul 9

Trent

Hoață și mincinoasă.

A dobândit atributele astea prin muncă grea și perseverență.

Prima oară am văzut-o pe Edie Van Der Zee la un grătar, când sărbătoream ziua de naștere a lui Knight, fiul lui Dean Cole. Se întâmplase cu câteva săptămâni înainte ca Edie să înceapă munca la Perfect Finance. Fata asta atrăsese atenția tuturor fără să facă nimic deosebit; pur și simplu fiindcă arăta ca un înger *grunge*, decăzut, cu ochi albaștri și păr de culoarea nisipului neatins.

A doua oară când am văzut-o, jaf în toată regula. Șterpelise ceva de la mama.

Azi, a nu știu câta oară când am văzut-o, m-a mințit în față că a udat plantele lui Jordan (tipul angajase pe cineva calificat pentru treaba asta; omul venea să ude plantele de patru ori pe săptămână), fără să clipească.

Și atunci, de ce dracu' eram surprins de imaginile din fața mea?

Mă uitam la ceea ce înregistraseră camerele de supraveghere. Rulau la nesfârșit aceeași imagine: Edie încercând să-mi scotocească prin sertare și strecurându-și iPadul meu sub fustă.

Derulam înregistrarea. Apăsam *pauze*. Mijeam ochii. O luam de la capăt.

În final, m-am lăsat pe spate în scaun, cugetând la dezastrul pe care Edie mi-l pregătise cu atâta tenacitate.

În memoria iPad-ului nu exista nimic care să-i fie de folos. Dispozitivul era al Lunei. Singura dovadă la care avea Edie acces erau imagini cu animale și diverse mâncăruri, plus niște aplicații digitale pentru copii.

Dar la ce-i trebuia iPadul?

Tipa avea lipsuri materiale mari. Nu era o presupunere, ci un adevăr. Felul în care mâncase la restaurant, ca și cum gusta mâncare pentru prima dată, îi dădea de gol situația financiară. Apoi, mai erau micile detalii pe care nu mulți le-ar fi observat, cu excepția cuiva care a fost sărac. Pantofii ei — nu cei împrumutați de la mică-sa — erau jerpeliți. Rucsacul ei era cusut, ținut la un loc de ace de siguranță, și asta nu pentru a arăta cool. Mașina ei avea nevoie urgentă de o revizie. Niciodată nu mânca în oraș și nici nu comanda mâncare, împreună cu ceilalți colegi de muncă.

Avea nevoie de bani.

Economisea fiecare bănuț.

Nu aveam nici cea mai mică idee de ce.

Poate că furase iPadul Lunei ca să-l vândă. Din păcate (sau din fericire; depinde de perspectivă), crescusem printre hoți, deci știam că bijuteriile și banii erau singurele lucruri care-i interesau. Obiecte pe care le puteai amaneta sau cheltui. N-avea niciun rost să furi altceva.

Și așa am ajuns la concluzia inevitabilă. Jordan Van Der Zee.

Își ura tatăl, dar asta nu însemna nimic. La sfârșitul zilei, viața nu era un joc de șah. Viața era ca jocul Jenga. Încercai să te descurci și să te strecori, sperând ca piesele să nu se dărâme și să te îngroape. Știam foarte bine că uneori trebuie să faci chestii cu

care nu ești total de acord, dar le faci pentru un bine general, unui mai mare. Bănuiam că tatăl lui Edie îi dădea bani cu țârâita.

Avea un secret. O minciună întunecată o deraiase de la traseul ei de fată bogată. Absolut toată lumea are secrete. Înainte de-a o întâlni pe Edie, nu mă interesase niciodată să le aflu. Eram recunoscător că Vicious, Jaime și Dean îmi permiteau să fierb în tăcere. Nu mă forțau să vorbesc despre ce mă frământa, ceea ce era o binecuvântare.

Dar voiam să știu ce ascundea Edie. Voiam să-i smulg secretele, ca un magician. Să știu tot ce era de știut.

De ce are nevoie de atâția bani? De ce nu mai primește bani de la taică-su și de ce-i spune „Jordan"? De ce e așa de pornită împotriva bogaților? De ce am impresia că-l urăște pe Jordan la fel de mult cum îl urăsc eu? Cine naiba e Bane și cum îl pot face să dispară, fără să atrag consecințe serioase?

IPadul era ultima grijă a mea.

Edie Van Der Zee mă consuma așa cum numai fiica mea o făcea. Ar fi trebuit să fie suficient ca s-o mut la alt etaj ori, chiar mai bine, s-o concediez. Nu trebuia cu niciun chip să dau frâu liber dorinței mele pentru ea. Dar nici n-o puteam concedia, fiindcă Luna o iubea. La naiba! Edie o *îmbrățișase* azi, la semafor. Era mare lucru. Așa că am decis să acționez împotriva regulilor și principiilor mele elementare și să trec cu vederea furtul iPadul-ului. Aveam să stau cu ochii pe ea de-acum înainte, și nu așa cum o făcusem până acum, cu dorință, ci acordându-i pentru moment prezumția de nevinovăție.

În sâmbăta următoare, Camila m-a întrebat dacă o poate duce pe Luna la grădina zoologică. Am profitat de ocazie ca să-mi fac timp numai pentru mine. Deși părinții mei îmi luau de pe umeri o mare parte din povara creșterii unui copil și Camila se ocupa de o parte dintre aspectele esențiale, eu trebuia să mă ocup

de adevăratele urgențe. De exemplu, s-o duc pe Luna la pediatru când îi apăruse o iritație pe tot corpul, sau când fusese înțepată de o albină, sau s-o clamez când își pierduse cumpătul în mijlocul magazinului Target și plânsese douăzeci de minute inconsolabil, fiindcă un nenorocit din parcare și-a lovit câinele. Luna a văzut și i s-a frânt inima.

Mi-am petrecut dimineața făcând antrenament cu greutăți, împreună cu prietenii mei. Soțiile lor stabiliseră să-i scoată pe copii la o înghețată. Mă simțeam oarecum ușurat că Luna plecase cu Camila. Emilia ar fi întrebat dacă o poate lua și pe fiică-mea, iar Lunei nu-i plăcea să iasă cu copiii prietenilor mei. Knight îi lua apărarea ori de câte ori cineva râdea de ea — era cu un an mai mic decât Luna, dar se comporta ca un frate mai mare de fiecare dată când erau împreună —, însă Daria avea o atitudine precaută și confuză.

— Cumva ți-au picat ouăle sau care-i treaba? s-a interesat Dean, sarcastic.

Stătea în fața oglinzii din sala de fitness, cu câte o ganteră de 18 kg în fiecare mână. Idioții ăștia aveau fiecare propria sală de fitness acasă, dar mereu veneau aici să facă sport. Le plăcea muzica, compania și să facă mișto de culturiștii care-și pierdeau vremea prin sala din clădirea unde locuiam.

Jaime a intervenit, dându-i lui Dean o palmă peste ceafă:

— Ia mai taci! Lasă omul să-și trăiască viața cum vrea! Tu n-ai avut de-a face cu așa ceva.

Dean i-a aruncat lui Jaime o privire urâtă.

—Aha! Adică eu nu am niciodată de-a face cu nimic nasol?

Vicious era cât pe ce să-și dea ochii peste cap, cu toate că ticălosul ăla nu-și manifesta niciodată exasperarea, nici măcar în cele mai dificile momente. Și-a terminat seria de tracțiuni la bară, a sărit pe podea și a venit spre noi.

— Discuția e inutilă ca o tipă fără țâțe, a comentat Vicious. Dobitocul de Trent probabil că vede mai multe păsărici decât ginecologul nevestei lui Jaime, a adăugat el. Și chiar dacă ar fi răbdat fără sex o vreme — ceea ce nu cred în ruptul capului —, mai are puțin și-o să i-o tragă Micuței Domnișoare Minore.

— Lui Edie Van der Zee? a întrebat Jaime, mutându-se pe o bancă și întinzând o mână spre shake-ul lui proteic. Nicio șansă! Înainte să lucreze la noi, o vedeam în fiecare dimineață, când făceam jogging pe plajă. Făcea surfing cu iubitul ei foarte blond, foarte dezbrăcat și foarte tatuat. Ochii tipei sclipeau ori de câte ori el îi dădea o bere, la șapte dimineața, și o apuca de fund. S-ar părea că asta fac copiii cool în ziua de azi: se dau cu placa pe val, când sunt beți.

A râs cu poftă. Eu m-am holbat la el fără să răspund. Aveam chef să-i dau un pumn în moacă. Numele „Bane" era al naibii de potrivit. Tipul ăla devenise repede o pacoste[1] în viața mea. Încă nu mă dumirisem de ce-mi păsa. Nu eram gelos. În niciun caz! Edie era adolescentă, ce naiba! Poate că asta înseamnă să ai grijă de cineva. Bane provoca probleme, în timp ce ea pur și simplu părea să aibă probleme. Era o diferență uriașă.

Cineva cu probleme poate scăpa de ele, poate fi iertat și izbăvit.

Bane îi dădea droguri. Îi dădea băutură. Voia să facă sex neconvențional cu ea. Pe scurt, făcea exact ce-aș fi făcut eu dacă aș fi avut iar optsprezece ani.

— Tremuri, a remarcat Dean.

A venit spre mine, vrând să-mi ia din mâini cele două gantere cu care îmi lucram umerii. Le-am ținut suspendate câteva secunde, în timp ce mă luptam cu ispita de a sparge dinții lui Jaime, ca să nu-mi mai spună asemenea tâmpenii vreodată.

— Deci te vezi cu vreo gagică, Trent? a întrebat Jamie.

[1] În original, *bane*. Trimitere la porecla personajului.

Am clătinat din cap.

— De ce nu? a intervenit Dean.

— Pentru că e complicat. Nu cred că există o femeie capabilă să înțeleagă situația Lunei. Și pentru că sunt ocupat cu munca.

Pentru că singura dată când m-am implicat emoțional într-o relație s-a întâmplat cu Val. Am făcut un copil împreună, iar ea s-a cărat. Acum încerc s-o găsesc, dar mi-e tot mai greu să nu cedez sub povara compătimirii și a așteptărilor. Iar uneori, noaptea, când stau treaz și mă sucesc de pe-o parte pe alta în pat, îmi spun că neliniștea, problemele și tăcerea Lunei sunt toate din vina lui Val, iar atunci îmi doresc să fie moartă.

— Luna pare să fi prins drag de Edie. Le tot văd împreună, a zis Dean.

S-a apropiat de bancă. Stăteam toți patru într-un cerc, așezați sau în picioare, transpirați și pregătiți să luăm ziua în piept. Mi-am luat prosopul și mi-am șters fața.

— Așa, și?

— Deci de-asta o păstrezi prin preajmă? A insistat Dean. Doamne! Trebuie să-ți scot cuvintele cu cleștele. Spune tot!

Au chicotit toți trei și s-au uitat la mine, așteptând un răspuns. Am dat din umeri și m-am ridicat.

— Cam așa ceva. E doar un copil. Și Luna o place. Nu mă întrebați de ce. Așa că le las să stea împreună, supravegheate de Camila.

— Ar putea fi dădaca Lunei cât timp tu ieși la întâlniri. Edie pare să aibă nevoie disperată de bani, a sugerat Dean.

Ca întotdeauna, era al naibii de perspicace.

— Da, dacă aș ieși la întâlniri. Dar nu mă întâlnesc cu nicio tipă, am precizat eu.

— Dar o să te-ntâlnești, m-a corectat Jaime, răgâind zgomotos. Mel are o prietenă care predă balet. E frumoasă, deșteaptă, divorțată, cu un copil.

Uite c-o luăm de la capăt! Încă de când rămăsesem singurul părinte disponibil al Lunei, oamenii tot încercau să-mi bage pe gât femei divorțate, cu copii.

— Părinții singuri nu sunt o sectă, am comentat eu, arțăgos. Nu vreau să mă întâlnesc cu amica lui Mel, am adăugat.

— Mel nu ți-a cerut acordul, frate. Doar așteaptă răspunsul lui Kate — prietena ei —, ca să vadă când e liberă.

O ambuscadă. Minunat!

Înainte de a mă întoarce în *penthouse*-ul meu, ca să fac duș și să petrec după-amiaza uitându-mă la filme proaste și răsfoind rapoartele inutile pe care mi le dăduse Amanda de-a lungul anilor, le-am mai zis doar atât: „Nu mă interesează să ies la întâlniri".

Dar, bineînțeles, soțiile amicilor mei erau mult mai încăpățânate decât ei.

Și mult mai hotărâte decât mine.

Capitolul 10

Edie

— Știi cât de mult vreau să te văd, dar nu sâmbăta. Mi-ar plăcea să mă lași să vin la tine acasă. Imposibil ca maică-ta să fie așa de îngrozitoare și mi-e dor de... noi, i-am spus lui Bane la telefon.

Îl sunam de la muncă.

El era singurul care mă asculta. Singurul căruia îi păsa. Mama era prea aeriană în ultima vreme. Nu făcea decât să stea în pat, uitându-se la televizor.

— Edie, recunoaște că ți-e dor de scula mea, și stabilim o zi de întâlnire.

Auzeam sunetul valurilor spărgându-se de țărm, în apropiere de Bane. Preda iar la clubul de surfing. Am simțit ghimpele invidiei.

— Nu asta voiam să zic, am răspuns. Vreau să ne vedem ca „prieteni".

— Mda, mă rog... Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Ține-te tare față de Tati Tembel.

Taică-miu se întorsese din Elveția tot numai un zâmbet, ceea ce însemna că amanta acuală era de milioane. Nu părea deranjat

de faptul că iPadul pe care îl șterpelisem nu era conectat la niciunul dintre conturile lui Trent și că nu-i folosea la absolut nimic. Pur și simplu mi-a dat altă sarcină, fără să se sinchisească să mă întrebe cum fusese întâlnirea mea cu Theo, sâmbătă. N-a întrebat nici ce face mama. Nici dacă mersesem cu ea la doctor, fiindcă medicamentele o dădeau din nou peste cap.

— Să-l ia dracu' pe Jordan! a comentat Bane, disprețuitor. Te-ncăpățânezi să faci același lucru, Edie: încerci să duci pe toată lumea în spate și s-o salvezi. Nu poți. E greu. O să te prăbușești. Nu te-ai întrebat niciodată ce s-ar întâmpla dac-o lași baltă?

— Nu.

Mi-am frecat fața, cu un gest obosit.

Am adăugat:

— N-o s-o las niciodată baltă.

— Atunci, n-o să fii niciodată liberă.

Adevărul era dureros. Bane avea dreptate. Situația mea era fără ieșire.

Aseară plânsesem în pernă mult timp. N-o să mint; m-am simțit bine. Am încercat să-mi amintesc că trebuia să mă pierd, ca apoi să mă adun. Singura problemă era că n-aveam idee cum să ies din bucluc ăsta.

— Vorbim mai târziu, Gidget.

— Bine.

A închis el primul. Nu era nevoie să-mi vadă lacrimile ca să știe că suferința mă sufoca. Nu-mi făcuse o invitație să ne întâlnim pentru sex. Trebuia s-o fi făcut. M-aș fi culcat cu el numai ca să-i fac în ciudă lui Rexroth.

Acum eram la birou, la ora opt seara, pe cale de a face un lucru pe care îl considerasem mereu tabu.

Încălcarea proprietății și jaf. Dacă mă prindea cineva, puteam să ajung la închisoare.

Lumea plecase demult. Era una dintre acele seri de vară când toată lumea pare cuprinsă de fericire, pleacă în vacanță sau dă pe gât ceva de băut, pe plajă. Eu mă bucuram de liniște și de faptul că urma ziua de marți, când aveam să petrec timp cu draga mea Camila și cu Luna. Îmi plăcea și că urma să scap, pentru scurt timp, de sarcinile mizerabile pe care le aveam de îndeplinit la birou.

Să stau în fața ușii biroului lui Trent era ca și cum aș fi fost în fața unui pluton de execuție care îmi lua conștiința la țintă. Nu mai găseam pretexte ca să-mi justific comportamentul.

Am încercat să mă conving că, de fapt, nu distrugeam viața lui Trent. Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Tata l-ar fi putut da afară din consiliul administrativ al companiei. Dar Rexroth încă ar avea acțiuni. Tot ar fi milionar. Probabil că alte companii l-ar aborda. Deci i-aș face o favoare. În mod clar, nu-și stabilise bine prioritățile. Dacă pleca din firma asta, ar fi putut să petreacă mai mult timp cu Luna. Ar fi trebuit să lupte pentru Luna nu cu banii lui, cu dădace și cu o echipă de specialiști, ci cu dragostea lui.

Am tras de hanoracul meu jalnic, apoi am inspirat.

Pot să iau stick-*ul.*

Cineva dădea cu aspiratorul în sala de consiliu, totodată vorbind tare la telefon, într-o limbă străină. Era singura persoană de la etajul ăsta și nu m-ar fi observat. Eram prea departe. Prea ascunsă. Prea prudentă.

Trent nu își încuia niciodată biroul. Nu era dominat de paranoia și de anxietate, ca taică-miu. Dar asta nu însemna că recepția din fața biroului său nu era plină de camere video și de microfoane. Mă schimbasem în hanoracul meu negru și în blugi, știind că m-ar fi putut vedea pe camerele de supraveghere. Aveam să neg orice acuzație. Așa cum știa toată lumea de pe etaj, în ziua aceea

venisem purtând o rochie albastră, marca Donna Karan. Trent n-avea decât să spună orice voia. În imaginile din înregistrarea video apărea cineva care nu seamănă absolut deloc cu mine.

Cu capul aplecat și gluga hanoracului trasă peste față, am împins ușa, pregătită să dau fuga spre biroul lui.

Apoi am încremenit, cu inima bubuindu-mi în gât.

Întâi am perceput sunetele, apoi imaginea. Sunetul sec al brățărilor care se lovesc una de cealaltă și piele care se lipește de alta.

Apoi am văzut o imagine care mi-a înmuiat picioarele.

O femeie stătea aplecată pe biroul lui Trent. Părul roșcat i se revărsa pe umeri ca niște flăcări, iar un obraz îi era lipit de un teanc de documente. El stătea în spatele ei, complet îmbrăcat, împingându-se în ea. O strângea de ceafă așa cum mă apucase și pe mine în ziua când mă condusese la mașină, după ce mă prinsese furând. *Mă ținuse de ceafă, ca pe un animal.*

Voiam să mă mișc. Știam că trebuia să acționez repede. Dar eram copleșită de situație: faptul că îi surprinsesem pe ei în fapt și că simțeam mușcătura geloziei. Eram țintuită, incapabilă să-mi desprind ochii de scena din fața mea. Stăteam în fața lor, strângând clanța între degete, cu gura căscată. Inima mi-a luat-o la goană, mi s-a strâns de agonie și exaltare.

Trent și-a pironit ochii într-ai mei. S-a opintit iar, arătându-mi cum i-o trăgea. Cum se impunea, cum se mișca și o domina. Și-a răsucit pe degete câteva șuvițe din părul femeii. Și se uita la mine. Se uita de parcă eu eram cea care stăteam aplecată pe birou, primindu-l în mine. I-am întors privirea.

— Van Der Zee, ai venit la timp pentru spectacolul de la opt seara.

Tonul lui indiferent era total diferit de actul sălbatic pe care-l făcea pentru publicul său: *eu*.

— Știu ce cauți. E în buzunarul meu. Îți dau un sfat: pot să joc și eu jocul ăsta. Dacă ejaculez înainte să dispari, o să vin după tine. Și o să te prind. Iar atunci o să ciripești, Edie. O să-mi spui de ce taică-tu e obsedat de mine. Pleacă!

Orice fată în toate mințile ar fi fugit. I-ar fi urmat sfatul, i-ar fi răsucit pe călcâie și și-ar fi luat tălpășița. Dar începeam să accept faptul că poate nu eram întreagă la minte și că, în mod clar, nu eram foarte isteață atunci când venea vorba despre Trent Rexroth. M-am uitat la femeia roșcată. Ochii ei mari îmi spuneau că a fi prinsă în fapt nu-i era pe plac, și totuși continua să se împingă în el. Pe fața ei citeam groaza și rușinea. M-a privit de parcă mă știa. De parcă mă recunoștea. Dar era imposibil. Roșcata părea mai în vârstă decât Trent, ceea ce mi-a străpuns dureros inima.

Hei, oricum nu-l vreau pentru mine.

Privirea mea a revenit asupra lui Trent. Ochii lui îmi transmiteau minciuni pe care eram tentată să le cred. Îmi spuneau că eu eram sămânța din care încolțea tot ce era mai frumos pe lumea asta. Că eram aer, apă și artă. Că eram femeia cu care voia să se culce. În ochii lui nu se oglindeau lucrurile urâte cu care viața îi întinase sufletul, iar constatarea asta mi-a iscat fiori pe șira spinării.

Gelozia mă storcea de logică. Trebuia să reacționez, chiar dacă nu puteam explica de ce eram aici.

— Ai vrut să te surprind, am zis încet.

Vocea îmi tremura.

El își continua treaba. O ținea de talie și se împingea atât de tare în ea, încât biroul greu, din lemn de stejar, se mișca pe podeaua din granit. Femeia a închis ochii și a gemut. El nu m-a luat în seamă.

— Strici totul, am adăugat.

Eram în continuare cu ochii în patru, dar nonșalanța mea falsă mi-a dat curaj.

— Nu, fac să fie mai interesant, a zis Trent.

— Trișezi!

Era o replică stupidă, însă chiar mi se părea că trișa. Ca și cum ar fi fost al meu, deși nu aveam niciun motiv să cred asta.

— Tu ai trișat prima.

— Cu cine?

— Cu blondul.

— Blondul e doar un amic.

— Da? Iar Sonia e doar o tipă căreia i-o trag.

Am înghițit în sec și am privit-o pe roșcată. Părea prea îmbătată de sex ca să-i pese de schimbul nostru de replici. M-am întrebat dacă asta însemna să fii un adult „adevărat". Taică-miu era indiferent. Trent era indiferent. Prietenii lui, de asemenea. Toți cei care lucrau la etajul ăsta erau indiferenți. Iar maică-mea, singura persoană căreia îi păsa de dragoste, își pierduse mințile.

Sânii femeii erau expuși, iar ea gemea tare, dându-și ochii peste cap. Fără îndoială că și ea îl considera pe Trent doar un obiect menit s-o satisfacă.

Te urăsc, am mimat din buze. Degetele mele transpirate au alunecat de pe clanță. Declarația asta li se adresa amândurora. Nu țineam ca Trent să mă audă. O spusesem mai mult pentru mine. Pe de altă parte, uitasem că Trent locuia cu un om mut, care îl silea să cerșească pentru a auzi măcar un sunet.

— Foarte bine! mi-a răspuns el rânjind. Sentimentul e reciproc. Ai încurcat-o, drăguțo. În genunchi sau altfel...

— Nu așa i se vorbește unui copil, Rexroth! i-am întors-o eu, tot cu un rânjet.

M-am răsucit pe călcâie și am șters-o, fără să închid ușa după mine. Da, știa de ce venisem în biroul lui. Mi-am dat seama că

sexul cu Sonia era modul lui de a mă pedepsi pentru că-și închipuia că mă culcasem cu Bane. Ea nu făcea parte din ecuația noastră. În mintea lui, acum eram chit.

Am ajuns în parcare. Mă așteptam să-l văd venind după mine, oprindu-mă. Asta știa să facă bărbatul a cărui prezență era constantă în viața mea. Mă înșfăca de braț și se asigura că-l ascult, că mă supun, că cedez. Dar Trent era complet diferit de Jordan. Îi plăcea să mă împingă, dar nu mă lăsa să cad. Mi-am pornit hârbul și m-am uitat în jur, prin parcare, încercând să-mi potolesc bătăile năvalnice ale inimii. Nu s-a întâmplat nimic. Eram singură.

În drum spre casă, nu eram atentă la șosea. Cumva, am ajuns teafără acasă și i-am pregătit mamei ceva pentru cină. Avea grijă să nu se îngrașe, deci am ales să-i gătesc quinoa cu legume. Am scos din pachet un burger din tofu și l-am pus în cuptor. I le-am dus la pat, pe o tavă, și m-am așezat pe marginea saltelei. Am afișat un zâmbet fals. Ochii ei erau adânciți în orbite și avea pomeții supți. Mama concurase cândva pentru titlul de Miss America. Încă era frumoasă, dar într-un fel trist, ca și cum se ofilea. O floare sădită în nisip, fără apă, aer și rădăcini. Nu-i ceruse lui Jordan decât s-o iubească. Dar el nici măcar de atât nu fusese în stare.

— Ai mâncat ceva, draga mea? a întrebat ea, adulmecându-și mâncarea de parcă voia să se asigure că nu o s-o otrăvesc.

— Da.

Mințeam.

De fapt, nu era chiar o minciună. Tocmai înghițisem o porție consistentă de umilință servită de cavalerul meu întunecat. Îmi arătase ce putea face cu propriul corp, iar eu îmi dorisem să privesc mai departe, deși îmi făcea rău. Mi s-a pus un nod în gât

când mi-am amintit că Trent făcea sex cu o alta decât mine. Nu mă simțisem doar aiurea privindu-i, ci și ciudat de bine.

Dacă un lucru e capabil să te scoată din minți, nu poate fi atât de rău, nu-i așa?

Nici gelozia. Nici ura. Nici măcar Trent Rexroth.

— Bine. Ai vreun semn de la tati? s-a interesat mama.

Zâmbetul ei obosit n-a reușit să-i lumineze fața. Taică-miu mă întreba despre Rexroth, mama mă întreba despre taică-miu, însă nimeni nu întreba despre mine. Sau de Theo. Nici despre surfing.

— Nu. Știi cum e. O fi întors pe dos din cauza diferenței de fus orar.

Habar nu aveam unde era taică-miu, dar prin minciuna mea nu-l protejam pe el, ci pe mama. Îmi doream enorm să divorțeze de el și să mă scutească de a mai lua parte la farsa asta. Potrivit legislației din California, dacă divorța, mama avea dreptul la jumătate din toată averea lui. I-ar fi fost de ajuns mai puțin de cinci procente din banii ăia ca să ducă în continuare un stil de viață luxos. Într-o zi, aveam s-o conving să divorțeze de el. Dar mai întâi trebuia să se facă bine, iar eu nu eram convinsă că mama chiar își dorea asta.

Bănuiam că starea ei de neputință era o capcană făurită de Jordan. Taică-miu nu se putea descotorosi de mama așa cum se descotorosea de amantele lui, când ea era într-o stare atât de delicată. Ar fi fost sfârșitul carierei lui. Un asemenea gest i-ar fi creat imaginea unui om extrem de nepăsător — ceea ce și era —, și pe mama ar fi transformat-o într-o bombă cu ceas, capabilă să facă publice toate secretele lui murdare.

Mama s-a întins în pat. Se uita la o telenovelă, fără să fie prea atentă. Serialul rula fără sonor. Asta mi-a amintit de fetița lui Rexroth.

— Ar trebui să mergem toți trei în vacanță după ce se întoarce Jordan, a declarat ea, trăgându-se de șuvițele blonde.

Am întins mâna și am oprit-o. Mă temeam că avea să-și smulgă părul din rădăcini.

— Sigur, mamă, sigur.

Ultima oară fuseserăm toți trei în vacanță acum opt ani. Jordan ieșise pe furiș din cameră într-o seară, ca să se culce cu una dintre fetele care dansau *hula-hoop*. Mama avusese o criză de claustrofobie în saună — probabil din cauză că Jordan dispăruse — și fusese dusă la spital. Ce să mai zic? Atunci mi-a pierit cheful de a petrece timp cu familia mea.

— Te gândești la ceva anume, Edie? Ești tăcută.

Mama a pus pe pauză serialul și mi-a cuprins obrazul în palmă. Camera ei era uriașă și albă. Mă sufoca, era numai aer stătut de la parfumul ei Chanel și faptul că stătea aici închisă toată ziua. Aș fi vrut să-i povestesc despre Trent, despre Theo, despre Bane, despre Sonia. Aș fi vrut să-i spun despre Jordan și că mă șantaja. Aș fi vrut să fiu, măcar o dată, fiica în relația asta și să-mi îngădui să mă pierd cu firea. În schimb, am bătut-o ușor pe genunchi.

— Sunt bine. Absolut în regulă. Trebuie să mergem la doctor mâine, la nouă și jumătate. O să fii gata sau vrei să te trezesc? Aș fi vrut să prind niște valuri înainte de programare.

— Sigur, voi fi gata. Mergem la doctorul Fox, nu?

Doctorul Fox era chirurgul ei plastician.

— Nu, am răspuns eu, strâmbând din nas și uitându-mă amuzată la ea. La doctorul Knaus.

Oare mama credea că avea să i se injecteze botox și că o să-mi iau o zi liberă ca s-o însoțesc la medic pentru așa ceva?

— Aa, la *el*! a exclamat ea, strângând din buze și dându-și ochii peste cap. Cred că ar trebui s-o las mai moale cu pastilele.

Am citit un articol, Edie. Cică pastilele îți fac mintea vraiște. Bulinele alea prescrise de psihiatri îți dau senzația că-ți ridică o greutate de pe umeri, așa că devii dependent de ele, după care nu te mai poți opri să le folosești. E un cerc vicios. N-am nevoie de ele.

Ba ai mare nevoie.

— Ascultă, mamă...

— Da, eu sunt mama ta, mi-a amintit ea, trăgându-se din nou de păr. Sunt un adult responsabil și nu vreau să mai iau pastile.

— Dar...

— Niciun „dar"!

— Ai nevoie de pastile, mamă. Nu spun că o să le iei veșnic, dar trebuie să mergi la control și să ai grijă de... situația asta. Te rog, hai să mergem la doctorul Knaus! De ani de zile se ocupă de probleme ca a ta. Va ști ce trebuie făcut.

— De-asta mi-a dat medicamente nepotrivite?

— Cu medicamentele de genul ăsta trebuie să încerci până găsești o combinație reușită.

— Edie Van Der Zee! s-a răstit mama.

Voce ei era ca un bici.

Era imposibil s-o fac să mă înțeleagă. Trăia dincolo de un paravan pe care nu știam cum să-l dau deoparte.

— Gata cu prostiile! Înțeleg că vrei să te duci la surfing, iar să mă însoțești la doctor e o scuză perfectă ca să scapi de câteva ore de muncă, dar trebuie să-mi respecți decizia. E vorba de corpul meu. Am planuri de făcut și vreau să mergem în vacanță, în familie. Vreau să încep pregătirile mâine, la prima oră. Pastilele mă fac să iau în greutate. E un efect secundar demonstrat. Mă fac să mă simt obosită tot timpul. Am o infecție urinară din cauza lor. Îți spun că mi-e mai bine dacă fac yoga și beau ceaiul

din plante pe care mi-l pregătește tatăl tău în fiecare seară, când e acasă.

Am rămas înmărmurită. Credea că sunt nebună fiindcă voiam să fac surfing mâine. Credea că e folosită, că e un pion, o piesă dintr-un plan mai mare. Locuia prea mult timp cu taică-miu. M-am ridicat din pat și mi-am trecut degetele prin părul lung și nepieptănat.

— Dacă ai nevoie de ceva, știi unde să mă găsești, am rostit încet.

Ea a aprobat ușor din cap, apăsând butonul *play* al telecomenzii și concentrându-se iar la telenovelă.

— Și tu știi unde mă poți găsi, scumpo.

Am ieșit din camera ei încercând să-mi amintesc când mă ajutase ultima oară mama cu ceva, dar n-am putut să-mi aduc aminte.

M-a cuprins o senzație stranie. Parcă totul urma să se ducă de râpă, și eu n-aveam cum să mă împotrivesc. Îl surprinsesem pe Trent făcând sex cu altă femeie — una care arăta de aproape patruzeci de ani —, iar starea mamei se înrăutățea. Își pierdea mințile chiar sub ochii mei.

Mi-am pus telefonul în rucsacul JanSport, mi-am luat cheile și placa de surfing, după care am mers la plajă la miezul nopții. Nu-mi păsa cât de stupid și de periculos era.

Nimic n-avea sens.

Nimic, cu excepția oceanului.

Capitolul 11

Trent

Cardio. Trebuia să fac mai multe exerciții cardio.

M-am pomenit îmbrăcat în pantaloni scurți de jogging, un tricou gri și în pantofii mei sport, Prada. Ridicasem prea multe greutăți în ultima vreme. Era timpul să mai fac și niște exerciții aerobice.

Aproape că aș fi crezut propria minciună, însă nu puteam nega că stăteam pe o plajă, la șase dimineața, și mă holbam la surferi tineri, care se grăbeau să prindă un val bun. Căutam din ochi niște plete blonde.

Ești absolut păcănit. Te joci cu focul.

Am început să alerg. Din când în când, aruncam o privire peste umăr, spre valurile mari. Ea nu era acolo. Mi-am amintit de seara trecută și am încercat s-o văd din perspectiva lui Edie. Sonia venise la mine. Adusese broșuri despre limbajul semnelor. Îmi lăudase eforturile de a încerca să comunic cu Luna și se interesase despre toate cursurile disponibile, care se țineau aproape de noi. Ne vedeam strict în scop profesional. De fapt, nu mai făcuserăm sex de ceva vreme. Eram ocupați cu munca. Apoi Sonia spusese că îi e sete și că Rina nu mai e la birou, așa că mă

dusesem să fac cafea. Pe coridor, o zărisem pe Edie. Stătea sprijinită de un perete, cu spatele la mine, vorbind la telefon. Încetinisem, fără să mă opresc din mers, iar conversația mi-a ajuns la urechi.

— Nu, Bane. Nu pot. Știu că ai intenții bune, dar... nu.

Sperasem că el îi propunea să facă sex. Sperasem că ea îl refuza. Sperasem că ceea ce era între ei doi se sfârșea.

— Știi cât de mult vreau să te văd, dar nu sâmbăta. Mi-ar plăcea să mă lași să vin acasă la tine. Ne se poate ca maică-ta să fie îngrozitoare, așa cum zici tu, și mi-e dor de... noi.

Îi era dor de el.

La naiba!

M-am răsucit în cealaltă direcție, fără să mai ascult restul discuției.

Cafeaua pe care i-am oferit-o Soniei avea un gust oribil.

— Ești sigur că ai pus două lingurițe de zahăr? s-a interesat ea.

A strâmbat din buze, cu privirea ațintită asupra broșurilor pe care le alesese.

Nu i-am răspuns. Pur și simplu mi-am ridicat un picior pe sub masă și mi-am apăsat vârful pantofului între coapsele ei, despărțindu-le. Ea a ridicat privirea pentru o clipă. A zâmbit larg. Biroul meu era singurul fără pereți de sticlă. Aveam doar o fereastră panoramică, însă jaluzelele erau coborâte. Dintre prietenii mei, doar eu nu apreciam să am public. De-a dreptul ironic, fiindcă eu atrăgeam cel mai mult atenția celorlalți.

— Apleacă-te peste birou! am zis, cu un ton posomorât.

— Încă n-am stabilit ce curs de limbaj al semnelor o să faci, a protestat ea, arătând spre broșurile care îmi aglomerau biroul, dar zâmbind. Apropo, sunt foarte încântată că ai propus așa ceva. E absolut...

N-o mai ascultam. Eu nu propusesem absolut nimic. Fusese ideea lui Edie. O idee bună, așa că o preluasem. Acum urma să i-o trag altcuiva, ca să mi-o scot pe Edie din minte.

— L-aș alege pe ăsta, am zis, alegând o broșură la întâmplare.

Am azvârlit-o în mâinile Soniei.

Apoi m-am lăsat pe spate și mi-am apropiat piciorul de chiloții ei. Rochia bleumarin i se ridicase, iar eu îmi strecurasem pantoful elegant pe dedesubt.

— Apleacă-te!

Și-a pus broșura în poșetă și s-a ridicat. S-a apropiat încet de mine. Și-a sprijinit fundul de genunchiul meu și mi-a cuprins gâtul cu brațele. S-a aplecat să mă sărute. Dar sărutul ar fi stricat totul. În plus, niciodată n-am fost înnebunit după sărutări. Eu doar făceam sex. Murdar, dur, brutal. Uneori, chiar dureros. Sărutul însemna să oferi ceva personal, iar eu nu-mi permiteam așa ceva.

— Nu! am refuzat-o eu. Nimeni n-a zis nimic despre sărutat. Dacă vii la mine, știi ce permit și ce nu. Ce-ai chef să faci în seara asta?

Soniei îi plăcea să vorbesc murdar, deși mă ruga des să mă abțin când fiica mea era în preajmă. Știam că nu-i răneam sentimentele. Eram în aceeași situație în viață. Nici eu, nici Sonia nu aveam timpul și dispoziția necesare de a oferi altceva. Voiam doar să ne concentrăm asupra carierelor, a propriilor copii și să supraviețuim porcăriei ăsteia numite viață. Niciodată n-o întrebam despre Roman, fiul ei, sau despre tată băiatului. Nu-mi păsa.

— Aș vrea să mi-o tragi urât de tot, te rog, a zis ea, zâmbind și ridicându-se în picioare.

M-am ridicat și eu. I-am ridicat rochia.

Scarpină mâncărimea aia!

Scarpin-o cu unghiile, până sângerezi!

M-am împins în ea. Era umedă, pregătită și *fata greșită*. Prezervativul pătrundea și ieșea fără efort. Mintea mi-a zburat în altă parte. Am strâns-o de ceafă și am privit cum șuvițele roșcate i se revarsă pe umeri.

Nu era părul care trebuia.

Nu era tipa care trebuia.

Nimic nu era cum trebuia.

Apoi Edie a intrat în birou. Părând răvășită și vinovată. Bănuiam că voia să șterpelească iarăși ceva. Orice dubiu în legătură cu motivul prezenței ei acolo s-a evaporat imediat ce privirea ei a întâlnit-o pe a mea. Fundul Soniei era în aer, iar eu îl pălmuiam și o împingeam mai tare pe Sonia pe birou.

Am gemut și am închis ochii. Când i-am deschis, eram din nou pe plajă. Am alergat cei opt kilometri care despărțeau Plaja Tobago de recifu Morello. Nici măcar nu gâfâiam.

Am făcut cale-ntoarsă. Am alergat spre casă fără probleme.

Se pare că nu de cardio aveam nevoie.

Aveam nevoie să scarpin rana aia până la sânge.

În general, soțiile prietenilor mei îmi erau simpatice. Erau niște doamne drăguțe, elegante. De Millie, soția lui Vicious, îmi plăcea cel mai mult, pentru că nu-și băga niciodată nasul în treburile mele. Rosie, sora ei și soția lui Dean, era minunată. Ea *chiar* își băga nasul în treburile mele — era extrovertită și simțea mereu nevoia să știe și să vorbească despre toate lucrurile și despre toată lumea —, dar îmi respecta întotdeauna deciziile. Cu Mel, soția lui Jaime, era cu totul altă poveste.

Mel avea idei.

Ideea ei cea mai recentă, după ce ne mutaserăm toți înapoi în Todos Santos, era să-mi găsească o soție. Naiba știe de ce i se năzărise că-mi trebuie una. După cum am mai zis, până la treizeci și trei de ani nici măcar nu avusesem o iubită. Nici măcar un flirt de o lună. Crescusem într-un cămin sărăcăcios, alături de părinți care se iubeau enorm. Iubirea dintre ei sfidase prejudecățile și așteptările societății. Nu întâlnisem niciodată o femeie care să mă înnebunească așa cum îl înnebunea Trish Schmidt pe Darius Rexroth. N-am vrut niciodată să am trei slujbe doar ca să-i pot cumpăra cuiva un inel de logodnă. El îi propusese mamei să se mărite cu el în toiul unei călătorii pe ocean, deși avea rău de mare, fiindcă ăsta era visul ei.

Oamenii cred că puștii care au avut de-a face cu divorțul părinților au mai târziu relații romantice nereușite. E fals. Oamenii care provin dintr-o familie destrămată încearcă al naibii de tare să nu repete greșelile părinților, fiindcă ei cunosc nefericirea unui cămin lipsit de iubire.

Cei ca mine, care și-au surprins părinții sărutându-se pe furiș în parc și râzând din inimă, deși nici măcar nu știau cum aveau să plătească următoarea factură de electricitate sau manualele mele pentru următorul an școlar, erau nenorociții. Eu aveam așteptări foarte mari de la o potențială soție, iar până acum nu întâlnisem nicio femeie pe care s-o consider demnă de a-i cunoaște pe părinții mei.

Însă nu aveam nevoie de o tipă care să-i cunoască. Având în vedere problemele mele emoționale, îmi trebuia una care să-i ***depășească***.

De aceea știam că întâlnirea dintre mine și Katie nu urma să fie reușită.

Acceptasem să ies cu Katie în oraș din motive egoiste. Credeam că dacă nu vorbesc cu ea, dacă mă port ca un nesimțit absolut, Mel avea să renunțe la încercările de a mă cupla cu una din prietenele ei. Katie era prima tipă cu care acceptasem să ies la o întâlnire, iar dacă totul decurgea conform planului meu, avea să fie și ultima.

Camila avea seara de vineri liberă. Fără discuție, fără excepții. Acelea erau serile pe care le petrecea cu nepotul ei. Prin urmare, aveam nevoie de o bonă.

De asta m-am oprit în fața biroului în care lucra Edie.

Edie tasta ceva la laptop, încruntată. Ronțăia capătul unui creion. Mi-am pus paharul de cafea Starbucks pe birou și am pocnit din degete. Și-a ridicat privirea încet, arcuind întrebător dintr-o sprânceană.

— Bună!

Eu nu salutam pe nimeni așa. De obicei, treceam direct la subiect. Nu a răspuns, dar cel puțin părea calmă. Oare de ce mă așteptasem să nu fie calmă. Și ce dacă voia să ne-o tragem? Era adolescentă. Ar fi vrut să și-o tragă cu orice tip înalt, chipeș, care nu mirosea a vomă. Și să nu uităm că nu își permitea să mă trateze cu spatele. Știam de ce venise în biroul meu. *Stick*-ul meu USB conținea toate fișierele și tabelele Excel despre conexiunile și companiile mele. Aveam planuri mari pentru cariera mea, iar taică-său nu făcea parte din ele. Nu știam cu ce o avea la mână, de o obliga să-l ajute. Edie Van Der Zee nu era de partea mea și, prin urmare, trebuia tratată cu suspiciune.

— Ai de gând să-mi zici de ce ai venit sau o să aștepți până te iau pe sus amicii tăi? a întrebat ea, încrucișându-și brațele la piept.

— Am nevoie de o bonă pentru diseară, am răspuns, ignorându-i comentariul.

— Pentru ce?

— Ies în oraș.

— Cu cine?

— Nu te privește.

— Din contră, domnule Rexroth. Dacă ți-e așa de ușor să-mi spui cu cine ar trebui să mă culc sau nu, cred că îmi datorezi un răspuns la întrebarea asta.

Am izbit biroul cu palma și m-am aplecat spre ea, dezvelindu-mi amenințător dinții.

— În primul rând, vorbește mai încet! În al doilea rând, greșit din nou. Nu ți-am spus *cu cine n-ar trebui* să te culci. Ți-am zis *să nu ți-o trage* cu nimeni. Fii mai atentă, scumpo! E a doua lecție la care pici.

Și-a dat capul pe spate și a râs. Dinții ei din față erau albi, puțin strâmbi. Erau frumoși. La fel ca ea. Mi-am îndreptat spatele.

— Ce drăguț! Ieri-seară am observat că regulile pe care le impui nu ți se aplică și ție. Ți s-a mai zis că ești amuzant?

— Nu, am mormăit eu.

— Ei bine, nu ești amuzant. De fapt, ești chiar enervant.

Situația scăpa de sub control. Am afișat un zâmbet artificial.

— Treci în biroul meu, Van Der Zee! Ai zece secunde să mă urmezi.

A pufnit nemulțumită, dar s-a conformat. După ce a intrat în biroul meu, am închis ușa. Etajul era un furnicar. Lumea avea să pună întrebări. Dintre cei patru fondatori ai companiei, doar eu o băgam în seamă. Edie era în biroul meu, tot timpul.

— La șapte diseară, să fii la mine acasă.

M-am așezat la birou și mi-am notat adresa pe un bilețel.

Edie stătea lângă ușă. Se holba la mine cu o privire cruntă.

— Nu vin până nu-mi spui unde pleci, a declarat ea ritos.

— Am o întâlnire.

— Tu nu ieși la întâlniri.

— De ce naiba spui asta? am întrebat, ridicându-mi în sfârșit privirea.

Nu se înșela, dar declarase un adevăr pe care îl țineam ascuns. Și-a răsfrânt buza de jos. Părea să nu-i convină deloc că știa acest lucru, că îi păsa de mine suficient de mult încât era interesată de viața mea amoroasă sau, mai degrabă, de lipsa vieții mele amoroase.

— Alaltăieri, l-am auzit pe Vicious. Îl făcea pe Jaime cu ou și cu oțet. I-a spus s-o ia pe Mel de pe capul tău când vine vorba de întâlniri cu femei, pentru că oricum o să mori singur. Vicious a zis că urăști oamenii.

— A zis el asta? m-am mirat.

Gânditor, am dus un deget la buze.

Eu eram mai degrabă indiferent, nu ostil.

— Are dreptate. Mă urăști, a declarat Edie.

Nu te urăsc deloc. N-aș putea să te urăsc nici dac-aș încerca din răsputeri. Și să știi că am încercat.

A oftat și a privit peste umărul meu, spre panorama orașului L.A.

— Nu te duce la întâlnire, Trent! Știu ce s-a întâmplat ieri. Pentru tine, tipa aia e ceea ce Bane era pentru mine. Pur și simplu îți omori timpul cu ea, de distracție. Dar a ieși la întâlniri e diferit de a face doar sex.

— O să vii la ora șapte, la mine acasă, am repetat, schițând un semn spre bilețelul de pe biroul meu. Nu întârzia!

— De ce crezi că voi veni?

— Te voi plăti bine.

— Cât de bine?

— De câți bani ai nevoie ca să încetezi să-ți mai bagi nasul în treburile mele, pentru taică-tu?

Mi-am unit vârfurile degetelor, sprijinindu-mi coatele de birou. Dacă a fost luată prin surprindere de sinceritatea mea, nu s-a dat de gol. Fruntea ei nu era încruntată, iar buzele ei pline, arcuite încă formau un rânjet.

— Vreau douăsprezece mii de dolari pe lună, a răspuns ea, fără să clipească.

Nu mă așteptam să-mi zică o anumită sumă și nici să-mi ia întrebarea în serios.

— În suma asta intră multe ore de *babysitting*.

— Presimt că o să ai nevoie de multe întâlniri ca să găsești o tipă dispusă să-ți accepte comportamentul.

Îmi placi, puștoaico.

Îmi place că te porți ca și cum ești egala mea, deși nu ești.

Îmi place că încerci să fii dură, deși tot ce vrei e să-mi faci copilul să zâmbească.

Îmi place că ești aprigă și mușcătoare, îmi place când ne ciondănim.

— La șapte, am insistat eu.

Mi-am dat seama că numai Edie Van Der Zee reușea să-mi smulgă atâtea cuvinte — uneori, fix pe aceleași —, și mi-am propus să nu mă mai repet.

— O să-ți dau cincizeci de dolari pe oră. E un salariu mult mai mult decât cel primit pentru munca pe care o faci aici. O să adaug un bonus generos, dacă reușești să nu-i bagi Lunei pe gât sucuri, zahăr sau alcool cât timp sunt plecat.

— Nu te duce la întâlnire! a spus ea din nou.

Aș fi vrut să știu de ce insista, dar să pun întrebarea ar fi însemnat să recunosc că-mi pasă. Să-mi pese era o greșeală. Eram într-o poziție precară la serviciu: dețineam numai douăsprezece la sută din acțiuni, în toată compania. Jordan deținea patruzeci și nouă la sută. Cariera mea, viața mea, truda mea se puteau duce

pe apa sâmbetei din cauza asta — din cauza ei —, dacă nu eram atent.

— O să-i spun Lunei c-o să te vadă diseară, am zis.

A oftat.

Mă purtam ca un nenorocit, dar purtarea mea ne salva pe amândoi.

Capitolul 12

Edie

Nu era o idee bună.

Gândul ăsta mi se tot învârtea în minte. Trent a deschis ușa *penthouse*-ului. Locuia într-o clădire ridicol de ostentativă, cu vedere spre Plaja Tobago. Era una dintre puținele clădiri foarte înalte din acest oraș. Fusese construită destul de recent, iar fiecare fântână și plantă arătau ca scoase dintr-o revistă de design.

Trent purta un tricou cu guler în V, mulat pe bicepșii proeminenți, blugi închiși la culoare și adidași obscen de scumpi. Părea scos dintr-o reclamă. Perfect proporționat, trup simetric, bronzat. Buze catifelate, maxilar și bărbie puternice. Mi-a aruncat o privire scurtă, după care a făcut un pas în spate, lăsându-mă să intru. În loc să mă salute, a strigat:

— Hei, Luna, uite cine a venit să se joace cu tine!

Să mă joc. Nu-mi plăcea că spusese asta. Voia să mă ia peste picior. Am pășit înăuntru. Pentru prima oară, i-am văzut sufrageria: rafturi industriale, un sistem video enorm, un perete întunecat, care arăta ca și cum cineva îl zgrăvise la repezeală; un perete din cărămidă, parchet închis la culoare și lămpi tip țeavă. Toate împrumutau locului aspectul unui laborator luxos în care

se produceau droguri. Trent Rexroth era un tip tăcut, dar casa lui cu siguranță spunea multe despre el. Muchii neșlefuite. Neconvențional. Periculos.

Luna a ieșit din camera ei și a venit spre noi, în picioarele goale. Purta o pijama galbenă. Părul ei fusese împletit neglijent. Probabil că Trent se ocupase de el. Îmi plăcea la nebunie că Trent se străduise să îi împletească părul. M-am lăsat pe vine și am zâmbit, împungând-o ușor în burtă.

— Bună, domnișoara Microbel!

Luna a rânjit.

— Domnișoara Microbel? a întrebat Trent, în spatele meu.

— Da. Fiica ta e ca o fermă de microbi. Și-i place să se scobească în nas, așa că i-am cerut să nu dea mâna cu mine.

Ochii Lunei s-au mărit de groază. Puteai să-ți dai seama că nimeni nu încercase vreodată să fie jucăușă cu ea. Oamenii erau mereu serioși când vorbeau despre sau cu ea. La urma urmei, de ce să nu fie serioși? Voiau ca Luna să se însănătoșească. Dar ei nu pricepeau că, pentru ca un om să se însănătoșească, trebuie să se simtă mai bine. Mama mea era exemplul perfect.

Oamenii au nevoie de un scop pentru care să lupte.

Intenționam să-i dau Lunei un motiv să rădă, până când ceea ce se petrecea între mine și Trent avea să se sfârșească. Știam că urma să se termine prost.

— N-o să mai insist asupra subiectului, fiindcă văd că Lunei i se pare amuzant, a zis Trent.

Și-a luat cheile și portofelul de pe bufetul din bucătăria *open space*, după care mi-am amintit de ce venisem.

Ca el să se ducă la o întâlnire. Am simțit furnicături.

— Luna se culcă la opt. Încă n-a mâncat de seară. O las să-ți facă de cap pentru că n-o să fiu aici. În frigider sunt spaghete și înghețată de iaurt.

Mi-am lăsat rucsacul pe podea și mi-am scos bocancii.

— Stai așa! Se presupune că spaghetele și înghețata sunt „gustările de răsfăț"?

Trent se holba la mine, fără să se clintească.

— Da. Să nu-i dai prea multe paste.

— Ești drogat? m-am mirat eu. Asta nu-i răsfăț. Vreau să comand pizza.

— Ba n-o să comanzi, m-a refuzat el, punându-și un sacou.

Am rămas pe loc întrebându-mă de ce am avut răbdare cu el și i-am făcut pe plac. Se purta îngrozitor cu mine. Era incredibil de necioplit, arogant și neprietenos. Și eu mă purtam oribil cu el. Furam, îl spionam și îmi băgam nasul în treburile lui. Dar aveam nevoie de bani și îmi plăcea să-mi petrec timpul cu Luna.

— E șapte și cinci minute, a zis el, uitându-se la Rolexul lui. Numărul meu de telefon e pe frigider. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Sub el, găsești numărul Camilei, al mamei mele și al Soniei, terapeuta ei. Luna trebuie să se spele pe dinți înainte de culcare. În camera ei e o lampă care rămâne mereu aprinsă noaptea. Citește-i o poveste înainte de a adormi. Ai și alte întrebări?

Aveam o întrebare, dar fără legătură cu Luna. *Pe bune? Chiar ți-o tragi cu terapeuta copilului tău?*

— Sigur te duci?

În traducere: *Chiar nu mă vrei?* Stupid. Jalnic. Nesăbuit. De ce m-ar dori Trent Rexroth și, dacă m-ar fi dorit, cum mi-ar fi schimbat asta situația? Eram o absolventă de liceu, cu un gol în inimă și cu probleme mai mari decât capul meu, iar Trent era... opusul a tot ce-mi trebuia mie acum.

— Dă-mi un motiv bun să nu mă duc, a propus el sec.

Și-a îndesat portofelul și mobilul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Stătea cu ochii pe ceas.

— Pentru că nu vrei.

— Nu știi ce vreau eu, mi-a trântit-o el.

— Și *tu* știi?

Și-a ridicat privirea spre mine, s-a uitat atent, după care a rânjit.

— Apropo: în casa asta sunt mai multe camere de supraveghere decât are Bane, amicul cu care ți-o tragi, *piercing*-uri și boli cu transmitere sexuală, așa că nu-ți băga nasul în treaba mea, a rostit el aproape în șoaptă, ca să nu-l audă fetița.

A sărutat creștetul Lunei, i-a spus că o iubește, după care a ieșit nonșalant pe ușă.

Am rămas pe loc, cu gura căscată, înecându-mă în energia întunecată și delicioasă rămasă în urma lui.

Am comandat pizza.

Micile gesturi de rebeliune mă ajutau să supraviețuiesc. Mă simțeam adesea ca un cetățean al unei țări sub ocupație germană, în Europa celui de-al Doilea Război Mondial. Cineva care nu era suficient de curajos să se alăture Rezistenței, dar care nici nu putea să se supună complet răului. Am plătit pizza din banii mei, deși Trent lăsase câteva bancnote pe masă, pentru orice eventualitate. Și am lăsat-o pe Luna să bea suc.

De ce? Pentru că o făcea să zâmbească.

Și când am făcut bule în suc, ea chiar a pufnit în râs.

După cină, am turnat jumătate de ceașcă de zahăr în laptele organic și ne-am uitat la serialul *Riley și restul lumii*. Nu era potrivit nici pentru copiii de vârsta ei, nici pentru mine, dar ne-am distrat. Ora opt a trecut. Regulile erau flexibile fiindcă

Trent le încălcase primul. Le încălcase în ziua când rupsese tocul pantofului Louboutin. Când fusese de acord să mă angajeze. Le încălcase când făcuse pe șeful cu mine, de față cu prietenii mei, și când îmi interzisese să fac sex cu Bane.

După ce am urmărit serialul, Luna s-a răsucit spre mine și a rânjit, holbându-se la pieptul meu.

— Ce e, domnișoară Bacterii?

A arătat spre gâtul meu, iar eu am privit în jos.

Mi-am atins pandantivul-scoică. Era făcut dintr-un șiret negru, de pantofi, și o scoică neagră, conică și spiralată. Semăna cu lama unui pumnal. Luna a dat din cap. Voia s-o atingă. Mi-am dat jos colierul și i l-am pus în mână.

— Ai grijă! E ascuțită.

A apăsat cu vârful degetului capătul ascuțit al scoicii, ținându-și respirația.

— Într-o zi, alergam pe plajă. Era foarte cald și-mi lăsasem șlapii în mașină, fiindcă îmi place să merg desculță. Brusc, am călcat pe ceva. Mi-a tăiat călcâiul atât de adânc, încât se putea vedea tendonul. Am cules chestia aia ascuțită. Nu-mi venea a crede că un obiect atât de frumos m-a putut răni atât de tare. Am păstrat-o. Uneori, lucrurile noastre preferate ne fac să plângem.

Am chicotit văzând expresia sceptică de pe fața Lunei.

— Ai înotat vreodată în ocean?

Presimțeam răspunsul la întrebare. A ezitat o clipă, după care a ridicat din umeri.

— Înțeleg că nu. Ai vrea să înoți în ocean?

Luna a dat iar din umeri, dar de data asta cu totul altfel. Prima oară, gestul ei fusese plin de resentimente și dezamăgire. A doua oară, era mai meditativ. Poate că interpretam cu greșit. Mă agățam de nuanțe ca de o vestă de salvare. La urma urmei, nuanțele erau tot ce obțineam de la Theo.

— Ți-ar plăcea să te duc pe plajă și să... te învăț să înoți? am descusut-o eu.

A aprobat din cap, apoi a tresărit brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva. M-a atins pe antebraț și a sărit de pe canapea. S-a îndepărtat în fugă, pe hol. Fetița locuia fix în fața oceanului, și totuși nu era lăsată să atingă apa oceanului nici măcar cu un deget. Taică-său lăsa impresia unui nemernic egoist. Mă întrebam dacă Luna îi putea împărtăși vreuna dintre plăcerile sau necazurile ei. M-am așezat pe canapea și am privit pereții. Peretele principal era decorat ca și cum un artist important ar fi aruncat pe el vopsea închisă gri, neagră și violet-închis. Arăta exact ca o casă de burlac. Dar, indiferent de faptul că era indisponibil emoțional și fără pereche, Trent nu mai era burlac. Avea o fiică.

Locul ăsta arăta ca el.

Întunecat. Solemn. Cu toane.

Nu arăta ca Luna — ezitant, curios, blând.

Luna s-a întors aducând o carte pentru copii, pătrată, subțire și plată. A trântit-o pe picioarele mele, s-a urcat pe canapea și a început s-o răsfoiască până a găsit ce căuta. A împuns cu degetul într-o imagine.

— Căluț-de-mare?

M-am încruntat. Luna a încuviințat din cap. Se uita la mine, în așteptarea unui răspuns.

— Aaa! Vrei să știi dacă văd vreun căluț-de-mare atunci când fac surfing? Nu. Sunt greu de găsit. Sunt creaturi timide. Trăiesc în recifuri și în locuri ascunse.

Dezamăgirea de pe fața ei mi-a frânt inima. Mi-am masat ceafa. Am aruncat o privire în jur. Laptopul lui Trent era pe masa din sufragerie. Știam că nu era o întâmplare. Voia să-l văd. Voia să ating laptopul. Era un test pe care urma să-l pic — totodată

punând în pericol planul lui taică-miu —, ca s-o înveselesc pe Luna.

— Ce-ai zice să citim pe Wikipedia mai multe despre căluții-de-mare? Poate găsim un documentar bun despre ei, pe Youtube.

Ochii i s-au luminat. Imaginea asta merita să îndur toate chestiile urâte pe care Trent avea să mi le zică atunci când avea să afle că-i umblasem în laptop.

— Luna, cam încalc regulile pentru tine. O să mă părăști?

Și-a încrețit nasul și a scuturat din cap ca și cum întrebarea mea o insulta. Gestul ei semăna foarte mult cu al *meu*.

În următoarele patruzeci de minute, Luna și cu mine am învățat tot ce se putea despre căluții-de-mare. Ne-am uitat cum un mascul dădea naștere puilor și am râs. Ea a râs fiindcă erau foarte mulți. Eu am râs pentru că aducea cu un bărbat care ejaculează după ce s-a uitat la cel mai murdar film porno făcut vreodată.

După care, cât ai clipi, s-a făcut ora zece. Luna trebuia să se culce. Trent avea să mă spânzure dacă ne găsea stând în sufragerie, când ajungea acasă. Luna nu s-a opus, ceea ce mi s-a părut ciudat, fiindcă Theo mereu protesta. Urla, implora și negocia. Încerca să mă manipuleze, exact ca tatăl lui.

Am învelit-o pe Luna. Stăteam pe marginea patului ei din lemn închis la culoare. Camera era albastră și plină de postere cu căluți-de-mare. De pereți fuseseră agățate scoici. Încăperea ei îi reflecta personalitatea. Brusc, mi-a venit să plâng. Nu era prima oară când înveleam pe cineva, știind că, în cele din urmă, va trebui să-mi iau la revedere.

Voiam s-o îmbrățișez, dar n-am făcut-o.

Tânjeam s-o iau în brațe, dar tocmai de-aia trebuia să păstrez distanța. Nu puteam să dau buzna în viața ei, când știam că nu puteam rămâne lângă ea. Era ca și cum aș fi pus o plantă în

ghiveci, aș fi udat sămânța, lăsând-o să fie mângâiată de razele soarelui și să se dezvolte, ca apoi s-o smulg din rădăcini. Luna era ca mine: legată de un bărbat instabil care — dacă ar fi vrut — ar fi putut s-o îndepărteze de mine mâine-dimineață. Și cine știe ce voia de fapt Trent Rexroth? Era un mister etern, într-un limbaj fermecător.

— Hei, domnișoara Microbel, știi ceva?

Luna a dat din cap și m-a lăsat să o transform într-un *burrito*: am aranjat marginile păturii sub ea, astfel încât să fie ca într-un cocon protector. Așa obișnuiam să fac cu Theo, în rarele ocazii când mă lăsa.

— M-am distrat de minune în seara asta. Sper că și tu.

Luna a aprobat iar din cap. Am zâmbit. Ceea ce am auzit în clipa următoare m-a șocat.

— Și eu.

Un glas răgușit, mic, murmurând ca vântul pe deasupra valurilor la răsărit.

Eram uluită. Luna vorbise. Cu mine! Mă întrebam dacă le vorbea și lui Trent sau Camilei din când în când, dar mă îndoiam, având în vedere că pentru el fusese un adevărat eveniment când fetița încuviințase din cap. Voiam să sar cât colo și să-l sun, dar trebuia să par nonșalantă. Dacă m-aș fi agitat, doar i-aș fi adus aminte că Luna era diferită.

— Spui asta doar pentru că ți-am dat pizza și Cola și am încălcat absolut toate regulile lui tati.

Luna a râs. M-am ridicat cu stângăcie și m-am îndepărtat. Fără pupici. Fără să ne atingem. Fără mângâieri.

— Noapte bună, Microbel!

În întuneric am distins o mișcare de aprobare. Am aprins lampa de veghe și am zâmbit. *Mă mulțumesc și cu atât.*

Capitolul 13

Trent

Katie DeJong mi-a adus aminte de mine însumi în adolescență.

În primul rând, adolescentul Trent n-ar fi crezut că va sta azi aici, mâncând homar (pe care-l detesta), bând vin importat (ura vinul), discutând despre avantajele și dezavantajele ierarhiei facultăților (îl durea în cot de asta).

Uite de-asta nu ieșeam la întâlniri. Era plictisitor. Scopul final — căsătorie și copii — nu mă interesa, iar scopul pe termen scurt — sexul — îmi era la îndemână și fără inconvenientul de a fi pe placul unei persoane și de a mânca împreună cu ea.

N-am spus prea multe în timpul întâlnirii, dar nici n-am fost nepoliticos. Am condus-o pe Katie la mașină, i-am zâmbit. Nu i-am promis că o s-o sun. Iar când s-a întins spre mine pentru un sărut, genul pe care nu i l-aș fi dat niciodată unei tipe cu care mi-o trăgeam în mod regulat, l-am transformat într-un pupic pe obraz.

Apoi am șters-o de acolo. Când am lăsam mașina în parcarea subterană, mi-am dat seama că nici măcar nu-mi aminteam cu ce era îmbrăcată ori ce culoare avea părul ei.

În lift, m-a cuprins o senzație de panică. Gândul că plecasem și-mi lăsasem copilul în mâinile unei persoane pe care de-abia o cunoșteam nu avea sens. Despre Edie Van Der Zee știam doar că era o mincinoasă, o hoață și o fată cu probleme. Habar n-aveam de ce o lăsasem să stea în preajma copilului meu, nesupravegheată. Mă simțeam încordat când am băgat cheia în broască. Iar când am deschis ușa și am văzut ce se întâmpla, am fost pe punctul de a exploda.

O cutie de pizza stătea pe insula de bucătărie. Toată sufrageria și zona din jurul bucătăriei mirosea a blat cu ulei de măsline și a ciuperci. Două doze de Cola pe masă — desigur, nici măcar nu se deranjase să le arunce la coș. Am intrat în sufragerie și am găsit-o pe Edie dormind pe canapea, cu laptopul meu în fața ei. Fără îndoială, își băga nasul unde nu-i fierbea oala, și nici măcar nu se sinchisea s-o ascundă.

M-am apropiat de ea, cu mâinile în buzunare. M-am uitat la ea, la cum i se ridica și-i cobora pieptul, în ritmul respirației. La sprâncenele blonde. La buzele ei rozalii, pline și la părul murdar. La dungile albe, rămase în bronzul de pe umeri. La pistruii ei.

— Trezește-te! i-am ordonat.

Vocea mea a răsunat, plină de răceală, deasupra corpului ei ademenitor.

Pleoapele ei s-au mișcat, dar nu s-a ridicat. Am făcut încă un pas în față și am înghiontit-o cu un genunchi.

— Bună! Cum a fost la întâlnire? a întrebat Edie, răgușită.

I-am ignorat întrebarea.

— Ai comandat pizza. Fiica mea nu mănâncă așa ceva.

Nu asta mă deranja, ci faptul că-mi umblase în laptop. Deși nu era nimic important în el — păstram toate informațiile pe *stick* —, mă înnebunea gândul că eu i-o încredințasem pe fata

mea, iar ea petrecuse timpul aici, încercând să mă saboteze din nou. Oare o ignorase pe Luna cât timp se jucase de-a *hacker*-ul?

Legătura dintre noi doi era al naibii de ciudată.

— Am plătit eu pentru pizza, iar ea a mâncat numai o felie. Am obligat-o să mănânce ardeii și ciupercile, a spus.

Edie a căscat, după care și-a frecat ochii. S-a întins, etalându-și brațele lungi. Era desculță. Purta un maiou mov și o pereche de blugi tăiați scurt.

— I-ai dat iar Cola? Serios? am mârâit, apropiindu-mă de ea.

Eram furios. Furios pe Mel, pe Katie, pe Edie, pe Luna, pe Val și pe viață. S-o ia dracu' de treabă! Femeile sunt niște ființe foarte complicate. Încercam să păstrez distanța, dar ele erau peste tot.

— Doamne, Trent! Calmează-te! Luna s-a spălat pe dinți. A fost o singură dată, așa că mi-am zis să ne facem de cap.

A dat fuga în celălalt capăt al camerei, s-a așezat pe podea și s-a încălțat. Voiam să plece. Cel puțin, așa credeam.

— Și, nu în ultimul rând, mi-ai umblat în laptop! Serios?! N-ai pic de jenă.

— Ne-am uitat la videoclipuri pe Youtube! a exclamat ea, luându-și rucsacul și ridicându-se iute. Doamne!

Am chicotit. Mi-am scos portofelul ca s-o plătesc.

— Da, sigur! Cum să nu... Nu tu spuneai să nu-i vând niciodată castraveți grădinarului?

— Nu te mint! a protestat ea.

— Pleacă odată! am mârâit.

I-am vârât în mână teancul de bancnote.

— Așteaptă...

A venit în fugă după mine. Bancnotele au căzut pe podea. Nu s-a obosit să le ridice.

— Luna a vorbit, m-a informat ea.

M-am răsucit spre ea, încruntat.

— Edie, nu te juca cu mine!

Dacă mințea din nou, avea să suporte consecințele. Răsuci între degete tivul maioului, dar în privirea ei am citit hotărâre și curaj. Nu și-a ferit ochii.

— A vorbit! Când am învelit-o înainte de culcare, i-am spus că m-am distrat în seara asta, iar ea mi-a răspuns „și eu". Abia dacă a șoptit, dar am auzit-o, Trent. Tot ce am vrut a fost să n-o fac să se simtă ca un robot ori ca un copil de care tuturor le e milă. Am mâncat *junk-food* și ne-am uitat la TV după ora ei de culcare. Am încălcat regulile, și totuși a supraviețuit. În plus, sunt sigură că s-a distrat. Poate că asta o va ajuta în următoarea săptămână de ședințe de terapie, în timp ce tu te comporți ca și cum Luna e într-o situație disperată.

Mi-am trecut masat fruntea. La naiba! Iar mă deruta. Și o credeam. Nu trebuia s-o cred, dar mă agățam de cuvintele ei, le lăsam să mă cuprindă și să mă aline. Luna vorbise. Era o mare realizare, dar îndrăzneala de a crede și speranța în mai mult puteau să mă distrugă, iar eu nu știam dacă puteam avea încredere în Edie.

Ne-am holbat unul la altul, de la distanță.

— A vorbit, am repetat eu, într-un final.

Părea fenomenal. Ca și cum avea să se trezească mâine-dimineață și să înceapă să trâncăne. Nu era cazul, dar Edie era a doua persoană cu care Luna vorbise vreodată.

— Are o voce foarte dulce și blândă, a adăugat Edie. Catifelată.

— N-am auzit-o niciodată.

— Ar trebui s-o auzi. E minunat.

O credeam.

— Dă-mi voie s-o duc la plajă duminică, a continuat ea, după ce a înghițit în sec. N-a intrat niciodată în ocean. Vreau... să-i arăt multe lucruri.

Am privit în pământ. Îmi doream să o refuz. Îmi era teamă pentru Luna. Nu aveam încredere ca Edie s-o însoțească în afara clădirii în care locuiam. Dar, pe de altă parte, nu puteam să vin cu ele, fiindcă nu se cuvenea și ar fi alimentat obsesia pe care începeam s-o dezvolt față de fata asta.

— Știi care e problema ta, Trent?

Respira greoi. Parcă scotea foc pe nări. Eram prea egoist ca să o calmez. Îmi plăcea când se enerva. Îmi plăcea când era răvășită. Îmi plăcea când se dezlănțuia.

— Nu, dar sunt sigur că o să-mi spui.

— Te opui valului. Dai din mâini și din picioare, încerci să stăpânești curentul. Secretul e să te lași în voia lui. Secretul e să plutești odată cu valul. Să nu-ți fie teamă să te uzi.

Deja eram ud. În majoritatea timpului, simțeam că mă înec. Poate că asta sugera.

— Nu-ți uita banii!

Am schițat un gest spre podea, apoi mi-am dres glasul și mi-am ferit privirea.

Era puțin zis că mă simțeam aiurea. Edie i-a luat, i-a răsfirat și a luat patru bancnote a câte cincizeci de dolari. A încercat să-mi dea înapoi restul banilor.

— Poftim! Am stat cu Luna aproape patru ore.

— Banii sunt ai tăi.

— Ce? a întrebat. Sunt prea mulți.

— Douăsprezece mii de dolari.

— Poftim?!

Îmi țineam privirea ațintită asupra cutiei de pizza. Mă străduiam să nu fac o prostie.

— Ai zis că ai nevoie de bani. N-o să te întreb de ce. O să mă port ca un adult responsabil și o să te sfătuiesc să te pui repede pe picioare fiindcă nu va fi ușor să fac rost de atâția bani până luna.

— Apreciez și sfatul, și banii, dar nu-i pot primi, a spus Edie, întinzându-mi bancnotele.

— Ba poți și o să-i iei, la naiba!

— Nu.

A făcut un pas în spate, iar banii s-au împrăștiat pe podea, între noi. Amândoi eram copleșiți de situație. Nu banii erau problema.

— Zi-mi de ce nu-i vrei!

A început să numere pe degete.

— În primul rând, sunt bani mulți, pe care nu i-am câștigat pe merit; în al doilea rând, ar însemna să-ți rămân îndatorată; în al treilea rând, noi nu suntem prieteni, ci dușmani.

I-am întors-o, numărând de asemenea pe degete:

— În primul rând, sunt mulți bani, dar nu pentru mine. În al doilea rând, nu aștept absolut nimic de la tine. Și în al treilea rând, e drăguț că te consideri dușmanca mea, însă nu ești la nivelul meu.

Din felul în care se holba la mine, am dedus că nu-i păsa că o jignisem. Și pe bună dreptate. Fata reușise să capete ce voia și furase de la mine de mai multe ori. Poate că o jignisem, dar — la naiba! — cu siguranță știa să lupte.

Mă așteptam să mă contrazică, așa cum îi era obiceiul, dar m-a surprins: a îndesat banii în rucsacul ei. A înghițit în sec — probabil se străduia să-și calce pe mândrie —, și-a petrecut rucsacul peste umăr și s-a îndreptat în tăcere spre ușă. Privind-o, începeam să mă simt ca ultimul om, așa că, din nou, m-am uitat în altă parte.

— Mulțumesc, Trent!

— Pentru puțin.

— Vorbesc serios.

Și eu vorbeam serios. Nu știam ce i se întâmpla, dar mă neliniștea ideea că avea probleme.

Vedeam cu coada ochiului cum ușa de la intrare începea să se închidă. Mă sprijineam de insula de bucătărie. Nu mă puteam abține; trebuia să-i arăt că, dacă nu eram atenți, amândoi urma să intrăm într-un mare buclucˇ.

— Mai ești acolo? am întrebat.

N-a răspuns, dar nici n-am auzit declicul care ar fi anunțat că ușa se închisese de tot.

Am adăugat:

— Întâlnirea a fost naspa.

În următoarele ei cuvinte am simțit un zâmbet.

— După seara aia de pomină, n-am mai făcut sex cu Bane.

Ușa s-a închis.

Nu m-am dus după ea. Dar dădusem de belea. Știam că data viitoare aveam s-o urmez.

Capitolul 14

Edie

Dragostea e necruțătoare.
Dragostea e crudă.
Dragostea nu e un sentiment, ci o armă.
Dragostea distruge.
Dragostea distruge.
Dragostea distruge.

Citeam la nesfârșit propoziția asta. Tocmai mă întorceam după vizita pe care i-o făcusem lui Theo. Mașina mea se stricase acum două zile și era la service-ul auto. Nu-mi permiteam un taxi sau un Uber, așa că mergeam cu autobuzul. Astfel, aveam timp să citesc o carte veche, pe care o găsisem în biblioteca de acasă. O autobiografie a unui poet francez care s-a sinucis după ce logodnica lui l-a părăsit pentru un bărbat pe care-l tratase în armată, în calitate de infirmieră. Celălalt bărbat era un erou, așa că dragostea necondiționată a poetului francez a fost ignorată.

Dragostea distruge. Pentru mine, nu erau simple cuvinte. Aveau greutate, o anumită aromă și o culoare care nu se estompau. Fiecare persoană pe care o iubisem vreodată mă rănise.

Tot trebuia să găsesc o cale de a pune mâna pe *stică*-ul lui Trent. Știam că-l purta cu el peste tot. Îmi spusese că îl ține în buzunar chiar și în timp ce făcea sex. Mai știam că era prea isteț ca să lase la îndemână vreun lucru dintre cele pe care voia taică-miu să pună mâna. Deci sarcina mea era mult îngreunată, dar cel puțin începeam să descopăr tiparele din viața lui de zi cu zi. Încă un lucru pe care mi-l ceruse Jordan.

Am închis cartea și am privit pe fereastră, către Oceanul Pacific.

— Va fi mai bine, a spus cineva din preajma mea.

Nu știu dacă vorbea la telefon sau mi se adresa mie, dar nu conta, fiindcă nu credeam că va fi mai bine. Mi-am scos telefonul din rucsac și mi-am citit mesajele.

Bane:
Vii mâine la surfing?

Număr necunoscut:
Dacă vine mâine cu tine, vreau să fie prezentă și bunica ei.

Trent.

Ideea că deschisese aplicația de mesaje și îmi scrisese unul — ideea că îmi acordase puțin timp — mi se părea incitantă. Jalnic! Ce avea tipul acesta, de voiam să încalc toate regulile pentru el? Să nu mă atașez, să nu complic lucrurile și în niciun caz să nu stârnesc tigrul — adică Jordan Van Der Zee —, ca să nu-i ofer un motiv de a se repezi asupra lui Theo.

Încercam să mă autoconving că toată treaba era inocentă. O duceam pe Luna la plajă. Trent nu avea să fie prezent. Era suficient de rezonabil. Lunei chiar i-ar fi prins bine să vadă oceanul. I-am scris lui Bane:

Nu pot. O duc pe fata șefului la plajă, să adune scoici. N vdm săpt viitoare. x

Apoi am mai scris un mesaj. Am șters, am modificat, am corectat, am șters iar, după care, în sfârșit, l-am trimis.

8 dimineața/plaja Tobago/lângă clubul de surfing

Am intrat în casă și l-am găsit pe taică-miu stând la masa din sufragerie. Deci urma să începapă o conversație. Una pe care cel mai probabil nu voiam să o port. Am încetinit pasul. A tras cu piciorul scaunul din fața lui — o poruncă tăcută de a mă așeza.

Fără tragere de inimă, m-am așezat.

Viața mea nu era fără cusur, ci cusută din petice. Aveam un petic cu surfingul și cu Bane. Un altul cu mama mea bolnavă mental. Un petic cu tatăl obsedat de control. Unul cu Theo. Deși erau prinse laolaltă, niciodată nu se suprapuneau. Fiecare petic era ca o insulă. Și dacă exista un lucru pe care-l uram, acela era să mă scufund în delicatețea și puritatea de pe insula lui Theo, ca apoi să trec la bucata aspră și uzată a lui Jordan. Exact asta se întâmpla acum.

— Ce face Theodore?

M-a surprins întrebarea lui. Dar, după cum îi stătea în fire, a întrebat în timp ce verifica Bursa pe laptop. Ochii îi erau lipiți de ecran. Mi-am ascuns mâinile între coapse, încercând să alung nodul din gât.

— E mai bine.

— Da?

Nu-ți pasă, nemernicule. Lasă teatrul!

— Au un program special. Îi lasă să-și viziteze familia acasă și-i supraveghează pe durata vizitei. Două nopți. A zis că vrea să vină.

Replica mea suna implorator. Dacă refuza, m-ar fi devastat.

— Asta-i minunat pentru familii, Edie. Vreo noutate despre Rexroth?

Mi-a aruncat o privire. Am ezitat.

Pentru familii.

Adică *nu pentru a noastră*. Eu nu aveam familie.

Dacă vorbeam cu mama despre subiectul ăsta, ne-am fi certat iar. Ea mi-ar fi spus că trebuie să-i ceară lui Jordan părerea despre program și că se simte presată. Iar lui Jordan îi făcea plăcere să ne dezbine.

— Edie?

Mi-am ridicat privirea. A afișat un zâmbet subțire, amenințător și a închis laptopul, dându-l la o parte și încrucișându-și brațele la piept.

— Ai *stick*-ul lui Rexroth?

— Încă nu.

— De ce durează așa de mult?

— Petrec timp cu el numai marțea, am explicat eu.

Nu i-am menționat că vineri fusesem bona fetiței lui Trent. Dacă lui taică-miu i-ar fi păsat de ceea ce făceam, ar fi putut să mă întrebe. Nu era nevoie să-i spun lui Trent să păstreze secretul. Știam amândoi cât de periculos era, în special după ce îmi dăduse atât de mulți bani.

Dacă înainte Trent fusese pentru mine un secret, acum era un păcat ascuns.

— Și poartă cu el *stick*-ul peste tot. Toate informațiile importante le ține doar pe *stick*.

— Hmm, a comentat Jordan.

S-a scărpinat în barbă și a privit pe fereastră.

Soarele apunea, iar printre draperii se strecura o lumină albăstrie. Era timpul să-i arăt ce reușisem să șterpelesc din apartamentul

lui Trent vineri, când fusesem acolo. Nu eram mândră că furasem, dar îmi schimbasem atitudinea după ce îmi dăduse banii. Faptul că se răstise la mine, că mă umilise și mă dăduse afară din apartamentul lui îmi mai alina vina arzătoare. Am scos din rucsacul meu o factură plătită. O găsisem pe masă, ascunsă sub un teanc de facturi așezate frumos, așteptând să fie plătite.

— Ce-i asta? a întrebat Jordan.

Am atins un capăt al hârtiei.

— Amanda Campbell, detectiv particular. A apelat la el.

— Unde ai găsit asta?

— Biroul lui.

Am mințit fără să clipesc.

— Și despre ce crezi că e vorba?

— Nu-l cunosc prea bine, dar aș fi surprinsă dacă s-ar dovedi că vrea să afle mai multe despre tine.

Trent nu vorbea niciodată despre taică-miu. Nici cu mine, nici cu altcineva din companie. Părea să-l ignore cu desăvârșire. Dar, pe de altă parte, ce știam eu despre Rexroth, în afară de faptul că nu mă plăcea absolut deloc?

— Știu pe cine caută.

— Aa, da? am exclamat repede, apoi mi-am dres glasul, încercând să nu par prea nerăbdătoare.

— Mama copilului său.

Mama copilului său. După ce aflasem că Trent e tatăl Lunei, eu și Camila făcuserăm câteva cercetări. Aflasem că numele mamei era Val, că se născuse în Brazilia, iar ea și Trent nu fuseseră niciodată împreună, într-o relație adevărată.

Am privit cu atenție fața lui Jordan. Am urmărit cum expresia lui a trecut de la plictiseală și desconsiderare la interes. Jordan era cu adevărat fascinat de Rexroth. Constatarea asta mă irita. A împăturit hârtia și a pus-o în buzunar.

— Adu-mi mai multe! a cerut el. Repede!

Descurajată, am dat la o parte câteva șuvițe care-mi căzuseră în ochi.

— Pot să completez formularele alea? Mi-ar plăcea ca Theo să mă viziteze vara asta. Doar pentru un weekend.

Pe mine.

Să mă viziteze pe mine.

Să fie cu mine.

Să mă vindece.

— În niciun caz.

Jordan s-a ridicat, transformând într-un spectacol faptul că-i pregătea mamei o ceașcă de ceai. Probabil că se credea Soțul Perfect. Din punctul lui de vedere, discuția era încheiată. Pentru mine, abia începuse. A luat ceașca aburindă și s-a dus agale spre bucătărie. Eu am alergat după el pe hol, pe marmura netedă, pe sub arcadele frumoase, pe lângă pereții care ascundeau un adevăr urât. Eram tentată să-l trag de mânecă, însă, când am luat în calcul consecințele, am decis să n-o fac.

— Te rog, am insistat eu.

— Să faci paradă cu Theo pe aici, pentru un weekend, nu se potrivește cu înțelegerea noastră, Edie.

— Jordan...

— Zi-mi *tată*!

— Concentrează-te pe problema cu Rexroth și uită de asta! Ai nevoie de un scop. Asta e: să-ți ajuți familia. Theo e familia mea!

Taică-miu s-a oprit în fața ușii închise a dormitorului și s-a răsucit spre mine. Expresia lui mi-a spus că întrecusem limita.

— Dacă nu-mi dai ceva relevant despre Rexroth, mă voi asigura ca Theo să fie dat afară. Vreau să știu totul despre Rexroth. Tot. Și nu negociez cu copii.

— N-o să-mi faci asta, am declarat, cu voce tremurândă.

Și dacă nu găseam alte lucruri dubioase legate de Trent? Dacă să le găsesc ar însemna să-mi fie foarte greu să mă privesc în oglindă?

— Ba o s-o fac. Știi asta.

— Îmi frângi inima, am recunoscut eu cu amărăciune.

— E deja frântă. Nu mai e nimic din ea.

Se referea la Theodore.

Am deschis gura să răspund, dar el mi-a trântit ușa în față.

Îmi dăduse de ales: să-l distrug pe Trent ca să-l salvez pe omul pe care-l iubeam sau să-l compromit ca să protejez un bărbat nevinovat.

Știam ce aveam să aleg.

Însă alegerea asta îmi provoca greață.

Capitolul 15

Trent

Priveam Plaja Tobago stând confortabil, în șort, pe terasa mea, în timp ce fuma o țigară cu marijuana. Mulțumită menajerei mele, care strecura în pahar un cub de gheață o dată la zece minute, apa mea scumpă încă era la temperatura camerei, în ciuda caniculei necruțătoare. Mi-am lăsat pe nas ochelarii de soare și am urmărit punctele negre împrăștiate pe plaja aurie. Habar n-aveam de ce ar plăti cineva patruzeci de dolari pentru o sticlă cu apă, dar tot o cumpăram, pur și simplu pentru că îmi permiteam. O cumpăram fiindcă odată fusesem atât de sărac, iar tălpile pantofilor mei vechi erau atât de subțiri, încât trebuia să le ung cu *superglue* și să le las să se usuce la soare, ca să nu-mi ard tălpile pe asfalt.

Ca toți băieții săraci care au devenit bărbați bogați, suma din contul meu bancar mă fascina. Să mă fălesc cu banii era aproape obligatoriu și un defect de care nu eram mândru, iar banii o dezgustau pe Edie Van Der Zee. Era ușor să-ți dai seama de ce nu ne simpatizam unul pe celălalt.

În fine...

Am scuturat țigara în scrumiera de lângă șezlong, iar fumul s-a ridicat de pe buzele mele, în spirale leneșe. Când am privit din nou în jos, mi-am concentrat privirea asupra țintelor mele, care ieșiseră din clădire acum câteva clipe. Mergeau una lângă cealaltă, foarte apropiate. Mama mea, Luna și Edie.

Se mișcau cu încetinitorul și nu-mi dădeam seama care era una și care era alta. Cu excepția Lunei. Ea era punctul cel mai mic. Una dintre ele — mama mea, probabil — a întins un pu-sop roșu pe plajă. Culoarea abia putea fi recunoscută, de la distanță. Celelalte două siluete au fugit spre ocean, una aproape de alta, poate chiar mână în mână. Inima mi-a tresărit în piept. Am ridicat apa la buze. Le-am urmărit cu privirea. Au încetinit, aproape de valul care se spărgea la mal. Își udau degetele de la picioare, atât. Nimic mai mult.

Calmează-te naibii! Luna e bine.

Aveam nevoie să-mi distrag atenția. Am luat laptopul și am început să lucrez. Din când în când, mă uitam în depărtare, încercând să ghicesc care puncte erau fetele la care țineam. Și Edie. Jumătate de oră mai târziu, telefonul meu a vibrat. Era mama, care mă suna printr-un apel video. Am glisat degetul pe ecran. A apărut mama, fericită și zâmbind spre camera telefonului, făcându-mi cu mâna.

— Bună!

— Bună, mamă!

Nu m-am putut abține să zâmbesc. În ciuda lucrurilor urâte pe care le presupune faptul că crescusem sărac, n-aș fi făcut schimb de locuri cu niciunul dintre prietenii mei. Părinții mei erau extraordinari. Nimeni din grupul meu nu putea spune același lucru despre propriii părinți.

Mama și-a întors fața spre ocean, după care s-a uitat iar la cameră și a râs.

— Fata asta e minunată! N-ai idee cât de mult se distrează cu Luna. O învață cum să facă surfing.

Probabil că mi-au ieșit ochii din orbite, fiindcă mama a adăugat repede:

— Pe nisip. Doar a așezat-o pe Luna pe burtă, pe o placă de surfing, și i-a arătat ce să facă. Acum adună scoici împreună. Edie a spus că o să facă surfing în larg și-o să le ia de acolo pe cele cu adevărat speciale. Luna nu a arătat niciodată așa de fericită, Trent!

Am înghițit în sec. M-am ridicat, luând telefonul cu mine. Am deschis ușa glisantă a terasei și am intrat în sufragerie, trecându-mi mâna peste față.

— Arată-mi! i-am zis, aproape sufocându-mă. Arată-mi ce fac!

Mama a mișcat telefonul. Încerca să focalizeze camera asupra celor două fete, care erau aproape de ocean. Am văzut-o pe Luna în micul ei costum de baie negru (fetița asta nu agrea rozul), stând în genunchi și urmărind-o cu atenție pe Edie, care număra — sau poate analiza — câteva scoici. Amândouă aveau capetele plecate și limba scoasă în colțul gurii, ca și cum se concentrau intens. Edie purta un bikini roșu și un *top* elastic, lung, pentru surferi, iar o parte din părul ei lung și ondulat era prins într-un coc în creștetul capului. Restul i se revărsa pe umeri.

— Mai aproape, am cerut eu, înghițind anevoie.

Camera a tremurat. Mama s-a ridicat și s-a apropiat de ele. Cu cât vedeam mai mult, cu atât mai puțin mi se părea că aveam controlul asupra situației Van Der Zee. Luna strălucea de fericire. Zâmbetul ei larg era incontestabil.

— Ce zici de asta, domnișoară Microbel?

Edie a scos o scoică din grămadă și și-a încrețit nasul. Luna și-a dat ochii peste cap și a clătinat din cap.

— Da, e cam banală, nu? Și eu zic la fel, a spus Edie.

Era pe punctul de-a o arunca în ocean. După ce le urmăriserăm câteva minute, observasem că scoicile pe care nu le considerau interesante era aruncate înapoi de unde veniseră.

În ultima clipă, Luna a oprit-o pe Edie, după care a încuviințat din cap. Edie a deschis pumnul, lăsând-o pe Luna să-i ia scoica din mână.

— Ce s-a întâmplat?

Erau așa de ocupate să-și aleagă scoicile, încât nici măcar nu observaseră că mama le filma. Luna a arătat spre scoică, după care și-a arcuit o sprânceană.

— E ruptă, a zis Edie.

Luna a aprobat iar din cap. Nu înțelegeam nimic.

— Vrei s-o păstrezi pentru că e ruptă, a zis Edie.

Pe față i-a apărut un surâs.

Luna a ridicat din umeri.

— Ce drăguț din partea ta, Microbel!

Edie a mângâiat-o pe Luna pe braț, după care și-a dat seama de gestul ei. Și-a retras mâna iute. Mi-am propus să-i spun lui Edie că o poate atinge oricând pe Luna. Dacă mă pricepeam la ceva, acel lucru era să-mi îmbrățișez fiica des. Nu-i era teamă de afecțiune atunci când o primea de la persoana potrivită.

— Hei, am o idee! Vrei să mi-o dai? Promit c-o să am grijă de ea și o să ți-o dau înapoi, a spus Edie.

Luna a ezitat, dar a pus scoica în palma lui Edie.

Și-au zâmbit. M-am prăbușit pe canapea, urmărind momentul ăsta epocal. Camera s-a învârtit, a apărut chipul mamei. Avea un zâmbet larg întipărit pe buze.

— Edie e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat acestei familii, Trent!

Mama greșea, dar nu aveam curajul să-i spun cine era Edie cu adevărat.

Era tipa care avea să-l bage în bucluc pe fiul ei.

Luna s-a întors acasă cu o mulțime de povești pe care nu le putea spune. Mama a sugerat să-i facă baie și să-i pregătească cina, iar eu am profitat de ocazie ca să ies din casă și să-mi pun ordine în gânduri.

— Edie e tot acolo. Face surfing, draga de ea, a zis Trish, încruntându-se ușor în timp ce-și răsucea ceasul David Yurman.

Dacă ar fi știut că Edie era aceeași fată care-i șterpelise geanta acum câteva săptămâni...

— De fapt, cred că s-ar putea să plece chiar acum. Apune soarele.

Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am îmbrăcat în haine sport și am coborât. Mi-am spus că mă voi duce iar la jogging, dar era o scorneală.

Mă duceam pe plajă ca s-o găsesc pe ea.

Mă duceam acolo ca s-o prind.

Și după ce reușeam, ce naiba aveam să-i fac?

A fost ușor să o găsesc. Doar ea mai rămăsese pe plajă. Promenada încă era plină de oameni, încărcată și colorată, dar toți surferii și toate cucoanele care voiau să se bronzeze plecaseră de mult. Stătea cu fața spre apus, cu capul rezemat de rucsacul negru. Purta numai costumul de baie. *Top*-ul pentru surfing și ochelarii de soare fuseseră lăsați deoparte. Ținea ochii închiși și murmura

versurile melodiei pe care o asculta în căști. Placa ei galbenă de surfing îi stătea aproape, ca un tovarăș de nădejde.

M-am apropiat și m-am uitat la ea. La dracu'! Eram la un pas de a face un lucru ilegal, dar era greu să n-o privesc. Stârnea ceva în mine, așa cum stârnise ceva și în Luna. Nu știam ce e, dar mă desfătam cu căldura pe care o aducea. Totuși eu și Luna dăduserăm de necaz, fiindcă inima acestei fete aparținea altcuiva.

Ar fi putut crea probleme pentru fiica mea și pentru mine.

— Rahat! a strigat Edie, speriată.

A țâșnit în picioare, scoțându-și căștile și aruncându-le pe rucsac.

— Frate, nu te mai furișa ca un pervers! Ce cauți aici?

Să fiu al naibii dacă știu. Obligă-mă să plec!

Totul la ea era proaspăt. Era ademenitoare, și nu doar fizic. Ca un cântec vechi, care stârnea o amintire dulce. Sau ca o primă experiență. Prima bere. Primul *joint*. Primul sărut. Știam că urma să regret veșnic dacă nu acționam, dar știam totodată și că ar fi existat niște consecințe foarte serioase.

Sânii ei se ridicau și coborau în ritmul respirației. A tras cu nesaț aer în piept atunci când am făcut un pas spre ea. Pentru prima oară după ani întregi, eram nevoit să afișez o încredere pe care nu o simțeam. A pășit încet în spate. Plaja era pustie. Soarele apusese. O încolțeam și probabil că o speriam de moarte, dar nu-mi păsa. Voiam să mă las în voia valului.

Voiam ceva interzis, nebunesc.

O voiam pe fiica partenerului meu de afaceri. O fată care avea aproape jumătate din vârsta mea.

Acest dans ciudat a încetat când spatele lui Edie a atins zidul albastru al postului salvamarilor. Nu mai avea încotro s-o apuce. M-am apropiat de ea, inspirându-i mirosul: mare, sudoare proaspătă. Mireasma ei unică, dulceagă mă scotea din minți. Voiam

să-mi îngrop nasul în părul ei ciufulit de vânt. Și voiam s-o sărut, ceea ce era nebunesc, fiindcă nu dorisem niciodată să sărut pe nimeni.

I-am cuprins obrazul cu palma mea lacomă. Era rece. Tremura din toate încheieturile. Eu aveam tricou pe mine, dar ea era în bikini. M-am zgâit la corpul ei, ca un pervers nenorocit. Sfârcurile ei se întăriseră. Mâna mea a alunecat încet de la obraz spre gâtul ei. Nu a dat înapoi și nici nu s-a uitat în altă parte. I-am mângâiat pielea fină, trecând la claviculă, după care i-am strâns un sfârc prin materialul sutienului. Am privit-o în tăcere, prea atât ca să mai simt rușine fiindcă flirtam cu o adolescentă.

Și-a ridicat privirea. În ochii ei se citea și frică, și dorință. Mă ademeneau să fac saltul.

— Fă-o încă o dată, a șoptit ea.

Pulsul i s-a întețit sub palma mea.

I-am simțit trupul mișcându-se spre al meu, deși nu ne-am atins. La naiba! Nu era de bine pentru scula mea.

Corpul ei se încălzea.

Fără să-mi iau ochii de la ea, i-am atins sfârcul din nou. A gemut și și-a ridicat brațele, vrând să mă atingă. Am făcut un pas în spate.

— Nu-i corect să te simți bine doar tu, a protestat ea, plină de frustrare.

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Vrei să mă întorc acasă nesatisfăcut?

— Nu-i obligatoriu să rămâi nesatisfăcut.

— Din păcate pentru mine, este obligatoriu.

— Cum vrei...

— Lucrurile pe care mi-ar plăcea să ți le fac... — am început eu, lăsându-mi răsuflarea să-i atingă pielea rece — te-ar nimici.

A închis ochii și a cerut:

— Fă-o din nou!

Pentru a treia oară, mi-am trecut degetul mare peste sfârcul ei. Șoldurile ei s-au arcuit. Nu eram suficient de aproape ca să se frece de mine. Dacă m-aș fi apropiat mai mult, mi-aș fi pierdut controlul. Nu-mi permiteam acest lucru. Nu voiam. Erau prea multe în joc.

— Din nou! a gemut ea.

Am ascultat-o.

— Iar... și iar, și iar, și iar!

I-am mângâiat sfârcul drept cu degetul mare și cu arătătorul, prin materialul sutienului. Și-a dat capul pe spate și a deschis gura, cu o expresie pătrunsă de plăcere. M-am aplecat fără să vreau, doar un centimetru. Apoi încă un centimetru. Când sfârcul ei tare a devenit ca piatra, m-am pomenit că-l răsucesc puțin, pentru a-i spori plăcerea. Îmi doream foarte mult să-i provoc un orgasm, dar dacă o luam în brațe și o revendicam, ar fi fost sfârșitul. N-aș fi putut da înapoi.

— De ce e *atât* de bine? a întrebat ea.

A dat să mă atingă. M-am îndepărtat repede, jucându-mă în continuare cu sfârcul ei.

— Pentru că e altfel când ești în mâinile unui bărbat.

— Arată-mi!

N-am răspuns.

— Te rog, a murmurat ea.

De data asta, a reușit să își frece șoldurile și abdomenul de pantalonii mei scurți. La naiba! Se umezise.

Mi-am pierdut capul.

M-am apropiat mai mult. Am lăsat-o să se frece de mine, în timp ce mă jucam cu sânii ei și o priveam. Scula mi se întărise. Presiunea din testicule era intensă. Nu mă dau în vânt după

preludiu, dar acum mă înfierbântam încet, constant. Dar știam că toată scena asta nu avea să ducă la nimic.

— O să am orgasm, a șoptit Edie, iar picioarele ei mi-au încleștat coapsa.

Scula mea o împungea. Edie s-a frecat și mai tare de mine. Situația scăpa de sub control.

— Spune-mi de ce ai nevoie de douăsprezece mii de dolari pe lună, și te las să ai orgasm, i-am șuierat.

M-am asigurat că las suficient spațiu între noi ca să nu mă poată săruta.

A scâncit, frecându-și clitorisul de cvadricepsul meu, cu ochii închiși. Era absorbită de moment și nu voia să rup vraja.

— Răspunde-mi!

— Trent...

— Cine îți face probleme?

Pe cine trebuie să-l omor?

— De ce ai nevoie de atâția bani?

Niciun răspuns.

Se apropia de orgasm. Coapsele ei tremurau.

— Spune odată!

— Nu.

— Edie!

— Nu.

M-am retras imediat. A căzut pe nisip, gâfâind excitată. Părul îi acoperea ochii. Pe slipul ei am văzut o mică pată. Sfârcurile îi erau atât de tari, încât ar fi putut să mă străpungă.

M-am încruntat.

— Îți mai dau o ultimă șansă, Edie!

Dar știam amândoi că momentul trecuse. Nu mai puteam s-o ating acum, după ce destrămasem vraja amețitoare. Scula mea încă era țeapănă, dar mintea mea începea să se limpezească.

— Să ți-o trag! a spus Edie, exact ca atunci când o prinseserm furând.

— N-o să se întâmple.

— Poate data viitoare, a râs ea.

S-a ridicat de pe nisip, și-a luat cârțile, hanoracul și pantalonii scurți.

Am zâmbit ironic și m-am răsucit pe călcâie.

— O să te mulțumești cu ce-ai primit adineauri, Van Der Zee. N-o să se întâmple nimic altceva între noi.

Capitolul 16

Edie

În dimineața asta, chiar înainte de a deschide ochii, am simțit că era ceva în neregulă. Intuiția mea s-a dovedit corectă. Când am intrat în bucătărie, am găsit-o pe mama târându-se și adunând ceva de pe podea. Ce ținea în mâini? I se scurgea printre degete precum aurul topit.

Părul ei.

Mama își tăiase tot părul.

Puținele șuvițe aurii care mai rămăseseră atârnau inegale. Avea ochii roșii. Iar frumosul păr blond, cu care se mândrea, zăcea împrăștiat.

— Îmi vreau părul înapoi, a zis ea.

Și-a ridicat capul și s-a uitat la mine.

— Of, Dumnezeule! Edie, ce-am făcut? Acum Jordan n-o să mă mai vrea.

I-am făcut un ceai. Am obligat-o să-și ia pastilele. I-am spus că o să rezolv, deși amândouă știam că eu nu puteam face nimic. După care a venit momentul să-l înfrunt pe Jordan.

Stăteam la ușa de la intrare, iar taică-miu era afară. Tura motorul Range Roverului. Îl irita că șoferul îl anunțase azi-dimineață

că era bolnav, iar acum trebuia să conducă personal de la Todos Santos la Los Angeles. Mașina mea încă era la reparat, așa că era absolut rezonabil să merg cu el, deși ideea de a petrece timp amândoi într-un spațiu închis îmi dădea fiori.

Și-a scos capul pe geam și s-a răstit:

— Haide, Edie! E timpul să mergem.

M-am agățat de tocul ușii. Simțeam că-mi pierd echilibrul.

— Mamă, vrei să rămân cu tine azi? Te rog să fii sinceră, pentru că pot rămâne. Chiar pot.

Starea ei se înrăutățea foarte tare, însă nu la fel ca atunci când fusese internată în spital pentru un an. Avusese o cădere nervoasă și încercase să-și taie venele. Din fericire, lama nu pătrunsese foarte adânc, deci nu am rămas orfană de mamă, la vârsta de doisprezece ani. Dar încă îmi amintesc ce i-a spus taică-miu la două luni după ce fusese externată din centrul de recuperare.

În ziua aceea, Jordan își făcea bagajul. Fără îndoială, se pregătea să se vadă cu altă amantă.

„Nici măcar să-ți iei viața nu ești în stare. Nu-i așa, Lydia?" rostise el cu țâfnă, clătinând din cap. Data viitoare, spune-mi dacă ai nevoie de ajutor.

N-am idee când a început taică-miu s-o disprețuiască pe mama, dar știu că avea legătură cu faptul că, dacă voia să facă vreodată politică, nu putea s-o părăsească în starea în care se afla mama. Pentru mine, cu adevărat de neînțeles era dragostea pe care ea încă o simțea pentru Jordan. Poate că nu era vorba despre dragoste, ci despre un obicei sau, pur și simplu, despre frica de a rămâne singură.

Mama a pufnit disprețuitor.

— Nu. N-am nevoie de tine, Edie.

— Ești sigură? am insistat eu.

Dacă rămâneam aici fără acordul ei, avea să mă ignore cu totul.

— Edie! mi-a strigat tata. O să întârziem. Am o întâlnire la zece. Mișcă-ți fundul încoace! Dacă nu, te las să mergi pe jos.

L-am ignorat.

— Da, sunt sigură. Tatăl tău vrea să pleci. Du-te!

Nici măcar n-am întrebat-o cum rămăsese cu ideea ei de a planifica o vacanță și de a se însănătoși. Probabil că nu avea de gând să-și mai ia medicamentele.

— Bine. O să țin telefonul aproape, i-am spus.

— Mulțumesc, scumpo. Când te întorci acasă, ai putea... ai putea să mă ajuți cu părul?

— Sigur.

— Fii cu ochii pe taică-tu!

Nu era nevoie să zică mai multe. Știam la ce se referă.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc, scumpa mea.

Am crezut-o, pentru că Lydia Van Der Zee nu era o persoană rea.

Doar o mamă nepricepută.

Chestii de rezolvat: fă rost de stick.

Nu puteam să-l las pe Jordan să-l trimită pe Theo cine știe unde, pe Coasta de Est. În niciun caz!

Gândul ăsta mi-a dat putere în următoarea zi de luni. Le-am servit colegilor cafeaua, am făcut drumuri la spălătorie, am făcut temele de vacanță ale copiilor altor colegi, am ținut ridicată o

placă timp de douăzeci de minute, în timp ce tipul de la mentenanță încerca să-și dea seama ce căzuse din tavanul uneia dintre sălile de ședințe, și am luat corespondența lui Jordan.

Camera pentru corespondență era locul meu preferat din toată clădirea.

Era la al paisprezecelea etaj. Nu călca nimeni pe acolo. Asistenții personali luau corespondența în fiecare zi, la patru după-amiaza. În restul timpului, camera era pustie. Deși camerele de supraveghere puteau fi văzute peste tot (la urma urmei, Perfect Finance primea și trimitea contracte importante), tot mă simțeam singură acolo.

Nu era ca și cum aș fi fost pe malul oceanului, dar nici rău nu era.

M-am rezemat de o imprimantă industrială. Îi trimiteam mesaje lui Bane și pierdeam vremea. Nimeni nu avea nevoie de mine în următoarea oră. Mă călcau pe nervi oamenii la costum și în fuste creion, care defilau la etajul al cincisprezecelea. Credeau că activitatea lor era super-importantă, însă nu mă păcăleau. Ei nu salvau vieți. Nu-i învățau pe copii să citească. Nu construiau case, nu reparau automobile stricate, nu produceau alimente, electricitate, apă potabilă și nici nu creau *viață*. Pur și simplu îi făceau pe oamenii bogați și mai bogați; ori mai săraci, dacă nu-și făceau bine treaba. Datorită lor, companiile corporatiste deveneau mai puternice ori mai slabe. Era versiunea adultă a unui magazin de jucării, iar asta mă plictisea de moarte.

Bane:
Când naiba o să-ți miști fundul la plajă?

Eu:
Programul meu e cam încărcat. Încerc să supraviețuiesc.

Bane:
Tocmai ăsta e scopul surfingului, isteață.

Eu:
Tu ce mai faci?

Bane:
Îmi cumpăr o casă plutitoare.

Eu:
Pe bune?

Bane:
¯\(°)_/¯

Eu:
Deci în sfârșit o să primești musafiri la tine acasă? N-am fost niciodată la tine. Ești foarte secretos.

Bane:
Acum pot să ți-o trag în intimitate. Avantajul de a fi posesorul unei bărci.

Probabil ar fi trebuit să-i spun lui Bane că nu vom mai face sex prea curând — sau poate chiar niciodată. Nu din cauza a ceea ce îmi spusese Trent. Nu glumisem când îi zisesem că nu ascult ordinele nimănui. Și totuși nu puteam să mă mai culc cu Bane.

Trent mă obseda. Mi-a pătruns în gânduri, dând deoparte toate lucrurile care mă preocupau înainte. Îmi plimbam degetul mare pe gulerul rochiei negre, împrumutată din dulapul mamei.

Mă pregăteam să-i răspund lui Bane, când mi-a atras atenția sunetul unei uși închise. Mi-am răsucit capul și l-am văzut pe Trent stând lângă ușă, cu un umăr sprijinit de perete.

Cu mâinile în buzunare. În costum bleumarin. Privire de prădător. Arăta *delicios*.

După întâlnirea noastră de ieri, eu îmi doream mai mult, dar totodată mă debusola faptul că mersese atât de departe. Mă făcea să mă întreb câte alte lucruri îl puteam stârni să facem împreună. Am strâns telefonul în mână și am ridicat din sprâncene.

— Te ții după mine, domnule Rexroth?

— Te plângi, domnișoară Van Der Zee?

Niciodată. Dar nu sunt sigură că o să supraviețuiesc după ce aflu cât de mult rău o să-ți fac.

— Încă nu m-am decis. Depinde dacă azi vrei să te porți ca un nesimțit.

M-am prefăcut că-mi studiez unghiile. Inima îmi bubuia în piept. Trent arăta, mergea, vorbea și se mișca precum un demon adevărat. Mă speria și mă excita în aceeași măsură. Trent s-a oprit lângă mine. Restul lumii a dispărut în jurul nostru, iar noi am rămas singuri. Respirația mea era neregulată. Mi-era greu să mă uit la el. Aș fi vrut să-i adulmec parfumul.

— Îmi place cum arăți în negru, a declarat Trent.

A ridicat o mână, parcă vrând să-mi dea o șuviță de păr de pe față. Mă întrebam dacă el conștientiza ce spusese. Era evident că vorbise serios.

— Ce faci aici? Rina îți aduce zilnic corespondența, i-am zis încet.

Nu mă uitam în ochii lui. În schimb, îi priveam pieptul.

— Te-am văzut pe camerele de supraveghere.

— Și?

— Și te voiam să te găsesc singură.

— De ce? am întrebat, trecându-mi limba peste buze.

De ce mă voia singură? Cu mine se purta mereu răutăcios și arogant, cu excepția situațiilor când Luna era implicată. Am dus mâna la pandantivul meu scoică și am strâns între degete perlele scumpe. Privirea lui mi-a urmărit mișcarea. Mi-a îndepărtat mâna și a luat-o în palmă, studiind-o.

— De ce voiai să mă găsești singură? Spui că nu mă poți atinge, dar aproape că mă atingi. Se-ntâmplă tot timpul. Aseară ți-ai pierdut controlul. Mâine o vei face iar, pentru că nu putem opri ceea ce se întâmplă între noi. Îmi zici să nu mă culc cu alți tipi, dar nu-mi dai ce-mi trebuie. Fă-o, Trent! Dacă nu, o să caut în altă parte.

Nu-mi venea să cred că pronunțasem cuvintele astea, dar în același timp eram ușurată că le spusesem. Coapsa lui o apăsa pe a mea. Spatele meu era lipit de imprimantă. Mâna lui s-a mutat de la colier la clavicula mea. A mângâiat-o cu degetul mare.

— Te avertizez, Edie: nu sunt prințul din poveste. Sunt ticălosul. Mărul stricat, monstrul care suflă flăcări pe nări.

— Perfect! Întotdeauna mi-au plăcut mai mult personajele rele din basme. Mărul părea mereu mai strălucitor pentru că știam că mă putea răpune. Ticălosul era pur și simplu rănit și neînțeles. Cât despre monștri....

M-am ridicat pe vârfuri și l-am mușcat de vârful urechii. Cu greu reușeam să ajung la înălțimea lui.

— ... când eram copil, mereu lăsam întredeschisă ușa dulapului, ca să mă asigur că poate ieși, în caz că voia să se joace.

Respirația lui mi-a alunecat pe gât, fierbinte, plină de dorință.

— Ei bine, monstrul vrea să se joace.

— Iar mie nu mi-e frică de întuneric, am răspuns. Deci ce mai așteptăm?

— Să devii majoră, a spus el sec.

— Am împlinit optsprezece ani în ianuarie.

Tăcere. Se auzea numai ticăitul unui ceas de perete. Pe urmă...

— Vom avea reguli, m-a informat Trent, dându-se înapoi.

Mi-a cuprins obrazul în palmă și s-a uitat în ochii mei.

— Iar dacă le încalci, consecințele vor fi grave. Înțelegi?

L-am îndemnat din priviri să continue. Refuzam să-i ofer satisfacția de a-i răspunde. S-a îndepărtat și a ieșit din cameră. M-a lăsat aici câteva minute. Stăteam în picioare, așteptând, sperând. Am văzut cum camerele de supraveghere din cameră se opresc una câte una. Ledurile roșii s-au stins. Apoi ușa s-a deschis iar, Trent a reapărut și s-a întors lângă mine.

— Eu nu sărut. Nu-mi place deloc. Nu vreau să am o relație. Viața mea nu-mi permite așa ceva acum. Și nu-mi place când oamenii mă înjunghie pe la spate, a încheiat el.

Am zâmbit. Trent s-a lipit din nou de mine.

— Am înțeles. Ca în *Frumușica*. Fără săruturi. Fără flori. Fără înjunghiat pe la spate. Și eu am niște reguli, am subliniat eu.

— Bineînțeles că ai, mi-a spus el, mutându-și mâna pe gâtul meu. Să le aud!

I-am cuprins coapsa cu un picior și mi-am sprijinit spatele de imprimantă. Îi simțeam erecția apăsată de burta mea. I-am răspuns cu un geamăt.

— Prima regulă: între noi va fi doar sex, nimic altceva, așa că nu poți să-mi dai ordine despre restul activităților mele. A doua regulă: nu ne vedem sâmbăta. Asta nu negociem. Trebuie să fiu undeva sâmbăta. A treia regulă...

Am devenit puțin mai creativă. Aveam ocazia să cer ceva ce-mi doream mult.

— Vreau să mergi cu Luna la cursurile acelea de limbaj al semnelor.

— Deja am programat o lecție privată pentru mâine-seară, a spus el.

Mi-a ridicat piciorul mai mult. Autocontrolul lui atârna de un fir de ață.

— Există o a patra regulă.

— Bine, dar să fie ultima, am zis eu.

Mi-a ridicat rochia.

— O să-ți dau douăsprezece mii de dolari pe lună, fără să-ți pun întrebări. În schimb, tu vei înceta să mai furi de la mine și să-ți bagi nasul în treaba mea.

Am încremenit. Știa despre iPad, despre mica mea misiune. De ce nu spusese nimic până acum? Dar, pe altă parte, cu cât știam mai puține, cu atât mai multe puteam să ignor atunci când situația urma să se întoarcă împotriva mea. Trebuia să continui să-i torn lui Jordan chestii dubioase despre Trent. Nu îi purtam pică acestui demon chipeș. Pur și simplu voiam s-o salvez pe singura persoană care mă iubea cu adevărat.

— N-o să plătești pentru..., am început eu, dar Trent s-a împins în mine dintr-odată.

Spatele meu s-a arcuit. Mi-am desfăcut picioarele și le-am încolăcit în jurul lui.

Mă umezisem. Eram pregătită să mă revendice, în sfârșit.

— Taci, Edie! Am zis că n-o să ne certăm. E una dintre reguli.

— N-o să mă opresc, l-am avertizat eu.

Am înghițit în sec. Refuzam să-l privesc în ochi.

— Ar trebui să știi, Trent. Voi face mereu orice îmi spune Jordan să fac. Nu pentru că-l plac. Nu pentru că mi-e teamă de el. Jordan are ceva ce-mi trebuie. Întotdeauna îl voi asculta, Trent. Întotdeauna.

Pentru o clipă, am crezut c-o să se desprindă de mine. Postura lui îmi dădea de înțeles asta. Degetele lui și-au încetat mișcarea. Trent s-a îndepărtat puțin.

— Știi ce înseamnă asta, da? l-am presat eu.

Eram hoață și mincinoasă, dar nu eram nemernică. Voiam să știe. Să conștientizeze ce eram unul pentru celălalt.

Mâna lui a început să înainteze iarăși. Scula lui tare s-a lipit de mine.

— Înseamnă — a început el, atingându-mi gâtul cu degetul — că suntem potențiale sacrificii unul față de celălalt. Atâta timp cât știi că pot să te distrug dacă îmi încurci planurile, n-am nicio problemă.

— Nici eu.

— Atunci, hai să ne distrăm.

Asta a fost tot preludiul, înainte să-și strecoare mâna în chiloții mei. Degetele lui puternice, calde îmi mângâiau pielea cu blândețe, ca și cum mă pregătea pentru ce voia să-mi facă.

— O ultimă avertizare, Edie.

Pentru prima oară, i-am simțit limba fierbinte pe gât. Îmi atâța dorința. M-am cutremurat.

— Eu fac sex dur.

Apoi a înfipt un deget în mine. Mi-am arcuit spatele, uluită de penetrarea bruscă.

— Sexul oral e obligatoriu, nu opțional, a adăugat el, după care a strecurat încă un deget în mine. Niciun alt tip n-o să te mai satisfacă așa. Atunci când nimeni nu se va compara cu mine, amintește-ți că tu ai vrut-o.

Al treilea deget.

Al patrulea deget.

Isuse Hristoase! Degetul lui mare mi-a atins clitorisul. Se juca cu mine fără să-i pese că eram intimi pentru prima dată, și

nici măcar nu ne sărutaserăm. I-am cuprins gâtul cu un braț. Îmi frecam șoldurile de el, gemând neîncetat. Îi călăream mâna fără pic de rușine, privindu-l în ochi. M-am încordat. Niciodată nu ajunsesem atât de repede aproape de orgasm. Aș fi vrut să-i cuprind scula în palmă, pe deasupra pantalonilor, dar știam că nu m-ar fi lăsat.

— O, Doamne! O să-mi dau drumul, am gâfâit eu.

Probabil că asta ar fi zis o vedetă porno, dar nu-mi păsa.

Senzația asta... Niciun bărbat nu mă penetrase așa de brutal. Se purta ca și cum deja îmi cunoștea corpul, ca și cum îl poseda. De obicei, dura mult până când un tip mă excita. În doar două minute, Trent reușise să mă excite, să-mi smulgă gemete și să mă facă tânjesc după atingerea lui.

— Ia te uită! Ești super-udă, a spus el, rânjind.

Și-a retras un deget. Apoi încă unul. Ce naiba făcea? Mi-am dat seama repede că nu încetinea. De fapt, mă stârnea și mai tare.

— Iată și punctul G, mi-a șoptit la ureche.

Mi s-a părut că am avut un miniorgasm când m-a atins acolo. Am gemut prelung. Și-a îndoit degetele, apăsând pe punctul sensibil. Mi-am arcuit spatele și m-am lipit de gâtul lui gol, gustând aroma înțepătoare a parfumului său.

— De ce-ți spune „Gidget"? m-a întrebat Trent.

Nervii mei erau ca niște corzi atinse de un violonist. Un val fierbinte de plăcere se pregătea se spargă înăuntrul meu.

— Ce?

— Bane îți spune „Gidget". De ce?

— De ce vorbim despre Bane?

M-am stăpânit, ca să nu mă enervez. Îl știam pe Trent. Era un nemernic încăpățânat. Nu avea să renunțe la întrebare. Era în stare să mă lase în pragul orgasmului, nesatisfăcută, iar de data asta aveam să-l ucid. Nimeni pe lumea asta nu avea să-mi refuze

orgasmul ăsta. Cu atât mai puțin un bogătaș ticălos, îmbrăcat în costum — un tip de care îmi promisesem că nu mă voi apropia.

— „Gidget" îi se zice surferițelor micuțe, am îngăimat, în timp ce degetele lui apăsau brutal.

Era de neoprit. Adevărat, buzele lui Trent nu mă sărutau, dar mă săruta cu tot corpul lui. Era lipit de mine și-l simțeam peste tot. Orgasmul m-a cuprins ca o furtună. A țâșnit prin mine, făcându-mi pielea ca de găină. M-am agățat de umerii lui musculoși și i-am strâns mijlocul între coapse, orbită de intensitatea extazului.

Însă nu terminase cu mine.

Trent m-a apucat de genunchi și m-a ridicat pe imprimantă, sprijinindu-mi spatele de un teanc de coli. Mi-a desfăcut larg picioarele, le-a proptit pe umerii lui și mi-a dat deoparte chiloții, fără să se deranjeze să-i scoată.

— Ce faci? am mormăit eu, oripilată.

Încă nu-mi venisem în fire după orgasm. Fiecare părticică din corpul meu încerca să-și revină după cel mai intens orgasm pe care-l trăisem vreodată.

Nu mi-a răspuns. Îmi privea atent păsărica, împingând încet un arătător în mine. Apoi l-a scos și l-a supt cu nesaț.

— Îmi pun întrebarea asta de fiecare dată când te ating, a spus el, ca pentru sine.

Nu părea excitat sau încântat. Era tulburat.

Obrajii mei deja îmbujorați s-au înroșit și mai tare. Acum mai puțin de cinci minute, vârâse patru degete în mine. Iar mai înainte de asta încălcase flagrant regulile companiei, dezactivând sistemul de securitate al unuia dintre cele mai importante etaje din clădire. Și totuși priveliștea goliciunii mele îl tulbura?

— Tocmai i-ai provocat un orgasm unei adolescente.

Am preluat controlul asupra situației. I-am împins mâna deoparte. Mi-am aranjat chiloții negri și am sărit pe podea.

Lenjeria mea era udă. O senzație neplăcută.

Și-a potrivit repede pașii cu ai mei, în timp ce mă îndreptam spre ușă. Înainte să ieșim, a pornit din nou camerele de supraveghere și a sunat pe cineva.

— Joe? Sunt Trent Rexroth. Cred că sistemul de camere s-a oprit la etajul paisprezece. Vreau să-l verifici. Am trecut pe lângă monitorul de securitate și am văzut că era negru.

Dumnezeule! Ce sociopat! Intrasem într-o mare belea.

Am mers împreună spre lift.

— Urcă tu prima, a spus Trent.

A pus mobilul în buzunarul pantalonilor. Revenise complet la tonul rece și la atitudinea indiferentă față de toată lumea.

— Unde te duci?

În timp ce se închideau ușile liftului, mi-a răspuns:

— O să mă masturbez până rămân fără sculă. Cu tine în minte, Edie. Adolescentă sau nu, cu mine o să faci multe porcării de adulți.

Capitolul 17

Edie

A trecut o săptămână de la incidentul din camera pentru corespondență. O săptămână întreagă fără să simt mâinile lui Trent pe talia mea, fără ca el să-mi desfacă picioarele, să-mi răsucească părul, revendicându-mi corpul în moduri care nici nu-mi închipuiam că sunt posibile. Am petrecut ziua de marți împreună cu Camila și Luna. Jordan părea mulțumit de aranjamentul ăsta. Citise imediat printre rânduri. Situația îi convenea. Am mers toate trei să cumpărăm haine pentru Luna. Deși Camila nu aprecia gusturile băiețești ale fetiței, eu eram impresionată de personalitatea Lunei și am încurajat-o să încerce o pereche de teniși argintii, pe care pusese ochii, și o pereche de blugi negri, rupți în genunchi. Trent nu a putut să se întâlnească cu noi nici măcar la prânz, pentru că era ocupat cu întâlniri de afaceri. După ce m-am întors din plimbarea cu Luna și Camila mi-a trecut prin minte să intru în biroul lui, dar am renunțat la idee. Știam că avea camere de supraveghere peste tot. Și nu era vorba numai despre asta, ci și despre vină. Vina îngrozitoare, apăsătoare, care îmi spunea că ar trebui să separ foarte clar timpul pe care îl petreceam cu frumoasa lui fetiță, timpul în care-l lăsam să mă

pătrundă cu degetele până la extaz și timpul în care furam de la el, înmânându-i lui taică-miu ceea ce găseam.

Săptămâna s-a scurs încet. Trent nu mi-a adresat nicio vorbă. Nici măcar un „bună dimineața" când trecea pe lângă mine, pe hol. M-a ignorat complet, ca și cum nu eram acolo.

Mama nu se ridicase din pat decât de două ori. A trebuit să-i gătesc și să-i duc mâncarea în cameră. Nu mai aveam bucătar de ani de zile pentru că mama îl acuzase cândva pe unul dintre ei că încercase s-o otrăvească. Atunci am decis că nu mai avea rost. Jordan lua masa în oraș, mama stătea în pat toată ziua și abia dacă mânca, iar eu nu eram mofturoasă la mâncare. Am încercat s-o conving să meargă la doctorul Knaus, dar a refuzat ideea iar și iar, până când am fost nevoită să-l chem pe taică-miu și să-l rog să-i explice. El s-a răstit la mine, zicând că nu are timp de figurile ei și că era în drum spre aeroportul LAX. Trebuia să prindă alt zbor — de data asta, spre Londra.

Mașina mea încă era la service. Mecanicul mă anunțase că trebuia să înlocuiască cilindrul, iar când l-am întrebat de preț, mai să leșin. Nu puteam să-l plătesc deocamdată, așa că l-am rugat să păstreze mașina până îmi primeam salariul. Toți banii pe care mi-i dăduse Trent se duseseră acolo unde trebuia, la urma urmei. De la părinții mei nu luam nimic: nici banii, nici mașinile, nici dragostea lor. În mare parte, pentru că toate astea nu-mi erau oferite niciodată.

Pe de altă parte, tata lipsea, așa că puteam veni la muncă la nouă dimineața, ca un om normal. Deci aveam din nou timp pentru surfing.

Stăteam pe spate pe placa mea de surf. Apa era liniștită, fără valuri. Urmăream cum se luminează cerul. Portocaliul și rozul au făcut loc albului și albastrului. Pluteam privind, visând, gustând oceanul. Din ziua în care m-am născut, am știu că am un spirit

îndrăzneț. Știam că iubesc altfel. Mai pătimaș. Tocmai asta nu băga în atâtea belele. Obsesia pentru orice și oricine la care țineam.

— Ieși din apă, Gidget? Am bere, a spus Bane.

Era aproape de mine, dar nu suficient de aproape încât să-mi destrame vraja împărtășită cu natura.

— Nu, mulțumesc.

A plutit spre mine, pe placa lui neagră. Bane stătea călare pe ea, cu ambele picioare în apă.

— Deci... Tu și Rexroth.

Nu a spus-o pe un anumit ton. Nu părea supărat, deranjat. Nici măcar surprins. Am refuzat să-l privesc. Voiam să mă bucur în continuare de momentul intim pe care-l împărtășeam cu răsăritul.

— Cum de-i știi numele? am rostit încet.

— Cum de știu numele lui Trent Rexroth? Tu n-ai învățat la liceul din Todos Santos? Era cel mai tare atacant. Un ticălos și un nesimțit. Era căpitanul echipei de fotbal și așa mai departe. De când i-am văzut fața în sâmbăta aia, am știut cine e. Tu știi cine e?

Am bănuit că Bane avea să vorbească mai departe, indiferent de ce răspuns i-aș fi dat.

— E bătrân. Un boșorog. Voi doi v-o trageți?

— Nu, am răspuns, cu un mic zâmbet.

Mi-a fost ușor să spun jumătatea de adevăr. Gândul de a-i mărturisi lui Bane tot adevărul nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte. Relația dintre mine și Bane se terminase. Eu nu prea mai aveam timp de surf și de el, iar el își cumpărase o barcă și trăia pe cont propriu. Nu fuseserăm niciodată îndrăgostiți. Abia dacă ne simpatizam. Eram doar... plictisiți. Și compatibili sexual, probabil.

A oftat.

— E viața ta. Nu doar că ești suficient de matură ca să hotărăști singură, dar ești și o tipă al naibii de puternică. Așa că o să-ți spun un singur lucru, după care n-o să mă repet: Trent Rexroth o să-ți aducă necazuri. O să te distrugă, dacă el consideră că așa trebuie. Asigură-te că n-o să se ajungă la asta. Tot orașul îl știe pe Rexroth și pe prietenii lui. Există un motiv pentru care lumea îi ocolește. Nimeni nu vrea să se apropie prea mult de ei, fiindcă știu că o să aibă probleme.

Bane a plecat la scurt timp după aceea. Eu am stat mai mult. Am zâmbit când mi-am adus aminte de ce-mi spusese mama: *Nu mai sta pe afară atât de mult! O să-ți iasă pistrui. O să ai riduri. Ce bărbat ar vrea să se însoare cu o femeie de douăzeci și cinci de ani care arată ca de patruzeci și cinci?*

Nu voiam să mă căsătoresc.

Nu voiam să mă feresc de soare.

Voiam doar... *să exist.*

Când am ieșit din apă, cu placa sub braț, m-am dus țintă la rucsac. Fără să mă sinchisesc să mă schimb sau să mă usuc, tot în picioarele goale și acoperite de nisip, am mers spre promenada de unde urma să iau mașina lui Bane spre casă. Voiam să fac un duș scurt și apoi să mă duc la muncă. Lui Bane îi plăcea să-și parcheze Ford Rangerul pe o colină de nisip îngustă, ceva mai înaltă. Am scotocit în rucsac după cheile mașinii, când am simțit pe umăr o mână grea. Udă și înfricoșată, m-am răsucit să văd cine era, dar m-am trezit izbită de mașina lui Bane. Musafirul nepoftit și-a lipit corpul de spatele meu. Puternic, înalt, muscu-los, înspăimântător. Apoi parfumul lui mi-a pătruns în nări, iar coapsele mi s-au înfiorat.

— Credeam că ne-am înțeles că Bane iese din schemă, mi-a șuierat el în ureche.

Mâna lui cobora șerpuitor pe talia mea, spre coapse.

Colina era mai departe de aglomerație, iar nevoia de a-mi desface picioarele pentru el era apăsătoare și sălbatică.

— Nu c-ar fi treaba ta, dar nu fac sex cu Bane. Pur și simplu mi-a dat cu împrumut mașina lui, până e reparată a mea.

— La naiba, nu! O să folosești una dintre mașinile mele, a declarat Trent, strângându-mi coapsa între degete și lingându-mi gâtul.

— Nu, mersi, domnule Amant-Care-Întreține. Am mai văzut filmul ăsta. Îl urmăresc în fiecare zi. N-am să mă transform în maică-mea și nici n-o să depind de tine pentru mașină și bani.

Replica mea l-a făcut să râdă și și-a retras mâna de pe piciorul meu. M-a răsucit în loc. În prima clipă când l-am privit, am rămas fără aer. Nu doar că era extraordinar de chipeș și nu purta tricou, ci doar pantaloni scurți, dar ochii lui îmi spuneau că urma să facă prăpăd dacă ordinele nu-i erau respectate.

Pătrățele de pe abdomenul lui erau o operă magnifică. Meritau un panou publicitar în Times Square.

— Asta crezi tu că se întâmplă? a spus el rânjind, după care a țâțâit dezaprobator. Drăguțo, eu nu sunt iubitul tău.

— Atunci ce ești? l-am întrebat inspirând adânc.

S-a aplecat și mi-a șoptit:

— Cel care te va distruge.

Cât ai clipi, portiera din spate a mașinii lui Bane s-a deschis. Trent m-a azvârlit pe banchetă, după care a urcat și el. A ocupat tot spațiul, fără să lase loc decât pentru pasiune, dorință și păcat. S-a așezat deasupra mea și i-am simțit erecția enormă. I-am făcut mai mult loc, depărtându-mi picioarele cât de mult puteam în spațiul mic. I-am cuprins fundul în palme și l-am tras mai aproape de mine.

Am gemut. Unghiile mele îi zgâriau spatele gol, transpirat. Erecția lui îmi împungea abdomenul, înnebunindu-mă și făcându-mă să mă zvârcolesc, alunecând într-o poziție incomodă, doar ca să-l aring mai mult. Voia să mi-o tragă în mașina fostului meu iubit. Nu era o întâmplare. Așa proceda el. Își revendica jucăria, se juca cu ea și după o vreme o distrugea.

— De ce faci asta? l-am întrebat.

Se freca de mine și îmi înfierbânta pielea.

Corpul meu își dorea ca barierele dintre noi să dispară. Voiam să-l simt în mine.

— De ce fac ce anume?

— De ce vrei să facem sex în mașina lui Bane? E evident că m-ai urmărit până aici. M-ai urmărit în fiecare dimineață din săptămâna asta?

— Da, a răspuns el sincer.

S-a sprijinit pe un cot, pentru a-mi scoate slipul. Mi-a privit din nou despicătura dintre picioare, de parcă îi fusese dor de ea. Apoi s-a uitat la tatuajul negru în formă de cruce de pe șoldul meu.

— Dar până acum nu am prins un moment potrivit. Nu trebuie să fim surprinși.

— Știu. N-o să se întâmple, i-am răspuns.

Amândoi riscam prea mult. Eu riscam chiar mai mult decât el, dar Trent nu trebuia să afle. Îmi plăcea la nebunie cum mă făcea Trent să mă simt, dar n-aveam deloc încredere în el. Nici vorbă să-i încredințez secretul meu. Nu voiam să mă aibă la mână.

Mi-a ridicat picioarele, le-a sprijinit pe umerii lui și s-a aplecat spre mine, făcându-mă să-mi încordez mușchii și să-mi desfac picioarele. Limba lui a alunecat de la fund spre labii. M-am înfiorat, cu ochii mari din pricina șocului și a plăcerii. Nimeni

nu mă mai atinsese vreodată acolo. Trent nici măcar nu-mi ceruse permisiunea.

— Atât de dulce..., a mormăit el, cu buzele pe pielea mea. Mi-a supt clitorisul.

Am scâncit și i-am luat capul în mâini. Mi-am săltat șoldurile spre buzele lui. Voiam să mă bucur și mai mult de senzația amețitoare.

— A mea ești!

— Oi fi dulce, dar nu sunt a ta, l-am contrazis eu, gâfâind.

Mă frecam fără rușine de fața lui. Trent îmi sugea clitorisul pe îndelete și își mișca degetele pe despicătura mea, dar fără să mă penetreze. Profita de faptul că eram excitată. Părea să mă pregătească pentru ceva mai mult.

— Vrei să-ți punem ipoteza la încercare? a propus Trent, mușcându-mă de pielea sensibilă.

Degetele mele s-au încordat pe tâmplele lui. Mi-am dat capul pe spate, cu ochii închiși. Salivam abundent. Ce naiba se întâmpla?

— Sigur, am îngăimat eu.

Degetul lui umed s-a mișcat de-a lungul păsăricii mele, apropiindu-se tot mai mult de fund. M-am încordat instantaneu. Dar nu voiam să par o lașă care dă înapoi. În plus, sexul oral pe care mi-l oferea era uimitor.

— Ai încercat vreodată sexul anal?

Degetul lui împungea ușor în anusul meu, trasând leneș cercuri de jur împrejur. Senzația era ciudată, dar nu neplăcută. Mă gâdila. Mi se părea ciudat de incitant. Am înghițit în sec, clătinând din cap, cu ochii închiși.

— O să-l încerci în curând. Ai fost vreodată pălmuită peste păsărică?

Degetului s-a strecurat în mine doar un pic. În același timp, limba lui m-a atins ceva mai sus, făcându-mă să țip de dorință. Îmi nemurau picioarele.

— Nu, am recunoscut eu.

— O să se întâmple și asta. Dar cuburile de gheață?

— Da-aaa! i-am răspuns.

Acum mă penetra cu limba. Mi se părea mai brutal decât sexul obișnuit.

Eram udă leoarcă. I-am strâns și mai tare capul între coapse, iar el și-a împins tot degetul în mine și l-a îndoit. M-am aprins ca un foc de artificii. Orgasmul mi-a cuprins fiecare bucățică din corp, scuturându-mă în valuri lente, intense. Dumnezeule, O, Dumnezeule! Habar n-aveam că pot simți ceva atât de intens. Atât de nebunesc.

— Bineînțeles că ai încercat gheața, a murmurat el aproape de păsărica mea, cu un mic hohot diabolic. Pun pariu că de-asta a zis Bane că tu nu ți-o tragi clasic. Dar de fapt chiar ești obișnuită cu stilul clasic. Repetă după mine: în siguranță, sănătos și consensual, Edie.

Orgasmul mă izbea pe dinăuntru ca un bici. Iar, și iar, și iar. Mi-a luat câteva momente să-mi dau seama că pentru prima oară în viața mea aveam parte de orgasme consecutive. Toate erau la fel de intense. Mă întrebam de ce Trent mă făcea să mă simt de parcă ardeam pe dinăuntru. Bane era priceput la pat. Era chiar minunat.

Dar Bane nu mă aprindea doar ca să-mi întoarcă spatele, odată ce focul dorinței mă mistuia.

El nu stârnea în mine nevoia de a face și de a spune lucruri nebunești.

— Spune-o!

Trent a ridicat capul, holbându-se la mine cu o privire pătrunzătoare. Pe buzele lui strălucea umezeala dorinței mele.

Privirea mi-a fugit spre antebrațul lui musculos, străbătut de vene, apoi spre brațul care se făcea nevăzut între picioarele mele. Degetul lui încă nu-mi părăsise fundul.

— În siguranță, sănătos și consensual, Edie, am repetat eu, jucăuș.

— Uite de-asta, a spus el.

Stătea deasupra mea, iar buzele lui aproape că le atingeau pe ale mele.

Brusc, era aproape, extrem de aproape. Aproape de fața mea. De corpul meu. De inima mea. Degetul lui a ieșit din mine încet și jucăuș. Un ultim fior mi-a străbătut corpul moleșit de plăcere.

— De-asta știu că ești a mea, Edie. Corpul tău deja îmi aparține. Păsărica ta îmi aparține, fundul — pe jumătate. Cât despre restul...

A rânjit. Dorința mistuitoare care îi tulbura ochii îl făcea să pară sinistru, malefic.

— De restul nu-mi pasă, a completat el.

Privirea lui a poposit pe buzele mele strânse. Nici eu nu voiam să-l sărut. Poate că era grozav la pat, dar avea dreptate. Sărutul nu trebuia să intre în ecuație. Nu exista nimic intim în ceea ce se întâmpla între noi. De fapt, când venea vorba de inima și de mintea noastră, amândoi ne străduiam să păstram distanța cât de mult puteam.

Trent a deschis gura și, pentru o secundă, am avut impresia că urma să mai spună ceva. Mai rău, am crezut c-o să mă sărute. Buzele lui moi și catifelate aproape că le-au atins pe ale mele. Însă apoi s-a ridicat și a ieșit din mașină. Mi-a întors spatele și mi-a dat timp să-mi pun slipul.

A luat placa de surfing rezemată de mașină și a spus:

— Te duc acasă.

Am pufnit în râs.

— Poftim? Parcă ziceai că nu trebuie să fii văzut cu mine.

— Mașina mea are geamuri fumurii. În plus, taică-tu e plecat din oraș. Dacă nu-ți pui placa pe acoperișul mașinii, n-o să avem probleme. Trebuie să vorbim.

Am mers până la *penthouse*-ul lui Trent. Mi-a cărat placa până acolo, apoi a înghesuit-o în mașina lui. Nu era un gentleman. Pe drum, și-a ținut permanent o mână pe coapsa mea dezgolită. Îmi plăcea la nebunie să fiu aici, cu el. În mașină, totul avea mirosul lui. Mirosea a curat, a obiecte scumpe, cu o tentă de ceva interzis. Ceva pervers și sexy. Doar scaunul pentru copii, aflat pe bancheta din spate, amintea de faptul că Trent era tată. Toate celelalte detalii îl înfățișau ca pe un burlac nesăbuit. Unul care voia să mă distrugă.

— Care-i treaba cu mama Lunei? am întrebat.

Știam că nu avea o relație cu ea. Pur și simplu încercam să pricep cum de poate cineva să-și abandoneze copilul, fără să mai privească în urmă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a răspuns tăios.

— Nasol, Rexroth! Nu controlezi fiecare aspect din relația asta.

M-am prefăcut că mă uit pe fereastră, la oraș, când de fapt intenția mea era să trag cu ochiul la el.

— Mama Lunei ne-a lăsat baltă când fata mea avea un an. De atunci o caut.

Tonul lui era direct și sec. Îmi plăcea când îmi oferea ceva fără să se simtă rănit sau atins în orgoliu.

— De ce?

— Cum adică?

— De ce o cauți? E clar că nu vrea să fie găsită.

A scuturat din cap, cu o mână pe volan. Degetele lui îmi apăsau în continuare coapsa. Era greu să mă concentrez când mă atingea.

— E complicat.

— De ce? am insistat eu.

— Pentru că toată lumea are nevoie de o mamă.

— Depinde de ce fel de mamă e vorba.

— Nu chiar.

— Ba am dreptate.

Era rândul lui Trent să-mi pună o întrebare.

— Spune-mi de ce-ți trebuie atât de mulți bani, Edie. Spune-mi de ce taică-tu se asigură că ești lefteră. De ce urăști banii de parcă ți-au greșit cu ceva?

Cum puteam să-i răspund fără să încerc să justific faptul că locuiam în continuare cu părinții mei? Trebuia să mă fi mutat cu multă vreme în urmă. Nu voiam să locuiesc pe străzi. Nu cunoșteam nicio persoană suficient de țăcănită încât să-l scoată din sărite pe Jordan Van Der Zee, lăsându-mă să locuiesc cu ea. Poate doar Trent Rexroth avea în el destulă nebunie încât să încerce. Adevărul presupunea să recunosc că eram complet la mâna lui taică-miu.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am imitat eu refuzul de mai devreme.

— Nasol, Van Der Zee, pentru că nu controlezi fiecare aspect al acestei relații.

Am zâmbit amar. Mâna lui s-a mișcat în sus între picioarele mele și a început să-mi mângâie punctul sensibil, făcându-mă să mă încordez și să gem.

Am capitulat, oftând.

Încă mă simțeam ametită după orgasmele de mai devreme.

— OK. Pe scurt, Jordan are un avantaj asupra mea. Ceva care îi oferă multă putere asupra vieții mele.

— E vorba despre ceva ce ai făcut?

Mi-am cântărit răspunsul.

— Nu.

— Lucrul despre care vorbești poate fi schimbat?

— Teoretic, da. Practic, Jordan e prea puternic. N-are cum să piardă genul ăsta de luptă în instanță. În plus, acasă se întâmplă niște chestii. Mama...

Habar n-aveam de ce mă încredeam în Trent. Poate pentru că nu aveam cu cine să vorbesc.

— Mama are probleme psihice. Dacă aș rupe-o cu Jordan, automat aș rupe relația cu ea. Ea e prea fragilă. Are nevoie de mine.

— Deci crești un părinte și încerci să nu te lași distrusă de celălalt, a clarificat el pe un ton sec, inexpresiv.

Am tresărit din cauza felului în care se exprimase. Din fericire, mâna lui între coapsele mele făcea situația să pară mai puțin deprimantă.

— Corect, l-am aprobat eu.

A parcat într-o benzinărie și și-a scos portofelul din consola centrală.

— Mă duc să cumpăr cafea. Vrei și tu?

Am scuturat din cap.

— Nu. Dar ar fi minunat să-mi iei o apă-de-cocos.

El a pufnit, dându-și ochii peste cap.

— Ești o hipioată bogată.

Imediat după ce a plecat și mâna lui s-a desprins de clitorisul meu, mi-a venit mintea la cap. Ce naiba făceam? De ce îi vorbisem despre chestiuni personale? De ce mă apropiam de el, când ar fi trebuit să mă folosesc de Trent?

Confuză, am deschis torpedoul. Eram conștientă că trebuia să-i dau ceva lui taică-miu săptămâna viitoare. Oricât. Ca să fac rost de *stick*-ul USB aveam nevoie de mai multe timp, dar măcar îi puteam demonstra tatei că-mi făcusem datoria.

Am scos din compartiment un telefon mobil Nokia foarte vechi și un teanc de cărți de vizită, pe care nici nu m-am străduit să le citesc. Probabil că o parte dintre ele aveau să-i fie de folos lui Jordan. Am vârât obiectele în rucsacul meu, simțind cum transpirația mi se scurgea pe ceafă și rușinea îmi apăsa pieptul. Urma să ajung în iad. Dar puteam să mă împac cu un sejur în iad, dacă așa îmi puteam petrece viața alături de Theo.

Trent s-a întors cu o cafea și o sticlă de apă-de-cocos pe care mi-a întins-o. Și-a pus centura de siguranță și a scos mașina din parcare. Părea destins și senin. N-am putut să-l privesc. Sigur a observat schimbarea mea de dispoziție, fiindcă nu m-a mai atins.

Când a parcat în fața casei mele, s-a răsucit spre mine.

— De azi înainte, o să petreci timp cu Luna și cu Camila marțea, iar duminica — numai cu mine.

— Și cu Luna cum rămâne duminica?

— Vom petrece ziua cu ea, iar după ora ei de culcare, o să rămânem doar noi doi.

Mi-am mușcat încet buza de jos. L-am privit. Începeam să cad sub vraja lui. Știam că trebuia să mă opresc.

Și totuși, m-am trezit aprobând.

— Bine.

Mă simțeam ridicolă. Dorința mă împingea să fac lucruri prostești.

— Azi, la birou, o să instalez Uber pe telefonul tău, prin cardul meu bancar. Va fi mijlocul tău de transport, până și se repară mașina. Să nu-l mai văd pe Bane și să nu te mai culci cu el!

Am dat să spun ceva, dar mi-a luat fața în palmă și mi-a întors capul, astfel încât nasurile noastre aproape ni s-au atins.

— Am pus cumva o întrebare? Nu. Scutește-mă de poveștile despre ai tăi, Edie! Tu nu ești ca ei. Și n-ai să conduci o porcărie de mașină pe care nu te poți baza. Vei lua un Uber. Am încheiat discuția.

Am zâmbit. Nu aveam să-i fac pe plac. Nu eram genul care se lăsa ușor, mai ales când era vorba despre Theo. Am deschis portiera, am ieșit și apoi m-am rezemat de geam.

— Hei, Trent!

— Ce? a mârâit el.

— Eu decid ce activități facem cu Luna, duminica.

— În niciun caz! Nu putem fi văzuți împreună, Edie.

— O să mă asigur că vom fi discreți.

— Nu.

— Am pus cumva o întrebare? i-am zis, jucând din nou jocul în care ne aruncam unul celuilalt cuvintele ca bumerangurile. Eu decid ce vom face.

A oftat și a pornit motorul.

— Ce durere de cap ești!

— Să conduci în siguranță, sănătos și consensual! i-am trântit-o eu.

M-am îndepărtat. Mi s-a părut că-l aud râzând în urma mea, dar nu m-am răsucit ca să verific.

În schimb, am închis ochii și mi-am imaginat că vocea lui era ca un val.

Am zâmbit.

Capitolul 18

Trent

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Sonia.

Eram în același vechi birou intim și plăcut, dar acum ea se purta rece. Îmi împreunasem degetele pe biroul ei și adoptasem o expresie amenințătoare, cât se poate de serioasă. Luna era afară și se juca cu Sydney. O trimisese Sonia, și știam exact de ce. Eu și Luna trecuserăm prin rutina unei alte ședințe inutile. Îi povestisem Soniei despre cursul de limbaj al semnelor, la care fusesem cu Luna, și că învățaserăm semnele precum *mi-e foame*, *vreau acasă* și *nu mă simt bine*, pe care Luna deja le folosise de câteva ori și pe care eu reușisem să le învăț, deși destul de greu.

Ceea ce nu îi convenea Soniei era faptul că nu o mai sunasem de două săptămâni. Apetitul meu sexual nu era satisfăcut nici pe departe. De fapt, nu mai suferisem niciodată atât de tare din cauza lipsei de sex. Dar ce să-i zic psihologei copilului meu? Că nu mai voiam să i-o trag pentru că eram prea ocupat să-i fac sex oral și s-o satisfac cu degetele pe o puștoaică de aproape două ori mai tânără decât mine? O adolescentă care de curând își adăugase în colecția de obiecte furate de la mine vechiul meu

telefon, iPadul și fiecare document pe care-l păstram în torpedoul mașinii mele?

— Nu, am mormăit eu.

— Nu te cred.

— Luna a reacționat foarte bine la cursul de limbaj al semnelor și petrece mai mult timp cu tipa aia care lucrează în firma mea.

Sonia știa despre Edie. Știa că fata care ne surprinsese în timp ce noi doi ne-o trăgeam se împrietenise cu Luna. Sonia era de partea acestei relații, îi plăcea ideea ca Luna să se bucure de compania altei persoane, dar se temea că Edie nu ar fi înțeles consecințele de-a o abandona și de-a o ignora brusc pe Luna atunci când Edie avea să plece la facultate, să-și găsească un iubit și naiba mai știe ce. Din fericire, eu îi stricasem ploile cu amorul. Nu avea să iasă prea curând la vreo întâlnire.

Sonia s-a lăsat pe spate în scaun și și-a țuguiat buzele. Animozitatea se desprindea în valuri din ea.

— Nu m-ai invitat la tine de ceva vreme.

Nici pe Amanda n-o mai sunasem în ultima vreme. Nu aveam nimic împotriva lor. Acum voiam pur și simplu ca în patul meu să fie o singură femeie.

— S-au schimbat lucrurile.

— Cum așa?

— Mă văd cu cineva.

O minciună sfruntată. Dar minciunile mențin lumea asta pe linia de plutire. Nu ieșeam la întâlniri cu Edie. Doar îi priveam expresia pierdută de dorință, în timp ce-i făceam sex oral. În același timp, nu mai aveam nevoie de Sonia și trebuia să renunț la ea. Relația noastră fără obligații ajunsese la capăt. Era timpul să trecem mai departe.

A scos o exclamație de surpriză, s-a îndreptat în scaun și a arcuit mult sprâncenele.

— O cunosc?

— De ce ai cunoaște-o? am întrebat repede.

Poate că eram puțin cam încordat. Edie abia dacă era mușchi, iar ideea că făceam chestii obscene cu o tipă mult mai tânără decât mine mă cam deranja. Mi-am mușcat interiorul obrajilor gândindu-mă cât de aiurea era legătura dintre noi doi. Tipul bronzat, musculos, și adolescenta blondă, minionă.

— Trent, fii serios! Abia dacă ieși din casă. Și pun pariu pe economiile mele că nu folosești Tinder. Cum v-ați întâlnit?

— La muncă.

— Lucrează în finanțe?

— Cam așa ceva. Sper că asta nu schimbă angajamentul tău față de Luna, am spus, încercând să par politicos și să nu folosesc un ton tăios.

Sonia s-a încruntat, după care s-a întins peste biroul ei dezordonat și m-a bătut ușurel pe mână.

— Sigur că nu. Sunt sută la sută devotată fiicei tale și cam optzeci la sută fericită pentru tine.

— Doar optzeci?

— Celelalte douăzeci de procente sunt alcătuite din gelozie și ranchiună, a râs ea.

Aproape că am zâmbit.

După ședință, am așezat-o pe Luna pe locul ei și am condus fără țintă pentru o vreme. Era prea devreme ca să ne întoarcem acasă și să ne începem rutina de seară, iar Lunei îi plăceau locurile mici de unde putea să privească fără să fie văzută. Ceva mă scotea din sărite la Edie. Poate era faptul că noi ne cunoscuserăm când încercase s-o jefuiască pe mama. Poate faptul că tatăl ei era rasist și eu credeam — speram chiar, fiindcă asta ar fi simplificat

mult situația — că și ea era la fel. Oare de fapt mă deranja că voia să-mi fure lucrurile, să-mi afle secretele, să mă distrugă?

Situația scăpase de sub control, iar eu nu mișcasem nici măcar un deget ca să mă împotrivesc.

Ar fi trebuit să mă opun.

Ea avea optsprezece ani. Asta era de bine. Ajunsese deja la majorat.

Dar, pe de altă parte, era și de rău. Încă nu avea destulă maturitate pentru a înțelege semnificația situației.

Dacă fiica mea s-ar întâlni cu un tip care ar avea dublul vârstei ei și ar decide să fie iubita lui, aș înnebuni și l-aș lua la bătaie cât ai clipi.

Din fericire pentru mine, Edie nu avea un tată afectuos.

Luna a lovit în scaunul meu. M-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-a arătat ceva afară.

— Vrei la gelaterie? Nu.

Două bătăi în scaun.

— Fără mâncare nesănătoasă, puștoaico! Așa ne-am înțeles.

Îi ofeream o alimentație sănătoasă, echilibrată, mă asiguram că doarme suficient și că are parte de genul de stimulare intelectuală adecvat. Însă la nivel emoțional eram neajutorat.

Luna și-a fluturat mâinile micuțe, ca și cum încerca să mă convingă. Mi-am dat seama că nu încercase niciodată să comunice cu mine așa, *în mod activ*. Am simțit un fior de încântare. Era o mică victorie. M-am pomenit că bat darabana în volan, încercând să-mi stăpânesc entuziasmul.

— Ți-e foame sau doar vrei ceva dulce?

A pufnit exasperată și a ridicat iute o mână în aer. Se uita la mine de parcă eram idiot.

— Deci ți-e poftă de ceva dulce. Dacă ți-ar fi foame, ai bate în scaun până mi-ai rupe spatele.

Zâmbea. M-am entuziasmat.

Voiam să-i compun ceva frumos, care ar face-o mândră pe Sonia.

Luna, Luna, Luna,

Labirintul meu.

Arată-mi calea spre începutul și sfârșitul tău.

Spre ieșire.

Spre micul tău suflet pur.

— Hai să-ți propun ceva.

Mi-am trecut palma peste față, ca să-mi ascund zâmbetul nespus de larg.

A clătinat din cap, cu o expresie ironică. De data asta, nu m-am putut abține. Am râs. Fiica mea avea simțul umorului.

— Răsfățată mică! De fapt, nu vreau să-ți *propun*. Aproape de apartamentul nostru e o tarabă cu *churro*[1], unde se vând și covrigi cu scorțișoară. N-ai mâncat până acum *churro*, așa-i?

Luna a scuturat din cap.

— Păi, trebuie să îndreptăm situația asta. Dar dacă mănânci un *churro* azi, până săptămâna viitoare nu mai mănânci alte porcării. Nici măcar duminică. O să petrecem duminica împreună cu Edie, și nu știu ce-a plănuit ea pentru noi.

Ochii! Frumoșii ei ochi semănau cu ai mei. S-au luminat ca niște licurici noaptea. Păreau ochii oricărui copil obișnuit, de patru ani. Plini de speranță. A început să bată repede, cu nerăbdare, în scaunul meu.

— Te referi la *churro* sau la Edie?

O bătaie.

[1] Gogoașă subțire, lunguiață, specifică gastronomiei spaniole și portugheze.

— Bate o dată dacă e vorba de *churro*, de două ori dacă e vorba despre Edie.

Bum, bum! M-am lăsat pe spate. Pentru prima oară după ani întregi, mă simțeam liniștit.

— Da, o să vină duminică și va sta cu noi. De ce-ți spune „domnișoara Microbel"?

Știam de ce, dar speram că avea să-mi vorbească.

Luna părea nedumerită. Încetasem demult să-i mai pun întrebări care cereau răspunsuri detaliate. Mama spunea că, încercând să-mi cruț fetița, de fapt îi făceam rău. Îi răspundeam că Luna era suficient de șicanată de alți oameni. Nu era nevoie s-o mai sâcâi și eu.

Acum, parcă vedeam cum rotițele din mintea Lunei se învârteau. Încerca să-și dea seama cum să comunice cu mine. De obicei mă ignora. Însă pentru prima oară, *voia* să-mi spună ceva. Cineva a claxonat în spatele nostru. Absorbit de moment, nu văzusem că lumina semaforului se făcuse verde. Mașina a demarat și a virat prin fața noastră. Luna a fluturat din palme, făcându-i șoferului semn să se miște.

— Ai... dansat?

A scuturat din cap, cu o expresie de iritare. A scos un sunet care exprima dezgustul.

— Ești murdară?

Vorbește, Luna! Vorbește! Accept orice, nu doar cuvinte. Nu doar gesturi. Orice! Poate că după aceea nu ne vom mai simți atât de singuri în penthouse*-ul ăla uriaș.*

— Ai cunoscut-o când erai murdară? Aveai ceva pe mâini? Și ea te-a ajutat să te cureți?

A scuturat cu hotărâre din cap și s-a încruntat. A arătat spre palma ei, după care și-a astupat nasul, sugerând un miros neplăcut. Ochii ei mă implorau să înțeleg.

Spune-o!

— Ea miroase? Tu miroși? Ți-ai murdărit mâna? Ți-a dat ceva urât mirositor?

Cel mai urât moment al săptămânii a fost când Luna a renunțat să mă facă să înțeleg. Umerii i s-au lăsat în jos. A oftat, apoi și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat pe geam. Mă ignora.

N-am mai comunicat până am ajuns casă. Când am întrebat-o dacă voia un *churro*, m-a ignorat, așa cum făcea zilnic.

Nimic nu se schimbase.

Abia așteptam să vină duminica.

Edie Van Der Zee era probabil cea mai albă persoană pe care o întâlnisem vreodată. Acesta era adevărul.

Mă gândeam la asta în timp ce ea stătea lângă mine și admira un câine care se lingea. Eram toți trei la picnic, în parcul Anaheim. Ultimul loc unde am fi putut da peste vreun cunoscut. Se afla în apropierea unui parc Disneyland, unde o duseserăm pe Luna, adineauri.

Luna purta o coroniță cu urechi Minnie Mouse și mânca sendvișul pe care îl pregătise Edie înainte să plecăm de acasă. Unt de arahide, jeleu și o felie de *cheddar* între feliile de pâine.

Nu prea îmi era foame. Faptul că domnișoara Van Der Zee inventase cel mai scârbos sendviș cunoscut vreodată nu era singurul motiv. O invidiam pe Edie pentru că reușise să obțină de la fiica mea reacții și expresii faciale de care eu habar n-avusesem.

Fetele m-au ignorat. Capetele lor aproape că se atingeau. Edie îi explica Lunei ceva despre coaja de pâine și despre cât de

subestimată era. Am aflat că lui Edie îi plăcea s-o pună în prăjitorul de pâine și s-o ciugulească ca grisine.

— Trent, tu mănânci coaja pâinii? m-a întrebat Edie, ridicându-și brusc capul.

Mi-am scărpinat bărbia, evitând orice apropo sexual grosolan în fața fiicei mele. Edie se purtase ca o bonă perfectă cât timp vizitaserăm parcul Disneyland. Mă ignorase complet, o ținuse tot timpul pe Luna de mână și nici măcar n-a clipit când două mame s-au dat la mine, în timp ce cumpăram suc cu gheață.

— Nu mănânc pâine.

— De ce? s-a mirat Edie.

— Nu-mi place.

— Cui nu-i place pâinea?

— Cuiva care ține la pătrățelele de pe propriul abdomen.

Vorbisem ca un nemernic îngâmfat. De altfel, asta eram. Luna s-a uitat alarmată la Edie, iar ea s-a grăbit s-o liniștească pe fiica mea.

— E-n regulă, Luna. Noi nu avem nevoie de abdomen cu pătrățele. Viața e prea scurtă ca să-ți refuzi o petrecere cu unt de arahide, jeleu și *cheddar*.

Una era să fiu nesuferit cu Edie, o străină, dar altceva era să mă port aiurea cu Luna. M-am aplecat și am bătut ușor cu degetul în urechile Minnie Mouse.

— Îi dai tatălui tău o gură de sendviș?

Ea mi-a întins sendvișul ei și eu am luat o mușcătură mică. Pe fața ei s-a ivit un zâmbet. Să fiu al naibii dacă surâsul ei nu merita să mănânc un pic de pâine!

Când am ajuns acasă, era ora șase. Până a făcut Luna baie și eu i-am citit o poveste, s-a făcut opt. Edie a profitat de ocazie și s-a dus să facă duș.

Apoi am rămas doar noi: Edie, eu și gândurile noastre sinistre.

M-am gândit că, dacă intram peste ea la duș, i s-ar părea prea înfricoșător. Deja mă purtasem cu ea ca un obsedat.

Am așteptat-o pe canapea, uitându-mă distrat la un film de acțiune. Mă întrebam ce naiba făceam.

Știam că voia să găsească ceva care m-ar fi putut compromite.

Și totuși, nu mă puteam stăpâni.

Oare aveam sentimente față de ea? Puțin probabil. Dar îmi plăcea s-o am în preajmă. Îmi plăcea că-mi făcea fiica să zâmbească. Îmi plăcea să-i simt fundul ispititor și corpul subțire lipit de al meu. Îmi plăcea că reacționa la atingerea mea așa cum ai reacționa la primul sărut. Nestăpânit și natural. În mâinile mele, era ca lutul. Puteam să fac cu ea orice voiam. Și voiam să fac totul. Până la ultima fantezie murdară din mintea mea.

Edie a venit tiptil în sufragerie. Era desculță. Părul ei lung și blond era ud și încurcat. Purta tot hainele pe care le purtase la Disneyland: o pereche de pantaloni scurți, turcoaz, și un maiou în culorile curcubeului. Arăta ca un cadou gata să fie desfăcut. M-am iertat pe mine însumi pentru faptul că nu o luasem la întrebări în legătură cu telefonul furat. Oricum, singurele informații compromițătoare despre Jordan erau pe *stick*-ul meu USB, iar ea n-avea să pună mâna pe el. Îl închisesem în seiful meu.

Ea putea să fure numai chestii nefolositoare, iar noi doar ne făceam de cap, așa că nu era nicio pagubă. Nici eu, nici ea nu mințiserăm în legătură cu intențiile noastre. Nu era ca și cum mă înjunghiase pe la spate.

Tolănit pe canapea, m-am bătut ușor cu palma în coapsă, îndemnând-o să se apropie.

M-a privit atent pe sub genele ude. Pentru o clipă, a părut timidă. Mă întrebam dacă se gândea la lucrurile pe care urma să le facem împreună sau la cele pe care ea *credea* că urma să le

făcem. Bane spusese că ea nu face sex în stilul clasic, dar el se raportase la gusturile *lui* sexuale. Eu eram diferit. Un animal întunecat și flămând sălășluia în interiorul meu. Ori de câte ori îl lăsam să apară — și întotdeauna îl lăsam să apară când făceam sex — se dezlănțuia. Libertatea îi provoca euforie sălbaticului din mine; tocmai de asta uneori mă lăsam dus de val.

Dar nu-mi puteam permite să-mi pierd controlul cu Edie.

S-a apropiat și m-a încălecat de parcă era o dansatoare la bară în prima ei zi de lucru și nu știa ce să facă. Era ciudat pentru că noi nu alcătuiam un cuplu. Nu eram intimi. Nici măcar nu eram prieteni. Apropierea emoțională ieșea total din discuție, în special cu ea.

În schimb, i-am mângâiat coapsele până am ajuns la fund. Amândoi priveam contrastul dintre pielea ei albă și pielea mea întunecată. Dorința nu are culoare. Avea totuși o față, iar fața asta se uita la mine.

— Îmi place Luna, a murmurat ea.

Și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Degetele ei încercau să mă apuce de părul tuns foarte scurt.

Pentru o clipă, mi-am dorit s-o sărut pur și simplu fiindcă spusese asta.

Dar nu am dat frâu liber pornirii. În schimb, am strâns-o de fund, lipindu-i corpul de erecția mea. Blugii mei și pantalonii ei scurți s-au atins.

— Și ea te place, i-am răspuns.

— Totuși tu nu-mi placi, a precizat Edie, frecându-se de scula mea.

De când mă mulțumeam doar să le fac sex oral tipelor? Avusesem multe ocazii de a i-o trage lui Edie, dar nu mă lăsase inima. Nu putusem s-o posed pe fata asta — atât de diferită de femeile

mature, cu forme, cu care mă culcam de obicei —, să-i fac lucruri pe care doar adulții ar trebui să le facă.

Voiam să-i mușc buzele și s-o văd sângerând pe mine.

Am strâns din dinți. Simțeam un nod în gât. Cu o mână pe fundul ei, m-am întins spre măsuța de cafea. Am deschis sertarul inaccesibil pentru Luna și am scos un *joint*. L-am apucat cu buzele și l-am aprins.

— Nici tu nu-mi placi, i-am întors-o eu.

Am închis capacul brichetei Zippo și am pus-o pe măsuța din oțel inoxidabil.

— Dar îmi place cum mă faci să mă simt, a adăugat Edie.

Mă călărea pe deasupra hainelor. Nevoia dureroasă de-a o pătrunde creștea în mine chinuitor și încet, amintindu-mi de ce sexul e mult mai distractiv când ești adolescent decât atunci când ai peste treizeci de ani. Scula mea zvâcnea de nerăbdare.

— Mă faci să mă simt sălbatică. Neînfricată. Ca și cum aș fi cineva. Cineva puternic.

Și-a trecut buzele fierbinți și moi de-a lungul gâtului meu.

Am suflat fumul în sus.

— De unde vine fascinația ta pentru statutul social?

Mi-am plimbat mâna pe brațul ei, ridicându-i cu degetul mare marginea maioului. Voiam să-l dau jos. Sfârcurile ei erau tari, implorând să fie linse, supte și mușcate. Sânii ei erau micuți, iar gândul de a-i strânge în palme mă înnebunea. Dar nu m-aș fi mulțumit cu atât; mi-aș fi dorit mai mult.

— Nu-i vorba de statut social, ci de putere interioară. De ce n-aș vrea să fiu puternică? Nu toată lumea își dorește asta?

Mi-a luat *joint*-ul și a tras un fum. Am lăsat-o pe adolescenta de optsprezece ani din poala mea, care-și freca păsărica umedă de blugii mei Diesel, să fumeze cu mine. Trecuseră mulți ani de când îi acordasem atâta atenție unei tipe. Niciodată, absolut

niciodată, nu făcusem ceva ilegal cu o gagică abia majoră, dar extrem de sexy.

Dar Edie nu era o gagică.

Edie era sfârșitul meu.

Mi-a suflat fumul în nas. I-am luat țigara dintre degete și am pus-o într-o scrumieră. I-am scos maioul și l-am aruncat pe podea, admirându-i pentru prima oară sânii goi. Sfârcurile ei erau ca două monede roz. A tremurat de plăcere când i-am luat în mână unul, strângându-l între degete. Mă uitam la ea ca un animal înfometat.

— Dacă vrei să fii puternică, fii! am rostit printre dinți.

— Ție ți-e ușor s-o spui.

Și-a împins sânii spre fața mea. Își pierduse până și ultima fărâmă de autocontrol. Am încercat s-o țin puțin mai departe de mine. I-am cuprins un sfârc între buze, sugându-l hămesit, apoi mușcându-i vârful. Ea și-a ferit sânii puțin, dar s-a împins și mai tare în erecția mea. M-am oprit când am simțit cum i se înfioară pielea din jurul sfârcului. Am supt pentru a-i alunga durerea, iar ea a gemut mai tare.

Exact, scumpo! Durere și plăcere.

— Mda, sunt un nemernic norocos, am declarat eu sarcastic, trecându-mi degetul mare peste sfârcul ei înroșit. Am învățat în aceeași școală cu cei mai bogați copii din statul ăsta, și totuși nu-mi puteam permite nici măcar echipamentul de fotbal. Mi-am luat două slujbe după școală, doar ca să-mi pot cumpăra ce-mi trebuia pentru următorul an școlar. Am fost afemeiatul, tipul cu care fetelor le convenea să aibă o aventură, dar cu care niciuna din orașul ăla n-ar fi vrut să aibă o relație. Fiindcă eram mulatru și sărac. Pentru că sunt un stereotip viu, pe care lumea îl vrea ca prieten, dar niciodată în propria familie. Ai dreptate. Nu știu ce înseamnă greutățile.

I-am pălmuit un sân — nici prea brutal, nici prea moale. A tresărit și mi-a luat capul în mâini, trăgându-mă spre ea. Corpurile noastre s-au contopit. Era periculos să facem așa ceva în sufragerie, când Luna ar fi putut să apară oricând. Am mai tras o dată din *joint*, după care l-am stins și mi l-am îndesat în buzunar, ca să scap de orice dovadă. Am luat-o în brațe și am dus-o în camera mea. Buzele mele erau lipite de celălalt sfârc. Sărutându-l, mângâindu-l, lingându-l, făcând pielea să înflorească de plăcere. O mușcam atunci când nu se aștepta. Era distractiv să fie luată pe nepregătite. Avea să învețe.

Scula mea era atât de tare, încât am crezut că o să ejaculez în pantaloni, ca un adolescent excitat.

— Ești a mea.

Mi-am plimbat buzele de la sânii ei spre coaste și apoi până sus, pe gât.

Pielea ei era catifelată, bronzată și dezmierdată de soare. Am închis ușa dormitorului și am așezat-o pe patul uriaș, din lemn de stejar. Picioarele ei s-au desfăcut în fața mea, dar inima ei nu mi se deschidea. Poate de asta mă stârnea atât de tare și mă făcea să uit de celelalte tipe.

— Fiecare bucățică din tine e a mea. Răsuflarea ta e a mea.

Am strâns-o ușor de gât. Limba mea explora spațiul dintre sâni, apoi a înaintat spre buricul ei.

— Mintea ta e a mea.

Am tras-o de păr, fără să mă uit la ea. Îi auzeam gemetele. Mâinile ei îmi împingeau capul tot mai jos. Își arcuia șoldurile.

— Corpul tău e *mai mult ca sigur* al meu.

Mi-am strecurat mâna în chiloții ei.

— Recunoaște, Edie! Te scufunzi în mine. Te-ai udat rău de tot.

O penetram cu două degete, jucându-mă cu umezeala ei. Era foarte udă, iar eu aveam cu siguranță să i-o trag în seara asta, chiar dacă era imoral și scandalos.

— Ești a mea și urăști asta. Ești a mea, iar eu nu sunt un val pe care faci surfing. Sunt un ocean. Și în fiecare zi în care faci rămpenii — cum ar fi să-mi furi iPad-ul, sau vechiul telefon, sau gunoaiele pe care le ții în torpedou —, te scufunzi și mai mult. Spune-mi, Van Der Zee, îți tai respirația?

Gura mea era aproape de chiloții ei. Pantalonii ei scurți zăceau aruncați pe jos. M-am uitat la Edie. Mai avea puțin și plângea. Cât de frumos ar fi fost ca lacrimile să se prelingă pe fața ei perfectă, de porțelan! O păpușă defectă. Păpușa *mea* defectă.

— Da, a răspuns ea, trăgând scurt aer în piept.

Se uita cum îi trag chiloții în jos.

Inima a început să mi se zbată când am văzut-o pentru prima oară dezbrăcată. Nu într-o poziție compromițătoare, sprijinită de imprimantă sau întinsă pe bancheta din spate a unei mașini, pe jumătate despuiată, ci complet goală. Eu încă nu mă dezbrăcasem, dar asta nu însemna că nu mă simțeam expus.

— Nu pot să respir când mă gândesc la lucrurile pe care vreau să ți le fac. Și o iau razna când mă gândesc la lucrurile pe care vreau să mi le faci tu *mie*, a recunoscut Edie.

— Spune-mi! am îndemnat-o, cu buzele în pliul dintre coapsa și păsărica ei.

Tot corpul ei fremăta sub mine.

— Ce vrei să-ți fac?

— Tot, a șoptit ea. Vreau să-mi faci de toate.

I-am lins interiorul coapselor, păsărica, fiecare strop de dorință pentru mine, apoi m-am ridicat și m-am întins spre noptieră, după un prezervativ. Mi-a scos repede tricoul. M-am descotorosit de blugi, ținând prezervativul între dinți.

— Edie, indiferent ce facem aici, o să ducem secretul cu noi în mormânt.

— În mormânt, a repetat ea. Dacă află, taică-miu o să-mi ia totul.

E valabil și pentru mine, mi-am zis cu amărăciune. Singura diferență era că eu eram dispus să mă lupt cu nemernicul ăla până la moarte. În schimb, Edie nu putea să se lupte. Sau nu avea s-o facă.

Mi-am pus prezervativul, simțind zvâcnirea familiară a scu-lei. Am îngenuncheat între picioarele ei. Mi-am plesnit ușor scula și am început să mă masturbez, în timp ce o satisfăceam cu degetele. Edie a gemut.

— Îmi place când îmi muști tare sfârcul.

Am ignorat-o.

— Mă faci să-mi ies din minți, s-a văitat ea, exact când am plesnit-o pentru prima oară peste păsărică.

S-a zvârcolit și a lăsat să-i scape un mic scâncet. L-am înăbușit, strecurându-i degetele mele umede în gură.

— Sssst... Ai spus că-ți place. Arată-mi cât de mult îți place!

Mi-a supt degetele. I-am cuprins ceafa în palmă, trăgând-o mai aproape, apoi am pătruns în ea fără s-o avertizez. Cu nimic diferit față de orice altă femeie cu care mă culcasem înainte. Încercam să mă conving că era exact la fel. La fel, la naiba!

Era foarte udă.

M-am împins în ea o dată, de două ori, de trei ori, fără s-o întreb dacă se simțea bine și fără să mă sinchisesc de ea. Așa procedam cu celelalte tipe.

Fir-ar să fie! Dar ea nu era ca alte tipe.

Edie s-a mișcat sub mine — la început încet, până a intrat în ritmul meu. De fiecare dată când mă opinteam, ea gemea, zgâriindu-mi spatele. I-am săltat o pulpă peste umărul meu și

m-am împins și mai mult în ea. Era îngustă, dar zâmbetul ei îmi arăta că savura acest chin la fel de mult cum îl savuram și eu.

De fiecare dată când simțeam în piept un freamăt, împingeam și mai tare, și mai violent, încercând să mă scutur de sentimentul care mă cuprindea. Ea mă zgâria și mai tare, până la sânge, strigându-mi numele.

O dominam.

Dar și reciproca era valabilă.

— O să-mi dau drumul, a repetat ea de trei ori.

Am răsucit-o pe burtă și am pătruns-o din spate. I-am apăsat capul în pernă.

— Vreau să te rănesc, i-am spus.

Am rostit cuvintele pentru că asta ziceam întotdeauna, pentru că asta simțeam întotdeauna.

Dar acum n-o simțeam. Eram pe pilot automat, ca oamenii care spun că le e foame, doar ca să iasă din clădire, în pauza de prânz.

— Atunci fă-o! a gemut, cu gura în pernă.

Orgasm ei a izbucnit. Mușchii i s-au încleștat în jurul sculei mele. Corpul ei se scutura.

— Rănește-mă, Trent!

I-am apucat părul în pumn și l-am tras cu putere, forțând-o să se arcuiască. Fundul ei rotund și alb contrasta cu urmele evidente de bronz. L-am plesnit.

La început, am făcut-o cu grijă, obișnuindu-mă cu senzația asta, iar când ea a gemut și m-a strâns mai tare în ea, încât penisul meu abia dacă mai reușea să se miște, am plesnit-o și mai tare.

Cu toate astea, nu simțeam nevoia de a-i provoca durere.

— Mai tare! a gemut ea.

Am plesnit-o și mai tare peste fund. Pe pielea ei a apărut o urmă roșie. Îmi plăcea la nebunie. Și uram faptul că-mi plăcea la nebunie. Ce naiba era în neregulă cu mine?

— Mai tare, a scâncit.

Și am făcut-o, deși uram faptul că erecția mea era atât de mare și pe punctul de a exploda din cauza sunetelor de durere pe care le scotea ea. Mă deruta. Niciodată nu mă simțisem vinovat pentru ceea ce doream. Acum simțeam vinovăție.

— Mai tare! mi-a cerut ea.

— Nu.

— Trent!

— Nu.

— Am nevoie s-o faci.

— Ajunge pe ziua de azi, Edie. Pot să-ți fac sex oral, dacă vrei alt orgasm.

Negociam cu ea în toiul sexului — iată o premieră. Dar intenționam să nu permit să se mai întâmple. Nu Edie era șefa, indiferent cât de mult voiam ca păsărica ei îngustă să mă stoarcă de vlagă.

— Dacă n-o faci tu, o s-o facă *Bane*.

I-am simțit zâmbetul din voce. La naiba! *Tu ai vrut-o!*

Am plesnit-o peste fund.

Am avut împreună un orgasm sălbatic. Strânsoarea în jurul sculei mele s-a întețit. Mă opinteam ca un nebun, cu mișcări spasmodice. Am ejaculat. Cât de bine mă simțeam!

Am ieșit din ea imediat și m-am dus la baie, ca să scap de prezervativ. Nu m-am uitat în spate. Am început să mă curăț deasupra chiuvetei. Am lăsat-o să mă ia în brațe pe la spate. Știam că, dacă mi-ar surprinde expresia în oglinda din baie, ar zâmbi triumfător.

Mi-am propus să nu scot niciodată *stick*-ul USB din seif.

Edie începea să fie ca o dependență pentru mine. Dacă mai făceam sex cu ea de câteva ori, nu puteam fi sigur că n-aveam să-i dau *stick*-ul de bunăvoie.

Capitolul 19

Edie

Aveam șase ani când mi-am dat seama că era ceva în neregulă cu tatăl meu. Cu mult înainte de incidentul cu Theo. Era o după-amiază de toamnă, una dintre rarele dăți când Jordan ajunsese devreme acasă, iar mama gătea cina în bucătărie. Sau cel puțin așa numea ea faptul că dădea pe gât o sticlă de vin, în vreme ce cuptorul cu microunde încălzea mâncarea.

Totul părea bizar, nelalocul lui și periculos. Întreruperea rutinei mă speria, dar ideea de a locui cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoșteam și care mă înspăimânta era și mai înfricoșătoare. Stăteam cuminte lângă el, pe canapea, în timp ce Jordan urmărea absent o emisiunea despre finanțe, transmisă de CNN, și își răsfoia corespondența. Pe ecran a apărut un clip publicitar pentru o organizație non-profit dedicată animalelor neglijate și brutalizate. Fețe triste de cățeluși și pisici desfigurate se holbau în obiectivul camerei, implorând să fie ajutate. Un câine stătea întins într-o baltă de noroi. O potaie numai piele și os. Îi lipseau ambii ochi și părea să nu aibă niciun dinte. Am icnit oripilată, strângând între degete tapițeria canapelei scumpe.

— Edie, încetează! O să rupi canapeaua.

Mă pocnise peste încheietură, dar nu cu putere. Niciodată nu mă lovea tare.

Mă răsucisem spre el.

— Putem dona și noi?

— Donez suficient la serviciu.

— Serios? Către adăposturi?

Fusesem extrem de nerăbdătoare să-i găsesc o trăsătură pozitivă. Ceva mai târziu, aflasem că a inventa trăsături pozitive de caracter pentru cineva cunoscut e un mecanism psihologic care se poate întoarce asupra ta. Îmi doream foarte tare să cred că tatăl meu era un om bun și că mama era în regulă. În închipuirea mea, Jordan era grijuliu și generos, nu distant și indiferent.

Îmi aruncase o privire piezișă. În continuare, atenția sa era împărțită între ecran și teancul gros de scrisori.

— Nu. Donez oricui are nevoie de ajutor în comunitatea noastră.

— Reclama asta mă face să mă simt ciudat, tată. Tristă.

Mi-am ferit privirea de la ecran. Crainicul povestea despre suferințele prin care trecuseră animalele.

Pe atunci, încă îi spuneam „tată".

— Asta-i viața, Edie.

— Nu pot să mă uit. E foarte trist.

Îmi săltasem genunchii la piept, ghemuindu-mă pe canapea.

— Viața e tristă, așa că mai bine te obișnuiești cu ideea.

Pe atunci știam foarte puține despre lume, deci probabil că de aceea încă mă agățam de propriul optimism. Jordan îmi stârnise o emoție neplăcută. Atunci am observat pentru prima oară cum pe buzele lui subțiri și rigide apăruse un zâmbet de superioritate.

În mintea mea au răsărit întrebări: *de ce pare așa de fericit tocmai acum?*

În ziua următoare, mă luase de la școală. Gestul lui mă luase prin surprindere. De obicei mă ajuta un șofer să ajung la școală, la activitățile mele de după-amiază și la ieșiri la joacă. Niciodată nu mă ajutau părinții mei. Mă simțisem flatată, dar și agitată. Urcasem în mașina lui Jordan și încercasem să mă port cât mai frumos cu putință. Mă întrebam unde mergem, de vreme ce ne îndreptam în direcția opusă drumului spre casă, dar nu voiam să par nerecunoscătoare sau suspicioasă.

— Unde mergem?

Se mulțumise să-mi rânjească în oglinda retrovizoare, cu expresia unui animal de pradă. Brusc, semnalizase și virase la dreapta.

Mă dusese la un adăpost pentru animale. Mă apropiasem fără tragere de inimă de poarta ruginită ce ducea spre adăpost. Mi se păruse că-mi încredințam sufletul în mâinile unei persoane în care nu aveam încredere.

— Uneori, Edie, trebuie să privești cruzimea în față, fără să îi te opui. Ca să reușești în viață, trebuie să lași logica și rațiunea să-ți dirijeze comportamentul, nu sentimentele. Știi că ești alergică la câini și pisici, da?

Îmi amintesc că aprobasem din cap. Îmi simțeam mintea încețoșată, neliniștită. Nu puteam avea un câine sau o pisică, dar nici nu cerusem un animal. Tot ce-mi dorisem era să donăm o sumă de bani acelei organizații non-profit care apăruse la televizor. Aveau mare nevoie de bani, și noi aveam din plin. Auzind lătrăturile acelea stridente, aș fi vrut să mă răsucesc pe călcâie și să fug. Dar n-am făcut-o. Știam că Jordan nu ar fi alergat după mine. M-ar fi lăsat să mă rătăcesc în pădure.

— Deci știi că nu putem adopta niciun animal. Vreau să-i vezi, să-i privești în ochi și apoi să pleci. Poți să faci asta pentru mine, Edie?

Jordan se lăsase pe vine în fața mea și îmi zâmbea.

— D-da.

Am petrecut aproape o oră și jumătate trecând printre cuști, holbându-ne la căței și pisicile suferinde, care parcă implorau să fie salvate. A trebuit să privesc fiecare animal în ochi, înainte de a trece la următoarea cușcă. Voluntarului care ne însoțise i se păruse straniu, mai ales că taică-miu nu-i spusese ce anume căuta la un animal de companie. Dar voluntarului îi scăpase un detaliu care mie îmi fusese dezvăluit în acea zi: Jordan nu voia să adopte de la adăpostul acela, dar cu siguranță voia un animal de companie. Voia să mă transforme pe mine în animalul lui de companie, dresat.

Acum mă chinuia gândul că, într-o anumită măsură, reușise.

În ziua aceea, mi-a frânt inima, iar în fiecare zi ce a urmat, a adâncit prăpastia din inima mea și mai mult.

Nu aveam voie să ofer bani sau mâncare cerșetorilor de pe stradă. *Nu-i încuraja, Edie!* mă avertiza tata. *În viață e vorba despre alegeri. E clar că au făcut alegerile proaste.*

Nu-mi permitea nici măcar să vorbesc cu străinii. Nici să fac conversație cu adulții responsabili din jurul meu. *Celor din familia Van Der Zee nu le place flecăreala. Suntem prea ocupați ca să stăm la taclale.* Jordan se aștepta să mă comport ca o prințesă perfectă. La început m-am revoltat. Însă după aceea a apărut Theo, iar taică-miu a depășit statutul de părinte care pune pâinea pe masă. S-a transformat în maestrul păpușar care trage sforile invizibile ale marionetei sale: eu.

Acum, la distanță de doisprezece ani după ce își demonstrase pentru prima dată cruzimea în fața mea, Jordan a repetat figura.

Eram acasă. Desfăceam pachetele cu peruci pentru mama, pe care le comandasem de la un magazin evreiesc din Brooklyn, când el a intrat în camera mea. Jordan nu s-a deranjat să ciocăne,

Iar eu nu m-am sinchisit să-l întreb de ce era acasă. Niciodată nu era acasă și nu intra în camera mea. Brusc, am intrat la bănuieli. Comportamentul lui bizar și egoist părea să se fi înrăutățit în ultimele săptămâni.

— Pot să te ajut cu ceva? l-am întrebat.

Aranjam perucile blonde și le pieptănam, încercând să decid care i-ar plăcea mai mult mamei.

Jordan s-a sprijinit de tocul ușii, privindu-mă cu dispreț. Mă întrebam dacă își dădea seama că eram altfel. Să fac sex cu Trent Rexroth mă schimbase, fără îndoială, dincolo de semnele pe care el mi le lăsase pe corp. Sfârcurile crăpate, umflate și roșii și semnele de pe fundul și coapsele mele erau trecătoare. Dar când pătrunsese în mine, lăsase ceva în urmă. O parte din forța lui.

— Stai jos, Edie!

— De ce? i-am trântit-o eu.

N-aveam chef de o predică. Dacă Jordan voia *stick*-ul USB, trebuia să-mi acorde mai mult timp. Trent mirosise că se întâmpla ceva necurat și că încercam să fur de la el.

— Pentru că sunt taică-tău. Dacă vrei să ai o viață calmă și liniștită, nu-mi răspunde obraznic! Așază-te!

A intrat. Ochii lui albaștri și severi erau batjocoritori. Stăteam pe marginea patului, în așteptare. L-am privit în ochi. Tăcerea mea spunea foarte multe. Speram că Jordan intuia cuvintele nespuse.

— Edie, mi-e teamă că situația se va schimba curând în casa asta. E datoria mea să-ți spun mai întâi ție, de vreme ce ești adultul responsabil de tine însăți și de mama ta.

I-am ignorat insulta la adresa mamei. Până la urmă, nici el nu era tocmai Părintele Anului. Mi-am încrucișat brațele la piept, în expectativă.

— Plec, a anunțat el simplu.

Cuvintele lui m-au lovit în plin. Puncte negre au început să-mi joace în fața ochilor.

— De ce?

Nu-mi păsa că pleca. La drept vorbind, îmi venea să-i spun: „Drum bun și cale bătută!". Îl uram. Dar mama nu-l ura. Mama depindea de el, iar eu mă săturasem să adun bucățelele inimii ei, care se frângea de fiecare dată când el pleca, și să încerc să le pun la loc.

Nu partea că eu trebuia s-o consolez pe mama mă termina. Dar de fiecare dată când Jordan îi făcea rău, amândouă sufeream.

— Hai să recunoaștem! Mama ta nu se simte bine de ceva vreme și refuză să primească ajutor. Nu toate ființele pot fi ajutate. Nu vreau să am pe cap situația ei dacă ea nu face eforturi să-și revină. Din păcate, n-o să aștept să înceapă să facă eforturi. *Nu se simte bine din cauza ta. Nu vrea să meargă la dezintoxicare fiindcă îi este teamă c-o să alegi o altă femeie. Oricum o s-o faci.* Cuvintele acestea mi se învălmășeau în minte și și-au croit drum spre buze, dar m-am abținut să le rostesc. Doar Jordan afirmase că un Van Der Zee trebuie să fie mereu calculat și viclean. Am aruncat peruca pe pat, lângă mine, și am dat capul pe spate, oftând.

— Dacă pleci, adio politică!

— Așa-i, a răspuns el, ridicând din umeri.

A înaintat și mai mult în cameră și a închis ușa, ca mama să nu-l audă.

— Nu mai candidez pentru postul de primar. Am fost ieri la primărie și mi-am retras candidatura. Campania electorală s-a anulat.

Eram șocată. Mi-am îndreptat spatele. Am început să-mi masez pielea capului. Coapsele, fundul, organele mele — absolut totul mă durea, după noaptea trecută. Capul mi se învârtea la auzul acestei declarații, iar inima mi s-a umplut de deznădejde

când mi-am dat seama ce consecințe avea renunțarea lui pentru mine.

Jordan Van Der Zee era un tip care plănuia totul cu atenție. Știa ce scopuri voia să atingă peste câțiva ani și muncea pentru a le împlini. Muncea în tăcere, cu hotărâre.

Prin urmare, decizia lui de a renunța la candidatură m-a luat complet prin surprindere.

— Mă voi concentra asupra extinderii companiei Perfect Finance. O să-l dau pe Rexroth afară din consiliul de administrație și-mi voi duce viața liniștit, a completat el. N-o să rămân cu maică-ta. Și tu trebuie să te concentrezi asupra viitorului tău. Îți dau un sfat, Edie: înscrie-te la o facultate bună, departe de locul ăsta, și fă ceva cu viața ta! Nu mai fuma iarbă. Nu-ți mai omorî timpul cu ratați și nu-i mai acorda atâta atenție maică-tii, când e clar că nu-i pasă de tine.

Dar ție îți pasă de mine?

Din nou, mi-am amintit că aveam multe de pierdut dacă-l înfruntam acum. Îmi răsunau în minte cuvintele lui Trent: *Dacă vrei să fii puternică, fii!*

— Nu poți să faci asta tocmai acum! Mai întâi, așteaptă ca mama să-și revină.

Jordan a privit spre tavan și a atins ușor candelabrul auriu, zâmbind ca pentru sine.

— N-o să-și revină niciodată. O să plec în curând.

— Am nevoie de mai mult timp, am insistat, simțind că-mi pierdeam stăpânirea de sine.

— Nu-ți sunt dator cu nimic.

— Când o să-i spui mamei?

M-am ridicat și m-am apropiat tiptil de el. Arăta precum albul acela care se dusese în satul lui Pocahontas. Distrugătorul.

Arăta așa cum îmi imaginam că trebuie să arate Dementorii din *Harry Potter*.

— Săptămâna asta. Poate în cea următoare. Nu contează. Când e momentul potrivit să porți o asemenea discuție?

— Având în vedere că ai jurat s-o iubești mereu, la bine și la rău, *niciodată* nu e un moment potrivit. Mama are nevoie de tine.

— Nu stăm la discuții pe tema asta! a declarat el, după care a schițat un gest spre perucile împrăștiate pe pat. Ce faci nu e constructiv pentru o fată de vârsta ta. Ar trebui să te concentrezi asupra studiilor și să-ți clădești un viitor.

— Viitorul meu înseamnă să am grijă de familia mea, i-am răspuns ridicându-mi bărbia. Viitorul meu înseamnă să fac suzfing în fiecare dimineață.

Taică-miu a privit cu ochi inexpresivi camera mea zugrăvită în portocaliu, ca și cum se uita la toate visurile și speranțele lui, pe care le năruisem fiind eu însămi. Alegând bocanci Doc Martens în loc de pantofi Louboutin, cu tocuri înalte. Alegând plaja în locul șahului. Alegându-i pe tipii ca Bane în locul băieților serioși care învățau la liceul din orașul Tuturor Sfinților.

— Cum vrei, a spus Jordan, ridicând din umeri.

Am strâns din dinți și i-am aruncat o privire plină de ură.

— Și cu el cum rămâne?

— Cu Theodore?

— Da.

— Înțelegerea noastră rămâne valabilă, Edie. Poți să-l ții pe Theodore în preajma ta atâta vreme cât îmi oferi informații despre Rexroth. Acum, când planurile mele s-au schimbat, e foarte important să fiu cu un pas înaintea tuturor celor din Perfect Finance, a explicat el sec.

— Și dacă nu reușesc să obțin informațiile pe care le vrei?

Speram să nu-mi observe neliniștea.

— O să reușești. Consecința eșecului ar fi ca Theodore să se mute într-o instituție de pe Coasta de Est. Știu una excelentă, lângă filiala newyorkeză a companiei Perfect Finance.

— E greu să găsesc informații secrete despre Trent. Nu e idiot, am protestat.

Am bătut din picior, ca o puștoaică răsfățată.

— E deștept, dar cred că tu ești mai deșteaptă decât el. La urma urmei, ești fiica mea.

Îmi venea să vomit. Cum puteam să reacționez la replica asta fără să par disprețuitoare?

Am schimbat subiectul:

— Ai pe altcineva? O părăsești pe mama din cauza unei amante?

Cuvintele astea mă făceau să mă simt murdară. Aș fi vrut să fac un duș și să mă acopăr cu păturile. Dar mai presus de toate, voiam să nu mă mai simt atât de obosită. Mă epuiza războiul ăsta interminabil. Exact așa își începuse mama relația furtunoasă cu medicamentele și cu depresia.

Acum, abia dacă se ridica din pat.

Jordan m-a studiat cu detașare. A făcut un pas în spate, dând de înțeles că discuția noastră se încheiase.

— Nu fi copil, Edie!

— Am apucat să le cunosc pe câteva dintre iubitele tale. Mă întreb dacă vreuna dintre ele a reușit în sfârșit să facă ce n-au reușit celelalte. E vorba de Tracey? De Holly? Cadence?

M-am îmbufnat, perfect conștientă că-mi pierdeam controlul. Însă în clipa asta nu mai conta.

Mă comportam răzbunător. Eram plină de mânie, ca o flacără distrugătoare. Tânjeam după puterea de care Jordan mă priva de fiecare dată când eram amândoi în cameră.

A clătinat dezaprobator din cap.

— Ești dusă cu pluta, la fel ca maică-ta.

Am făcut un pas spre el. Chipul lui s-a schimonosit de neînțelegere. Până acum, niciodată nu-i invadasem spațiul personal. Stăteam nas în nas. Mă regăseam în trăsăturile lui, în maxilarul încleștat, în curbura nasului, în paloarea pielii — a mea avea o nuanță mai închisă datorită bronzului, pistruilor și tinereții. Pentru prima oară, mi-a trecut prin minte că, poate, eram ca el. Produsul unei ființe oribile care avea să făurească și mai multe lucruri îngrozitoare.

— Știu că nu te pot convinge să rămâi, dar o să-ți spun un lucru: dacă ai de gând să defilezi prin oraș cu noua ta amantă și s-o umilești pe mama, vor fi consecințe. Cât despre Theo — nu Theodore! Theo — și Trent Rexroth, m-am săturat până peste cap să mă fac preș în fața ta. *Dragă tati*, o să-ți aduc nenorocitul de *stick*, iar în schimb tu o să-mi semnezi toate documentele legale și o să ne lași pe mine și pe Theo să plecăm de-aici. Dacă nu accepți, nu încheiem nicio înțelegere. Te rog, înainte să răspunzi, nu subestima o persoană devastată. Suntem imprevizibili. La urma urmei, odată ce ai fost pus la pământ, ce mai înseamnă o lovitură în plus?

Cuvintele mi-au ieșit pe gură ca un uragan, iar după ce le-am rostit, am rămas aproape fără suflare. Lipsa mea de loialitate față de Luna și trădarea față de Trent mă apăsau ca un bolovan. Trădarea mea avea s-o afecteze și pe Camilla. Dar situația devenea foarte complicată. Trebuia să fug cu Theo și să dispar. California de Sud nu era singurul loc din lume cu plaje minunate. Puteam trăi în altă parte. Să ne facem o viață nouă. Puteam sta în veranda unei case noi, privind răsăritul, mâncând înghețată de fistic și râzând. Puteam crea amintiri frumoase. Era posibil.

— Edie...

M-am uitat în ochii lui, apoi am privit dincolo de el. Știa că vorbisem foarte serios. În plus, ceva îmi spunea că oricum voia s-o rupă de tot cu mine, cu mama, cu Theo. Să obțină *stick*-ul USB și să mă scoată din viața lui însemna să împuște doi iepuri deodată. Bineînțeles că i-ar fi convenit.

Jordan s-a apropiat mai mult și și-a lipit obrazul de al meu.

— Fă-mi rost de *stick*-ul ăla, și-o să-ți petreci restul vieții împreună cu Theodore.

— Tu vezi-ți de amantele tale! Păstrează-ți scheletele în dulap!

De data asta l-am apucat eu de încheietură. Pricepuse mesajul. Mi-am dat seama după cât de tare strângea din dinți.

— Ești o adevărată Van Der Zee, a comentat el, scuturându-se de mine de parcă eram un animal lepros.

În clipa asta, eram copilul care privea fără să clipească un câine muribund, așa cum dorise Jordan.

Eram neîndurătoare.

Eram o Van Der Zee — ceva ce nu credeam vreodată că voi deveni.

O uram pe acea Edie. Pe de altă parte, ea îl ura pe Jordan mai mult decât se temea de el.

Stomacul mi-a chiorăit pentru a o suta oară în dimineața asta și suficient de tare încât să se audă dincolo de foșnetul valurilor.

— Gidget, ce naiba? Mănâncă și tu un baton energizant!

Bane a scotocit în rucsac și mi-a aruncat un baton proteic. Expresia lui de îmbufnare nu a dispărut deloc când i-am pus la loc batonul în rucsac. M-am încălțat cu șlapii și, sprijinindu-mi placa pe cap, am mers spre promenadă. Nu mâncam, nu fiindcă

voiam să-i fac în ciudă. Nu puteam să mănânc. Greața îmi mânca stomacul, umplându-mi gura de acreală. De când îi spusesem lui raică-miu că aveam să-i fac rost de *stick*-ul lui Trent, mă simțeam rău. Nu doar fizic, ci și psihic. Nu-mi era clar ce simțeam față de Trent, dar eram convinsă că nimeni pe lumea asta nu merita ceea ce aveam eu să-i fac.

Bane și-a luat din nisip aparatul de radio. Din difuzoare răsuna melodia *Pacific Coast Highway*, a DJ-ului Kavinsky. Mi-a luat placa și și-a petrecut-o sub braț, cărând-o până la trotuar. M-am ținut după el. Picioarele mele erau moi. Când am ajuns pe promenadă, i-a salutat pe toți oamenii străzii care locuiau în colibe înjghebate din cartoane, pe colinele înverzite de lângă magazine. Îi cunoștea pe toți cei care-și făceau veacul pe plajă: fiecare artist ratat care-și vâra CD-urile în mâinile oamenilor, fiecare tip care vindea marijuana, fiecare vânzător din magazinele cu biciclete și plăci de surfing. Bane era în continuare la bustul gol și fără șlapi. Ne îndreptam spre mașina mea. Un binefăcător a cărui identitate era cât se poate de evidentă îmi plătise factura emisă de atelierul auto. În sfârșit, mașina mea avea un cilindru nou și tot ce-i mai trebuia. Bane s-a răsucit și s-a rezemat de portieră, încrucișându-și brațele peste dragonul furios tatuat pe piept. Ochii lui verzi mă cercetau ușor amuzați și gânditori, de parcă eram o creatură mistică, pe care n-o putea înțelege.

— Hai s-o cunoști pe maică-mea! a spus el din senin.

Am pufnit în râs. Nu era un hohot de fericire, ci de rușine amestecată cu neliniște. Mi-am frecat palmele ca să mă încălzesc și mi le-am lipit de obraji, ca să nu observe că roșisem.

— Hopa! Nu știam că relația noastră devine mai serioasă. Vii cu chestia asta după ce ai refuzat să mă însoțești la balul de absolvire, când noi chiar eram împreună!

Și-a dat ochii peste cap, după care m-a privit cu seriozitate.

— Balurile astea sunt penibile, iar noi n-am fost împreună pe bune. Doar ne-o trăgeam până când au ieșit la iveală problemele tale cu taică-tu. Cred că maică-mea te-ar putea ajuta.

— Cu ce?

Nu mai puteam fi ajutată. Urma să nimicesc doi oameni ca să-l salvez pe unul pe care-l iubeam.

— Cu situația ta de acasă.

Bane nu știa totul despre ai mei, dar aflase suficient de multe. Era tentant să primesc ajutor din afară, dar n-o mai întâlnisem pe mama lui Bane și, deși era o persoană importantă, cu o grămadă de relații, nu aveam încredere în adulți. În adulții *adevărați*. Cei care conduceau lumea în care trăiam.

— Mulțumesc pentru propunere, dar nu-i nevoie. Mă descurc.

Am urcat în Audi. În interior plutea în continuare mirosul lui Vicious, fostul proprietar al mașinii, iar aroma aceea mi-a amintit de Trent. Bane s-a ivit la geamul meu și a bătut în acoperiș, rânjind.

— Zici că te descurci? Văd că ai uitat să-ți legi placa de mașină. Uite, ar trebui măcar să te gândești un pic la propunere, Gidget. După părerea mea, cred că lucrurile îți scapă de sub control. Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, știi că mâinile mele sunt bune și pentru altceva în afară de a te satisface.

— Dezgustător! Oricum, mersi!

Mi-am fixat placa pe acoperișul mașinii și am plecat. N-am mai oprit pe acasă pentru un duș și haine noi. Trebuia să mă gândesc ce voi face în privința maică-mii. Trebuia să concep un plan ca să obțin *stick*-ul USB. Și mai ales trebuia să încep să mă gândesc la Trent ca la un dușman.

Capitolul 20

Trent

Tipa era în Atlanta. Tocmai în Georgia!

— Eşti sigură? am întrebat-o.

Băteam darabana în tăblia biroului, cu obrazul sprijinit în palmă.

Mă holbam la Amanda ca şi cum îmi oferea o grozăvie, nu vestea pe care o aşteptam de ani întregi. Amanda stătea în faţa mea. Arăta într-adevăr a detectiv particular: îmbrăcată elegant, dar nu foarte sofisticat, cu o bluză albă şi o pereche de pantaloni negri. A dat aprobator din cap şi a împins spre mine un dosar galben-închis.

— Sunt sigură. Locuieşte într-un apartament din Buckhead, o zonă rezidenţială din Atlanta. Are un câine *chihuahua*. Nu e căsătorită. Nu are copii. Din câte am aflat, nu munceşte. Nu sunt sigură de unde are bani. Pot să mai cercetez, desigur, dar asta ar însemna să zbor spre Atlanta. Ar trebui să-mi plăteşti biletul de avion, cazarea la hotel şi tariful meu obişnuit. Sau aş putea să ţi-l recomand pe un coleg de-al meu, care munceşte în Atlanta. El poate să facă rost de toate informaţiile de care ai nevoie.

Dacă ar fi existat de vânzare un manual care să mă învețe ce trebuia să simt față de situația cu Val și ce atitudine să am în general în viață, l-aș fi cumpărat, ba chiar aș mai fi luat și câteva exemplare în plus. Pentru prima oară după ani întregi, situația părea să se îmbunătățească. Părinții mei și cu mine o duceam pe Luna săptămânal la cursul de limbaj al semnelor. Făceam cu toții eforturi, iar ea chiar începea să comunice cu noi. Luna o avea pe Camila, pe care o simpatiza, și pe Sonia, pe care o adora. Iar Edie Van Der Zee reușise s-o facă pe fiica mea să zâmbească, să râdă, să cumpere haine și să meargă la Disneyland. Făceam progrese. Să o introduc iar pe Val în viața Lunei părea un risc uriaș. Când am început s-o caut pe Val, situația era diferită. Locuiam singur în Chicago, cu un bebeluș de un an în brațe. Încă îmi amintesc momentul în care hotărâsem să-l sun pe cel mai bun prieten al meu, Dean, ca să-l întreb dacă tatăl lui — care lucra ca avocat — cunoștea vreun detectiv particular priceput, în care mă puteam încrede. În timpul discuției telefonice, privisem orașul de la fereastra *penthouse*-ului meu, în timp ce Luna mă mușca de braț și plângea, disperată după mama ei.

Fusesem furios.

Înnebunit.

Disperat.

Îmi dorisem să mă răzbun.

Iar acum îmi dădeam seama că nu mai simțeam deloc emoțiile astea.

Sau poate că le simțeam, dar nu suficient de mult încât să șterg cu buretele tot ce reușisem în ultimele luni. Luna era pe primul loc pentru mine. După toate aparențele, maică-sa nu e interesată să obțină tutela ei. Probabil că Val găsise un alt tip bogat, pe care să-l stoarcă de bani.

— Nu-i nevoie, am zis, fluturând din mână.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre fereastra panoramică. Am privit Los Angelesul. Orașul ăsta era precum dorința. Urât, primitiv, murdar, și totuși irezistibil. Îi lipseau toate lucrurile care îmi plac: armonie, sofisticare, frumusețe. Cu toate astea, L.A.-ul atrăgea pe toată lumea. Oamenii veneau aici plini de visuri, sperând să facă avere, dar foarte mulți sfârșeau înfrânți. De aceea hotărâsem să locuiesc în Todos Santos, deși un tip mulatru, fără soție sau iubită, nu era cel mai potrivit candidat pentru a locui în acest oraș plin de albi și insuportabil de elitist. Nu voiam ca Luna să cunoască urâțenia. Merita mai mult decât îi oferise viața până acum.

— Ești sigur? m-a întrebat Amanda.

Accentul ei jamaican era mai pronunțat. I se întâmpla când era luată prin surprindere. Răspunsul meu o uimise.

Am încuviințat din cap.

— Lunei îi merge foarte bine. Nu vreau s-o dau peste cap. Prefer s-o încurajez să facă progrese. Apoi, dacă totul merge conform planului, pot s-o contactez discret pe Val și s-o conving să renunțe la drepturile ei părintești.

Amanda a dat aprobator din cap. Era sfârșitul unei ere. Amanda lucrase pentru mine mult timp, i-o trăsesem luni la rând, iar acum totul se termina. S-a ridicat, pregătită să plece. Am făcut câțiva pași, simțind nevoia să mă port civilizat. În ciuda aparențelor, nu eram un nemernic. Și, în orice caz, nu mă purtam grosolan cu oamenii care nu se purtau grosolan cu mine.

— Îți mulțumesc pentru tot, i-am spus, strângând-o ușor de braț. Că m-ai ajutat în situația cu Val, pentru informațiile de pe *stick*...

— Dacă ai nevoie de orice altceva, știi unde să mă găsești.

Buzele ei mi-au atins urechea, iar eu m-am îndepărtat, luându-i bărbia în mână și trecându-mi degetul mare peste buza ei de jos.

— Nu mai e nevoie de asta, i-am spus blând.

— E norocoasă tipa, a comentat Amanda, ridicând o sprân-
cană.

— Ba deloc. Crede-mă!

— Să continui investigația în cazul Jordan Van Der Zee sau să închei totul și să-ți trimit informațiile?

Am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Continuă! Îi vreau capul.

Edie

Luni, marți, miercuri, joi mi s-au părut incredibil de lungi și de plictisitoare. Singurul eveniment notabil a fost bine-venita absență a lui taică-miu de la birou. Probabil se bucura de o vacanță lungă împreună cu vreo amantă sau plănuia următoarea etapă din planul lui de cucerire a lumii.

Nu puteam să mănânc sau să mă uit la mama. Încă nu aflase că soțul ei plănuia s-o părăsească. Își petrecea zilele holbându-se în oglinda din baie, așteptând să-i crească părul. Îi găteam. Ea mânca fără să se plângă. Trent nu era prin preajmă, iar lipsa lui mă umplea de deznădejde. Defilam pe holurile de la etajul al cincisprezecelea cu inima în gât, încordată la maximum. Inima mea era bolnavă. Am petrecut ziua de marți ajutând-o pe Luna să găsească imagini cu căluți-de-mare pe Internet și să-i coloreze cu acuarele. I-am dăruit colierul pe care-l făcusem pentru ea, cu o scoică de mare. Semăna foarte mult cu al meu, dar era totodată diferit.

Scoica ei era ciobită, spartă, imperfectă.

Ca să-l fac, folosisem al doilea șnur negru din pachet, așa că puteam să consider colierul ei un fel de brățară a prieteniei. Nu

făcusem niciodată un colier pentru altcineva. Când i-am mărturisit acest lucru, ochii ei au strălucit de încântare și mirare. Nu mă înțelegea.

Nici eu nu mă înțelegeam pe mine.

Zăboveam în culoarele de la etajul al cincisprezecelea, disperată să dau cu ochii de Trent. Aveam nevoie de acel *stick*.

Vineri, dorința mi s-a îndeplinit.

Eram la birou, la intrarea în biroul lui taică-miu. Citeam o revistă despre surfing, pe care o luasem cu mine de acasă, și eram pe punctul de a da pagina când cineva a aruncat ceva spre revistă: un baton Snickers și unul Nature Valley. Am ridicat brusc capul, ridicând o sprânceană. Trent stătea în fața mea. Înalt, spilcuit și irezistibil. Am luat un baton, am desfăcut ambalajul și am mușcat din el. Foamea pe care nu mi-o ostoisem de o săptămână întreagă m-a izbit deodată.

— N-am mai jucat jocul ăsta de ceva vreme, am comentat.

Mi-a dat replica, ridicând din umeri:

— Am găsit niște jocuri mai interesante pe care le putem juca împreună.

Inima mea s-a prăbușit. Tânjisem după Trent, însă pentru el era doar o întâlnire spontană. Poate că a-i trage țeapa avea să fie de bun augur pentru mine. Odată ce furtul *stick*-ului avea să spulbere ceea ce se petrecea între noi, n-avea să ne mai lege nimic. Când era el în preajmă, nu mă mai puteam concentra la scopul meu inițial. Evident, asta nu i se întâmpla și lui.

— Vino în biroul meu! Dar peste douăzeci de minute, ca să nu dăm de bănuit, a subliniat Trent.

Faptul că până acum nu fusesem prinși demonstra pur și simplu că majoritatea oamenilor din firma asta erau niște cretini. Eu, una, sigur nu-mi ascundeam interesul față de Trent. Sigur, nu vorbeam, nu petreceam timp împreună în birou și nici nu ne

sărutam pe holuri. Dar privirea mea nu mințea. Când îl vedeam, îl devoram din ochi.

S-a făcut nevăzut pe hol. Am avut timp să-mi adun gândurile. Mi-am strâns părul într-un coc neglijent. Peste douăzeci de minute, am bătut la ușa lui.

— Intră!

Am închis ușa în spatele meu și m-am rezemat de ea. Gravitam în jurul lui Trent de parcă el era Soarele. O ispită frumoasă, capabilă să te nimicească dacă te apropiai prea mult.

— De ce te-au poreclit Mutul?

În sfârșit, îi adresasem întrebarea. Voiam de mult să aflu răspunsul, dar nu găsisem momentul potrivit să-l întreb.

Trent părea să fie în toane bune. Trebuia să profit de buna lui dispoziție cât timp relația dintre noi încă era agreabilă.

— Nu-i evident? Fiindcă vorbesc al naibii de rar, Edie.

Cu mine vorbea.

— Da, dar ai fost mereu așa ori s-a întâmplat...

— ... după ce a fugit mama Lunei? mi-a completat el spusele. Nu. Mereu am fost taciturn.

— Dintr-un anumit motiv?

— Nu-mi place flecăreala, bârfa. Eu vorbesc cu un scop bine definit. Spune-mi, Edie, conversația asta are un scop? Aș prefera să nu-mi mai irosești timpul.

— De ce m-ai chemat?

— Aveam chef de ceva murdar și obscen, dar, dacă mă gândesc mai bine, am o propunere. Stai jos!

A făcut un semn spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. M-am holbat la el câteva clipe, apoi m-am așezat. Mi-am împreunat mâinile în poală, ca să mă împotrivesc pornirii de a-mi roade unghiile.

— Îți înțeleg și-ți respect decizia de a-ți păstra sâmbăta pentru tine. Crede-mă, ai vorbit foarte clar în privința asta, dar vreau să-ți cer o favoare. Vicious vrea să dea o petrecere, iar eu și Luna trebuie să mergem. Luna detestă petrecerile și pe copiii care încearcă să-i vorbească și să se joace cu ea. I-aș lua pe părinții mei, ca să-i țină companie cât timp trebuie să ajut la grătar, dar ei nu vor fi în oraș. Nu te-aș ruga dacă n-aș fi nevoit. Sper că știi asta.

Eram atât de obișnuită cu purtarea lui severă, încât mi-a luat un moment să-i înțeleg rugămintea.

Sâmbătă.

Grătar.

Dar sâmbetele sunt pentru Theo.

Am înghițit anevoie.

— Uite...

— E o situație critică. Toată lumea are una. Genul acesta de situații le are fiica mea, Edie.

Mi-a aruncat o privire greu de descifrat. Nu era chiar una a unui om răvășit, dar cu siguranță nu era nici a unui om extrem de sigur pe sine.

— Nu știu multe despre tine, dar sunt convins că nu-ți sunt necunoscute emoțiile Lunei. O să stea singură la petrecere, pentru că nu voi putea să fiu lângă ea în fiecare clipă. O să fie abordată de copii. Se va simți aiurea, speriată și stresată. Nu vreau asta, dar nici nu pot să refuz absolut fiecare invitație pe care o primesc. Nu putem rămâne închiși în *penthouse* pentru totdeauna.

Cuvintele lui m-au durut. M-au tulburat pentru că avea dreptate. Mă număram printre cei excluși. Știam cum e. Un paria trăia în mine, deși nu arătam și nu vorbeam ca un paria. Eram cât pe ce să izbucnesc în plâns. Indiferent ce-aș fi ales să fac, urma să ies cu inima grea din biroul lui. De când Theo fusese

internat în instituția aceea, îl vizitasem mereu, în fiecare sâmbătă, fără excepție. Și atunci când fusesem bolnavă. Oare chiar aveam de gând să stric tradiția de dragul lui Trent și al Lunei?

Cât timp aveam să mai fiu prezentă în viața Lunei? Gândul de a-mi lua la revedere de la fetița frumoasă și tăcută, care îmi amintea de mine însămi, m-a ajutat să iau o decizie.

— O să fac o excepție, m-am auzit spunând. Să nu mă mai rogi altă dată. O să mă obligi s-o refuz pe Luna. M-aș simți foarte prost și ți-aș purta pică, dacă m-ai ruga iar. Sâmbetele sunt numai pentru *mine*, am continuat eu, forțând puțin nota.

Trent a aprobat scurt din cap, încercând să-și ascundă bucuria evidentă.

Umerii încordați i s-au relaxat.

— O să fie prima și ultima oară, m-a asigurat el. Nu știu cine-i el, dar e norocos să te aibă.

Paranoica din mine a ieșit la iveală. M-am îndreptat în scaun.

— De unde știi că e vorba de un el?

— Nu sunt idiot. Tipul e în închisoare? Vrei să fii cu el când o să iasă de la zdup? Ai nevoie de bani ca să-i plătești datoriile?

Dacă n-ar fi fost de plâns, poate c-aș fi râs. Câtă dreptate avea! Și cât de mult greșea totodată! M-am îndreptat spre ușă, dar nu m-am îndurat să ies. Simțeam privirea lui Trent pironită asupra mea. Aștepta un răspuns. Dincolo de ușă răsuna zarva obișnuită a unei zile de muncă la birou.

— Ne vedem sâmbătă.

— Nu pleci până nu-mi răspunzi!

— Cine zice asta?

— Șeful tău.

M-am răsucit.

— Nu te-ai purtat ca șeful meu când mi-ai dat să fumez iarbă și am făcut sex.

Nu a comentat. Felul în care privea mi-a amintit câtă putere avea asupra mea.

Am precizat:

— E prima și ultima oară când fac asta pentru tine. Vorbesc serios.

— *Edie!* a exclamat el, dojenitor.

De ce să-i răspund? De ce să-i fac favoruri? Eram doar o fetișcană de care se folosea ca să se satisfacă și pentru a o convinge pe fiica lui să comunice cu lumea. Și eram suficient de fraieră încât să-l las să mă folosească, pentru că le iubeam pe Camila și pe Luna și îmi plăcea să simt mâinile lui Trent pe corpul meu. Dar și eu aveam un interes în lupta asta. *Stick*-ul lui. Prețul libertății mele.

— Apropo, mulțumesc că mi-ai plătit factura pentru reparațiile mașinii. Apreciez gestul, dar să știi că nu-mi trebuie un amant mai în vârstă, care să mă întrețină.

— Dacă mă mai numești așa o dată, o să-ți fac mașina praf, așa cum era înainte. Edie, nu sunt un amant mai în vârstă, care te întreține. Mă folosești tot atât de mult pe cât te folosesc eu pe tine.

Voiam să-l cred, dar știam ce simțeam.

Furtul *stick*-ului nu avea să ne facă să fim chit. Nici pe departe.

Am ieșit din birou, fără să închid ușa în urma mea. Nu avea sens să încerc să mă ascund de el.

Avea să mă găsească. Întotdeauna mă găsea.

Capitolul 21

Edie

Mai târziu în aceeași zi, îmi sorbeam ramenul, stând pe o alee dintre clădirea Oracle și o parcare imensă, de beton. Plutea un miros de urină stătută, dar locul ăsta era izolat, rece și tăcut. Îmi plăcea.

Am sorbit ultima gură de ramen și am aruncat bolul de plastic în coșul de gunoi. Aveam stomacul plin, dar inima goală. Când am dat să plec, m-am răsucit și m-am izbit de cineva.

Trent.

— Ce? m-am răstit eu.

Nu-mi ardea de jocurile lui. Nu voiam să fiu în preajma individului care avea atât de multă putere asupra mea. Trent m-a făcut să dau înapoi până ce spinarea mea a atins ușa rece a liftului de acces spre clădirea Oracle. A scos din buzunar un card și l-a trecut pe deasupra capului meu, iar liftul a scos un sunet. Ușa s-a deschis. Am intrat în ascensor. Îmi simțeam genunchii moi. M-a împins, iar ușa liftului s-a închis. Trent a apăsat un buton, după care s-a răsucit spre mine.

— Ce se întâmplă, Trent? Ți-am dat ce ai vrut. De ce ești aici?

Avea o expresie extrem de serioasă.

— E mai simplu așa, a zis el, înfășurându-și părul meu în jurul pumnului și trăgând de el.

Mi-am arcuit spatele. Gâtul meu era expus, iar el și-a trecut buzele fierbinți peste el, făcându-mi coapsele să se înfioare de dorință.

— Ce e mai simplu?

— Să nu vorbesc. De-aia sunt Mutul. Când nu vorbești, oamenii își închipuie că nu asculți. Încetează să-ți mai ceară chestii. Le pasă mai puțin. Oamenilor le place să audă propria voce și vocile altora. De aceea lumea adoră muzica. Mie nu-mi place muzica și nici oamenii. Așa că tac. Dar n-am crezut niciodată că tăcerea Lunei o să mă chinuie.

Destăinuirea lui sinceră m-a luat prin surprindere. Abia acum mi-am dat seama că mâna lui desfăcea nasturii pantalonilor mei gri. Trent era ca un condiment. Îl simțeam peste tot, deși buzele noastre nu se atinseseră vreodată. Probabil nici nu aveau să se atingă.

— Trebuie să ți-o trag, a mârâit el cu buzele strivite de gâtul meu. La naiba! Numai la asta mă gândesc, Edie. Vaginul tău strângându-mi scula ca-n menghină. Trebuie să ți-o trag, și asta mă termină. Îmi face praf mintea, prioritățile, tot.

— Atunci trage-mi-o!

Am gemut. Am strecurat o mână în pantalonii lui și l-am cuprins în palmă.

Era enormă și tare.. Simțeam nevoia să-l simt în mine. Voiam să mă umple și să mă facă să uit de maică-mea, de Jordan și de răul pe care trebuia să i-l fac lui Trent ca să-l protejez pe Theo. Să uit că viața e un lanț de dezamăgiri, pe care tragediile se înșiră una după alta.

Trent a apăsat un buton. Liftul s-a oprit brusc. M-a săltat în aer și mi-a încolăcit picioarele în jurul lui. Pentru prima oară,

m-a sărutat pe față. Nu pe buze. Pe gât, pe maxilar și pe ochii mei închiși. Voiam să mor în brațele lui. Am început să-l mângâi pe deasupra chiloților, simțind cum penisul i se întărea și mai mult sub palma mea. Chiloții mei erau atât de uzi, încât pielea mi se lipea de țesătură.

— Te rog, am rostit printre dinți.

— Ce mă rogi?

— Te rog să mi-o tragi, am bâiguit.

Eu nu imploram. Nu era nevoie s-o fac. Avusesem foarte puțini parteneri de sex, dar toți fuseseră foarte dornici să scăpăm de haine cât mai repede. Nu și Trent. Cu el, mereu era un joc de du-te-vino, un șir de tachinări. Și apoi, când ajungeam pe aceeași lungime de undă, urma o explozie.

— N-am prezervativ, m-a anunțat el, în timp ce-mi scotea pantalonii.

Picioarele mele erau desfăcute, iar el a început să mă mângâie pe deasupra chiloților. Nu era suficient. Voiam mai mult. Voiam *totul*.

Am gemut:

— Vreau să mi-o tragi.

— Se rezolvă.

A rânjit, făcând un pas în spate și lăsându-mă să alunec la podea. Și-a coborât boxerii. Penisul lui era tare și umflat. Mi-a apucat părul în pumn și mi-a tras fața spre el. Mi-am agățat degetele de pantalonii lui. Cu degetele celeilalte mâini, i-am apucat scula și i-am sărutat vârful.

— Și mai ziceai că n-avem voie să ne sărutăm! am glumit eu.

I-am simțit chicotitul. Foamea mea de el era atât de carnală, încât nu simțeam niciun strop de rușine pentru ceea ce urma să fac. I-am acoperit scula cu salivă și am supt-o ca pe o acadea. Scoteam sunete care știam că-l scoteau din minți.

— La naiba! a gemut el, strângându-mă mai tare de păr.

Eram cu spatele la perete. Trent stătea în picioare, împingându-se în gura mea.

— De ce mă tot întorc la tine? Ce te face atât de irezistibilă?

Am iuțit ritmul, sugând mai tare. Apoi mi-am apăsat vârful limbii pe despicătura din vârf și am simțit gustul sărat. Nu aveam de gând să-i răspund.

— Penetrează-te cu degetele, a ordonat el.

L-am ascultat.

Deasupra noastră au răsunat trei ciocănituri, ca și cum cineva forța tavanul liftului.

— Hei, e cineva acolo? Sunt Clint, de la Mentenanță.

— Să-l ia dracu' pe Clint! a mormăit Trent, apucându-mă de ceafă și împingându-se fără milă în gura mea.

Ochi au început să-mi lăcrimeze. Asaltul ăsta îmi provoca reflexul de vomă.

— Masturbează-te! mi-a ordonat Trent. Eu mă descurc singur. Mai am un pic și-mi dau drumul.

M-am conformat. M-a străbătut un fior. Puteam fi prinși în fapt. Aveam să fim prinși. Clint urma să întocmească un raport. Știam informația asta fiindcă îmi petreceam zilele tipărind și îndosariind formulare completate de angajații de la Mentenanță. Iar ceea ce avea să declare Clint urma să ne distrugă pe amândoi.

— Fă-o, Edie! Nu te opri!

Nu m-am oprit. Pe obraji mi se prelingeau lacrimi în timp ce-l primeam cu totul în gura mea. Îi simțeam spasmele pe limbă.

— O să-mi dau drumul în gura ta.

Fusese o declarație, nu o rugăminte.

Am aprobat, dând scurt din cap.

— E cineva acolo? a întrebat Clint.

Trent a izbit cu pumnul în perete.

— Suntem Trent Rexroth și Edie Van Der Zee, de la etajul cincisprezece. Ai putea să trimiți ajutoare, în loc să bați în lift! a urlat Trent.

Tăcere. Poate Clint plecase după ajutoare sau încerca să rezolve problema de unul singur.

— Edie, a spus Trent, cuprinzându-mi obrazul în mână. O să-mi dau drumul.

După câteva secunde, gura mi-era plină de un lichid cald, vâscos. Mai făcusem asta și altă dată. Mereu înghițeam grăbită, înainte ca gustul aspru să-mi asalteze gura. Dar de data asta l-am savurat. Eram dependentă de Trent. Am continuat să mă penetrez cu degetele.

— Dumnezeule! a gemut el, trăgându-mă de păr.

Era un semnal să mă ridic. Am înțeles. Nu mai aveam timp. Dar tot voiam să ajung la orgasm. M-am ridicat împleticit. M-a împins din nou în perete.

— Îți vreau fundul, mi-a șoptit la ureche. Dacă-mi spui c-o să-l am duminica asta, te aduc la orgasm înainte să vină nenorocitul de Clint.

— Nu. Nici măcar nu sunt aproape de orgasm. Și acum, când știu că vine Clint...

— Nu vine niciun Clint, scumpo, m-a întrerupt Trent, apucându-mi păsărica în palmă și strângând cu putere. O să te ajut, dacă-mi promiți că în weekend o să facem sex anal.

— N-am mai făcut-o niciodată.

— Vreau să-ți posed fiecare orificiu, Van Der Zee.

Am chicotit. Și-a pus degetele pe ale mele și le-a călăuzit în jos. Mi-am desfăcut picioarele cât de mult puteam. Degetul lui mijlociu îmi mângâia anusul, ajutându-mă să mă excit din nou.

— Ești tăcută azi.

— Credeam c-o să-mi apreciezi tăcerea. Doar nu-ți place să vorbești, așa-i?

Mi-am sprijinit un picior de mijlocul lui. Ș-a strecurat degetul mijlociu în mine — atingându-le pe ale mele — și mi-a stârnit excitarea, înainte de a-l împinge ușor în fundul meu.

— Urăsc să-i aud pe alții vorbind. Îmi place când vorbești tu, Edie. Ești altfel. Ai mereu ceva interesant de spus. Și tu urăști la fel de mult sporovăiala parveniților.

— Ție îți place la nebunie să-i asculți, am spus eu, gâfâind. Simțeam apropierea orgasmului.

— Nu. Doar mă prefac că-mi place, Mica Mea Maree.

— Mi-ai dat o poreclă?

Am zâmbit. Simțeam cum mușchii mei se încordau în jurul degetului străin. Mă durea puțin. Era o senzație ciudată, dar nu în sensul rău. Genul de senzație cu care trebuie să te obișnuiești, ca să te poți bucura de ea.

— E o poreclă mai bună decât „Gidget".

M-a mușcat de bărbie.

— Îmi place „Gidget".

— Îți place „Mica Maree" mai mult.

— Ba nu.

— Ei, atunci o să-ți placă.

Și-a împins degetul mai adânc în fundul meu și eu am scâncit, agățându-mă de umerii lui largi. Buzele lui mi-au atins urechea și m-au mușcat de lob.

Am avut un orgasm exploziv. Unul nimicitor cum n-am avut niciodată, într-un mod care mă făcea să mă îndoiesc că voi putea să mă mai adun vreodată. Spasmele erau atât de violente, încât am crezut că aveam să mă risipesc în mii de bucățele. De afară s-au auzit ciocănituri.

— Hei! Domnule Rexroth, sunt Clint. Am venit cu tehnicianul. Venim să vă scoatem. Păstrați-vă calmul!

Trent s-a uitat la mine și a zâmbit. Obrajii mei erau îmbujorați. Îi simțeam arzând. Degetele noastre erau ude. Și-a scos ușor degetul din mine. Am observat că mușchii mei nu mai erau încordați.

— Te-ai liniștit? a întrebat Trent.

Răsuflarea lui îmi mângâia creștetul.

— Fizic, da. Dar ne jucăm cu focul. N-am intrat niciodată în ape așa de adânci.

Am strâns din pleoape. Propria sinceritate mă speria.

— Nici eu, dar sunt un înotător bun. Iar tu, Edie, ești o surferiță minunată.

Capitolul 22

Trent

— Isuse! Te-ai culcat cu ea! a exclamat Dean.

A închis ochii, și-a dat capul pe spate și și-a frecat fața, cu un gest obosit. Stăteam toți patru lângă grătar, acasă la Vicious. Eram în grădina lui imensă. Vic întorcea fripturile și burgerii pe cealaltă parte, în timp ce Jaime curăța de coajă cartofii copți. Eu așezam metodic burgerii între chifle, pe un bufet lung, din porțelan. Îi ignoram cu desăvârșire pe prietenii mei.

Imposibil să-și fi dat seama!

Îi aruncasem adineauri o privire lui Edie. Credeam că nimeni nu observase.

— Zi tot, nemernicule! Vrem să auzim, a râs Jaime, luând o gură de bere.

Daria, fetița lui, se juca împreună cu Vaughn — fiul lui Vicious — și cu Knight, băiatul lui Dean. Lev și Bailey, cei mici, erau în leagăne, în capătul celălalt al grădinii, iar Rosie și Mel îi supravegheau în timp ce își savurau ceaiul cu gheață. Emilia, soția lui Vicious, era în bucătărie.

Luna și Edie erau în lumea lor. Se întinseseră pe iarbă și se holbau la cer, cu brațele sub cap. Edie vorbea, iar Luna zâmbea

din când în când și dădea aprobator din cap. Tânjeam să fiu lângă ele, să mă apropii, să le întreb despre ce vorbeau, dar să împărtășesc genul ăsta de moment împreună cu ele ar fi fost periculos, așa cum spusese Edie.

— Haide, Trent! m-a îndemnat Dean, împungându-mă în coaste. Ți-ai vârât sau nu scula într-o adolescentă?

Am ridicat privirea de la chifle și burgeri. Uneori, era un avantaj să fiu cunoscut drept Mutul.

— Știu că vrei să ne trimiți la plimbare, dar trebuie să auzim! Suntem cei mai buni prieteni ai tăi, a subliniat Jaime.

Apoi a scos un *joint* din buzunar. Toată lumea s-a oprit din ceea ce făcea.

— Dă-mi și mie, nemernicule! N-am mai fumat iarbă de-o veșnicie, s-a văitat Dean.

Și pe bună dreptate! Soția lui Dean avea o boală de plămâni. Făcea o mulțime de sacrificii pentru familia lui, ceea ce mă făcea să-l respect mai mult decât în trecut. Rosie părea în regulă — normală, frumoasă —, dar tot era bolnavă. Așa că de fiecare dată când Dean avea ocazia să fumeze iarbă, ne aminteam toți cât de neobișnuită era viața lui. Nemernicul ăla avea o inimă mare. El a intrat într-o căsnicie asemănătoare unei situații pe care eu o acceptam cu amărăciune — una în care trebuie să ai grijă de altcineva.

Dean a aprins *joint*-ul și s-a apropiat de mine, să mi-l ofere. Fumul i se ridica dintre buze.

— Hai! Spune tot, Trent! a insistat amicul meu.

Eram convins că nu aveau să mă lase-n pace, așa că le-am oferit o informați vagă, doar ca să-i fac să tacă.

— Se întâmplă ceva între noi, am mormăit eu, fără să-i privesc în ochi.

Am tras cu sete din *joint* și i l-am dat lui Vicious. M-a privit întrebător și a dus țigara la buze, iar eu am adăugat:

— Nu-i mare lucru. Ea petrece mult timp cu Luna, dar are propriile probleme acasă, iar eu am treburile mele. E doar o chestie superficială.

Ce descriere greșită! Edie nu era genul de fată care accepta relații superficiale. Dar să recunosc acest lucru față de prietenii mei mi se părea o nebunie.

— Chiar trebuie să-ți aduc aminte că Jordan Van Der Zee e partenerul nostru de afaceri și că îți poartă pică? m-a întrebat Jaime, luând *joint*-ul de la Vicious.

Dean a scos încă o sticlă de bere dintr-o găleată cu gheață.

— Naiba știe de ce-i poartă pică! a comentat Dean. Dintre noi patru, Trent e singurul care muncește din greu.

Dean a râs, iar ceilalți au aprobat din cap.

— Poate că Jordan într-adevăr *e* rasist, a completat Jaime, cu voce joasă.

— Nu cred. Dacă ar fi, ar încerca s-o ascundă, l-a contrazis Vicious, ridicând din umeri. E vorba de altceva. Jord vrea să te dea afară din consiliu, Trent. Văd cum se uită la tine. Orice ar avea împotriva ta, e nasol. Te vrea afară din Fiscal Heights și din viața lui. Iar faptul că i-o tragi fiică-sii ar fi scuza perfectă pentru el.

— N-o să afle nimeni, am spus printre dinți, smulgând *joint*-ul dintre degetele lui Jaime. Suntem prudenți.

Fals! În urmă cu două zile, îmi strecurasem un deget în fundul lui Edie, în lift, la câteva minute după ce îmi făcuse sex oral. Era cazul să fim mai precauți, iar eu trebuia să-mi stăpânesc atracția față de cea mai periculoasă păsărică din preajma mea. Nu era de încredere. Voia să-i înmânez lui taică-su informații despre mine. Din cauza lui Edie Van Der Zee aveam să mă prăbușesc, și totuși mă tot întorceam la ea. Ca un dependent de droguri.

— Te culci cu ea ca să te răzbuni pe taică-su, fiindcă încearcă să scape de tine? a întrebat Jaime.

Am pufnit cu dispreţuitor.

— La naiba! Nu!

— Ai sentimente pentru ea? s-a interesat Dean.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am răsucit spre Vicious.

— Poţi să-i faci pe ăştia doi să tacă? l-am rugat.

Vicious a ridicat din umeri.

— Ţi se pare că fac comisioane pentru tine? Eşti în stare să ai grijă de tine.

Eram pe punctul de a deschide gura şi să-i anunţ că, în viitorul apropiat, Jordan nu va mai fi o problemă pentru mine. Dar am auzit un ţipăt. Am scăpat *joint*-ul în iarbă şi m-am grăbit spre sunetul bine-cunoscut.

Luna ţipa.

— Nu i-am făcut nimic! Jur! a zis Daria, cu voce stridentă.

Alerga prin iarba bogată. Părul ei blond fusese împletit în codiţe şi legat cu fundiţe roz. Purta costumul ei de balerină. Mama Dariei — o fostă balerină — era foarte mândră de ea, însă Daria începuse să se poarte şi să vorbească răutăcios.

— Of, nu! Luna, scumpo, ce s-a întâmplat?

Mel s-a grăbit şi ea să ajungă la fete. Edie stătea într-un genunchi, îmbrăţişând-o pe Luna. Luna îşi lipise faţa de umărul lui Edie, iar mica Van Der Zee îi arunca Dariei o privire de gheaţă, pe care n-o mai văzusem înainte.

— N-a fost deloc frumos din partea ta! Te-ai simţi bine făcându-i rău Lunei? a luat-o Edie la rost.

Îi făcuse rău? Pentru prima dată, simţeam nevoia să urlu la Daria.

— Ce naiba se întâmplă aici? am întrebat.

Mel se uita neajutorată la mine. Nu mai vorbiserăm de la porcăria aia de întâlnire romantică, la care mă obligase să merg. De atunci, nu mai insistase să-mi prezinte nicio altă tipă. Pentru mine, era o victorie.

— Am plecat să aduc limonadă, a început Edie să explice, fără s-o lase pe Daria să intervină. Când m-am întors, jucăria Lunei — căluțul-de-mare — era în mâna Dariei. Îl rupsese și îi scotea puful.

Edie a strâns-o mai tare pe Luna, care plângea.

Edie s-a ridicat. Luna se agățase de picioarele ei, de parcă Edie i-ar fi fost mamă.

Asta m-a sfâșiat.

M-a făcut fericit, dar m-a și întristat.

Și m-a dat peste cap foarte tare.

Eu și Mel ne-am răsucit spre Daria. Și Mel clocotea de furie, ceea ce m-a mai potolit puțin. Știam măcar că și ea lua în serios întâmplarea.

— De ce, Daria? De ce-ai făcut asta? a întrebat-o Mel.

S-a lăsat pe vine în fața fetiței, ținând-o de umeri.

Vocea lui Mel era blândă, însă în privirea ei imploratoare se citea insistență. Nu era prima oară când Daria se purta răutăcios cu Luna.

Daria și-a smuls un umăr din strânsoare. Se holba în pământ, bosumflată.

— Luna se poartă mereu foarte frumos cu tine, a subliniat Mel.

Nimeni n-o întreba nimic pe Luna, fiindcă știam cu toții că nu avea să răspundă. Era tot în brațele lui Edie. Daria a ridicat încet ochii și a arătat spre capătul grădinii. I-am urmărit privirea. I-am văzut pe Knight și pe Vaughn stând la o masă de picnic și înfulecând burgeri.

— *Ce?* a repetat Mel, iritată.

Fata ei era înnebunită după băieți încă de pe acum, când avea abia șase ani. Pe Jaime îl așteptau mulți ani de bătaie de cap cu fiică-sa.

— Knight e întotdeauna de partea ei, a explicat Daria.

— Nu există nicio „parte"! Luna nu e împotriva ta, a spus Mel.

Trebuia să mă calmez. M-am uitat la fetele mele. Edie i-a apăsat ușor capul Lunei pe umărul său și o legăna, încă șocată de reacția Lunei.

— Ce vrei să spui, scumpo? a întrebat-o Mel pe Daria.

Tocmai le numisem pe Luna și pe Edie „fetele mele"? Rahat! Edie nu era și nici nu avea să fie vreodată fata mea. Dar aici, în clipa asta, părea a mea. Nu fiindcă o doream, ci pentru că era croită pe măsura mea.

— Knight vrea mereu să se joace cu ea, deși Vaugh și cu mine jucăm altceva. Și Luna nici măcar nu se joacă. E caraghios! Doar stă acolo, ca proasta.

Am făcut un pas în față, înfuriat, dar nu era nevoie. Edie a *fost* lângă Daria într-o clipită, iar expresia de pe fața ei era... de neprețuit. Avea potențialul de a fi la fel de intimidantă ca taică-su. Doar că nu voia să fie așa.

— Ajunge, Daria! Ceea ce simți acum se numește gelozie. E-n regulă, cu toții o simțim uneori. Dar nu-i în regulă felul în care ai ales să-ți exprimi gelozia: răzbunându-te pe Luna și pe jucăria ei preferată. Îi datorezi scuze.

A urmat o clipă de tăcere. Daria își frământa degetele, trăgându-se de rochița ei roz. Părea îngrozită și rușinată. Luna se uita la ea, îmbrățișând-o pe Edie.

— Edie are dreptate, a aprobat Mel oftând.

Se uita la mine cu o expresie care-mi sugera că nu avea ce face în privința Dariei.

Emilia a ieșit din bucătărie, aducând un bol plin cu salată de fructe. L-a așezat pe masă și s-a apropiat de noi.

— Bună! Ce se întâmplă? s-a interesat Emilia.

Melody i-a povestit. Daria și-a cerut scuze, iar Luna a fost în sfârșit de acord să-i dea drumul lui Edie și să meargă la baie, să se spele pe față.

Mel, Edie și cu mine am rămas stând în cerc. Soarele ardea. Având în vedere furia mea și rușinea evidentă a lui Mel, eram conștient că situația ar fi putut lua o întorsătură neplăcută.

— Mă duc după limonadă, a anunțat Edie.

Ne-a întors spatele și s-a îndreptat spre casă.

Mel m-a privit întrebător. Pentru a nu știu câta oară, i-am mulțumit lui Dumnezeu că eram cunoscut drept Mutul și că nevasta lui Jaime nu se aștepta la un răspuns din partea mea.

Am intrat în casă. Le căutam pe Luna și pe Emilia. Aveam încredere în soția lui Vicious. Ea și Rosie aveau abilitatea de a te face să te simți ca acasă.

Am trecut pe lângă băile pustii de la primul etaj. Mă pregăteam să urc spre dormitoare, dar m-am oprit lângă scara interioară. Edie stătea în camera lui Vaughn, care era plină de jucării: camioane, soldăței și tot felul de alte lucruri. Era așezată lângă un tobogan care ieșea dintr-un castel uriaș și își făcea de lucru cu un soldățel de jucărie.

Părea tristă. Pentru prima oară, am văzut semnele tristeții pe chipul ei. Atitudinea precaută. Disperarea. Părea devastată, iar eu fusesem prea ocupat ca să bag de seamă, fiindcă fata asta avea un fund uimitor, sâni superbi și un tată pe care-l detestam. *La dracu'!*

Nu exista scuză pentru ce făceam, pentru faptul că intram în camera aceea și închideam ușa în spatele nostru. Pentru că mă

apropiam de ea, răscolit până în adâncuri. A ridicat ochii spre mine și a înțeles ce era în sufletul meu.

Aș putea susține că următorul meu gest a fost o reacție la faptul că fata asta o protejase pe fiica mea, dar aș fi mințit.

Aș putea spune că am făcut-o datorită faptului că îi întrezăriserm profunzimile sufletului, în timp ce Edie ținea soldățelul în mâna ei mică, dar și asta ar fi fost o aiureală.

Am făcut-o pentru că trebuia s-o fac. Am dat naibii consecințele, l-am dat naibii pe Jordan Van Der Zee și toate obstacolele dintre mine și Edie. Pentru prima oară în cinci ani, am sărutat o tipă.

Era ca mersul pe bicicletă. Am făcut-o instinctiv, însă totodată sărutul ăsta mi se părea cu totul diferit. Aproape că mă înăbușeam. I-am cuprins obrazul în palmă și am tras-o mai aproape. Limba mea încerca să i se strecoare printre buze. A gemut și s-a agățat de mine cu disperare, ca și cum dorise să mă sărute încă din ziua în care ne întâlniserăm. Am sărutat-o mai apăsat, în timp ce percepeam ideea foarte ciudată de a simți cu limba mea limba altcuiva. Era ceva foarte intim. Voiam să-i fac sex oral.

— Mareea mea..., i-am șoptit, mușcând-o de buza de jos până i-am auzit scâncetul de plăcere. Ești ca o maree.

— Tu ești un căluț-de-mare, a răspuns ea.

— Aș vrea eu.

— Nu sunt mareea ta, Trent.

Cuvintele ei erau pline de regret. Avea dreptate. Îmi voia capul.

— Nu. Tu ești Dalila mea, Edie, iar eu sunt Samson al tău. Vrei să mă nimicești, să mă distrugi, să mă lași fără putere și să mă trădezi. Ar trebui să stau departe de tine, dar te vreau prea mult. Când se va termina totul, când din noi vor rămâne doar carnea transpirată, mințile împrăștiate și inimile frânte, îți vei aminti de mine ca de tipul care te-a făcut să plângi, iar eu îmi

voi aminti de tine ca de fata pe care a trebuit s-o nimicesc ca să supraviețuiesc.

Ne-am privit. Îmi încălcam propriile reguli! Le încălcam cu o fată care era la mâna mea și care avea gustul trădării. Mi-am lipit buzele de ale ei. Am sărutat-o cu nesaț, cu pasiune și cu regret. Am sărutat-o cu toată ființa mea. Ne-am mușcat, prelungind momentul ăsta prețios. Amândoi bănuiam că, probabil, n-avea să mai urmeze altul. Făceam ceea ce-mi dorisem să fac încă de când o zărisem pentru prima dată, acasă la Dean. Edie stătuse lângă tatăl ei, zâmbind batjocoritor lumii, de parcă era gata să-i declare război.

Mă deschideam față de altcineva în afară de părinții mei și de cei trei prieteni pe care-i aveam. Simțeam apropierea unui dezastru.

Am fost surprinși sărutându-ne sprijiniți de un castel de jucărie. Ușa s-a deschis larg. Vicious s-a rezemat de tocul ușii, cu mâinile în buzunare. Ne cerceta plictisit. Lângă el, i-am văzut pe Knight și pe Vaughn. Băieții ne priveau fără să înțeleagă cu adevărat ce aveau în fața ochilor.

— Ai zis că sunteți prudenți. Că în niciun caz n-o să fiți prinși.

Prietenul meu mi-a repetat sarcastic ceea ce-i spusesem.

Nevoia mea de a nega totul a fost înăbușită de pornirea de-a o revendica pe Edie. M-am răsucit spre Vicious.

— Pleacă, Vic!

— Trebuie să-ți pregătești un plan bun, înainte să te căsăpească Jordan, mi-a răspuns Vicious, calm.

— De fapt, îmi trebuie cooperarea ta.

Vicious a făcut un pas în spate. Înainte să închidă ușa, le-a zis băieților:

— Copii, ar trebui să facem popcorn. Ăștia doi ne vor oferi cel mai tare spectacol.

Capitolul 23

Edie

Cel mai mult îmi plăcea de Rosie.

Melody și Emilia erau amabile, dar Rosie era cea care mă înțelegea cu adevărat. Purta blugi rupți și un tricou inscripționat cu numele trupei Queens of the Stone Age, și își legăna fiul în brațe. M-a aprobat:

— Mda. Nu mă mir că Daria a făcut așa ceva.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar puștoaica aia e rea. Nu știu dac-o să pot găsi o jucărie identică, pentru Luna.

După ce Vicious ne surprinsese pe mine și pe Trent sărutându-ne în camera fiului său, ne ceruse să nu facem sex în casa lui. Trent îi aruncase o privire ucigătoare. Ieșiserăm amândoi din camera lui Knight. Pentru o clipă, crezusem că aveam să ne ținem de mână.

Dar nu s-a întâmplat așa.

Simțeam în tot corpul exaltarea sărutului. Buzele mele încă pulsau.

Emilia și Melody se apropiau de noi, aducând sticle cu vin.

— Care-i treaba cu tine și Trent? s-a interesat Rosie. Întotdeauna mi-a părut misterios și tăcut, dar și un pic periculos, a zis Rosie, jucând sugestiv din sprâncene.

— Emilia îl cunoaște bine? am întrebat-o — în parte ca să mă eschivez, dar și fiindcă voiam să aflu mai multe despre el.

Rosie a clătinat din cap, aruncându-mi o privire care îmi spunea că încă n-am scăpat.

— Cred că nici măcar prietenii lui nu-l cunosc bine, a răspuns Rosie.

Emilia s-a așezat lângă mine, mi-a strâns ușor umărul și a zâmbit.

— Pe cine să știe? a întrebat ea. Mulțumesc că ai venit azi, Edie. Luna te adoră. Mă bucur s-o văd fericită.

Dumnezeule! Fata asta era perfectă. Nu-i de mirare că Vicious era înnebunit după ea.

— Vorbeam despre Trent, i-a explicat Rosie. Surprinzător, nu?

Rosie și-a sărutat fiul pe părul blond, iar el s-a trezit și s-a întins imediat spre sânii ei.

— Așa tată, așa fiu, a glumit Rosie.

Și-a dezvăluit un sân. M-am uitat în altă parte. Știam că era normal ca o mamă să-și hrănească bebelușul, dar tot mă simțeam precum o adolescentă stupidă și imatură.

— Ce-i cu Trent? a intervenit Mel.

Luna era în celălalt capăt al grădinii, împreună cu tatăl ei. Mel a desfăcut o sticlă cu vin și a turnat în două pahare — unul pentru ea și unul pentru Millie.

— Afurisito, alăptezi! a apostrofat-o Rosie, încruntându-se.

Văzând că sora ei arcuise sprâncenele, s-a apărat:

— Ce? Deocamdată, Lev nu înțelege o iotă. Când o să împlinească un an, n-o să-ți mai spun așa.

— Mira-m-aș! a spus Mel, luând o înghițitură zdravănă de vin.

Și Mel avea un copil mic — Bailey —, care era chiar mai mic decât Lev.

— Folosesc pompa pentru sâni și arunc laptele. Bailey e hrănită mai mult cu lapte praf. Asistenta medicală a spus că Bailey nu știe să sugă cum trebuie. E chiar ciudat; că taică-său n-are nicio problemă la capitolul ăsta.

— Cam prea multe detalii! a spus Rosie, rânjind.

— Deci ce-i cu Trent? a repetat Mel. Am încercat să-l cuplez cu o prietenă de-a mea. Nicio șansă! Trent a stricat întâlnirea intenționat.

Simțeam un freamăt în piept. Încercam să nu zâmbesc.

Știam eu!

Emilia i-a luat apărarea:

— Trent nici măcar n-a vrut să meargă la întâlnirea aia. Cred că-i din cauza lui Val. Nu l-am mai văzut cu nimeni. Probabil că experiența cu Val l-a descurajat complet. E trist.

Mel și-a mai turnat vin și a ridicat din umeri.

— Ar putea oricând să se întoarcă, a zis ea.

— Slabe șanse, a pufnit Rosie.

— Sper că se va întoarce, fiindcă Luna are nevoie de o mamă, a adăugat Emilia.

— Dacă se întoarce, pun pariu că Trent n-o va mai lăsa să plece. Ar fi trebuit să-i acorde o șansă când i-a spus că e însărcinată. Jaime zice că, uneori, Trent încă regretă. Deși a fost mereu un tată bun, nu i-a dat niciodată lui Val șansa de a fi altceva în afară de mama Lunei. Nu spun că o înțeleg sau că sunt de acord cu ce a făcut, dar dacă se întoarce, cred că o să-ncerce să facă relația să funcționeze. Vi se pare că are sens? a explicat Melody, pe tonul ei sincer și prietenos.

— Nu, a răspuns Rosie inexpresiv.

— Sunt de acord cu soră-mea, a zis Emilia. Trent e furios, și pe bună dreptate.

— Și rănit, a adăugat Rosie.

— E un motiv în plus să aștepte ca femeia care i-a dat lumea peste cap să se întoarcă și să îndrepte situația împreună, a spus Mel, turnându-și al treilea pahar cu vin.

Încercam să mă conving că era beată, că se înșela, dar îmi zgândărise una dintre cele mai mari frici. Mel îi fusese profesoară lui Trent, în liceu. Îl cunoștea mai bine decât oricine de la masa asta, chiar și decât mine.

Îmi doream să fi fost departe, cu Theo, într-un loc în care tipii nu reprezintă o problemă. În continuare, buzele mele ardeau după sărutul cu Trent, așa că am luat un cub de gheață din paharul cu limonadă și mi l-am apăsat de buze, încercând să gândesc limpede.

Trent Rexroth nu era un doar un flirt, ci omul care avea să mă zdrobească, dacă nu eram atentă.

Oamenilor le place să facă declarații dramatice. De aceea nu cred niciodată când cineva îmi spune că a știut de la bun început c-o să se întâmple ceva rău. Dar sâmbătă seara am fost nevoită să recunosc că m-am înșelat. Când am deschis ușa casei, un presentiment m-a cuprins până în măduva oaselor. Dezastrul, se pare, avea o mireasmă. Mirosea a alcool scump, a țigară uitată în scrumieră și a Chanel No. 5.

Parcă mă duceam la spânzurătoare. Fiecare pas spre bucătărie mă umplea și mai mult de groază. Nu înțelegeam de ce. La

urma urmei, totul arăta la fel. Pereții aveau aceeași nuanță, mobila franțuzească era tot greoaie și de culoare deschisă, canapele bej, tapițate cu mătase, costau în continuare o mie de dolari bucata.

Din bucătărie s-a auzit un sunet ca un gâlgâit. M-am încordat.

Nu-i nimic. N-ai auzit nimic. Mergi mai departe.

Un pas, apoi încă unul. Voiam să fiu lașă. Voiam să mă duc în camera mea și să nu am de-a face cu asta încă o dată. Mi se părea de neiertat că, deși bănuiam că viața mamei mele era în pericol, nu voiam decât să-mi îngrop fața într-o pernă și să rememorez ziua de sâmbătă, în special partea în care Trent încălcase toate regulile și mă sărutase.

Încă auzeam gâlgâitul acela. Mi-am aruncat rucsacul pe podea și am fugit spre bucătărie. Murmuram la nesfârșit: „Nu, nu, nu!".

Mama era întinsă pe jos. Un firicel de spumă i se scurgea din gură. Pe masă am văzut zeci de flacoane de medicamente, alături de o mulțime de pastile împrăștiate precum puful unei păpădii triste. Ochii mei au poposit pe documentele de divorț, deja semnate de taică-miu.

— La dracu'!

Mi-am ținut respirația și am fugit la ea.

Isuse Hristoase! Jordan a fost aici. I-a spus.

Am întors-o pe o parte. I-am cuprins obrajii în palme și m-am uitat în ochii ei.

— Câte ai luat?

A clătinat din cap, fără să răspundă. Era pe jumătate inconștientă. Mi-am scos telefonul din buzunarul din spate, cu mâini tremurânde.

Am uitat de fetița drăguță care-mi dăruise inima ei. Am uitat de tatăl ei, care mă recompensase cu săruturi furate. Am uitat că râsesem cu Rosie și cu Emilia și că mă încruntasem dezaprobator

la Mel, care se îmbătase. Aici, chiar aici era viața mea adevărată. N-ar fi trebuit să uit de ea nici măcar o clipă.

Mama s-a smucit și a încercat să vomite. Singurul lucru care i-a ieșit din gură a fost și mai multă spumă.

— Vomită, vomită, vomită! repetam eu.

Când băgasem un deget pe gâtul ei, încercând s-o salvez, aveam numai doisprezece ani. Chiar speram să nu repet experiența asta. Mama și-a dat ochii peste cap. Uram lumea din nou. Am așezat-o în genunchi. Mi-am proptit telefonul între ureche și umăr. I-am băgat un deget pe gât, dar fără niciun rezultat.

— Când ai făcut-o? am întrebat-o.

În zadar. Nu putea să răspundă. *Doamne, mamă!*

— Te rog, mamă, te rog! Vomită tot! *Te rog.*

Vocea și mâinile îmi tremurau. Nu le puteam controla. Am simțit că-mi pierd cumpătul.

Nu mă iubea?

Nu-i păsa?

Am tot împins și am apăsat cu degetul, dar mama nu a reacționat. S-a chircit ca o frunză uscată, cuprinsă de convulsii. Într-un final, cineva mi-a răspuns la telefon.

— Ce urgență aveți?

Am izbucnit în lacrimi și i-am dat adresa noastră. Operatorul m-a asigurat că a trimis o ambulanță, apoi mi-a închis.

Capitolul 24

Trent

„Maică-mea a încercat să se sinucidă."

Cuvintele astea mă bântuiau în timp ce goneam cu mașina pe străzile din Todos Santos, spre spitalul Saint John. Nu eram idiot. Știam că nu mă purtam prudent. Furios, mi-am zis că taică-său avea să fie acolo. *Ar trebui să fie, ce naiba!* Eram prima persoană pe care Edie o sunase și aveam de gând să rămân la spital atâta timp cât era nevoie. În clipa când m-a sunat, am lăsat-o pe Luna acasă la Camila — nu voiam ca ele să fie în *penthouse*, în caz că Edie voia să înnopteze acolo — și i-am zis Camilei că aveam nevoie de cel puțin câteva ore ca să rezolv niște probleme personale și că aveam s-o anunț când mă întorc.

Sărmana Edie!

În timp ce mama copilului meu își evita cu orice preț responsabilitățile, Edie încerca să aibă grijă de toate persoanele din lumea ei. Crezusem ce era mai rău despre ea. Crezusem că era un copil răsfățat, care încerca să fure bani de dragul distracției sau doar ca s-o facă pe afurisita. Edie nu era răsfățată. Avea o mamă foarte bolnavă și, pe deasupra, taică-său o șantaja.

Am parcat în grabă și am sunat-o. A răspuns după al treilea țărâit, aproape făcându-mi inima să explodeze. Mi se părea ironic că la început profitasem de slăbiciunile ei, dar acum îmi doream cu disperare să fie puternică și să depășească momentul ăsta.

— Suntem la al patrulea etaj. O să fiu în fața salonului 412, a șoptit Edie.

Drumul spre ea a fost cel mai lung din viața mea. Pereții bleu ai spitalului, privirile obosite și liniștitoare ale angajaților mă bântuiau, copleșindu-mă cu amintiri pe care voiam să le uit.

Piciorul tău e rupt. N-o să mai primești bursa pentru facultate, Trent.

Felicitări! Aveți o fetiță. Mama va semna certificatul de naștere imediat. Să sperăm că-i va da fetiței numele dumneavoastră de familie...

Se simte bine. Nu e nimic în neregulă cu vocea ei. Doar că... ei bine, știu un psiholog de copii foarte bun.

M-am oprit lângă ușa salonului 412, apăsându-mi palma pe lemnul rece. Am închis ochii. Chiar nu-mi mai păsa de Jordan. Dacă el ar fi fost acolo și m-ar fi întrebat de ce naiba mă sunase Edie, aș fi fost sincer. Am bătut în ușă de trei ori, cât de ușor am putut, apoi am început să fac pași încolo și-ncoace.

După zece secunde, a ieșit Edie. Purta același tricou cu imprimeu floral și pantalonii ăia scurți, vișinii care îi făcuseră pe toți bărbații de la petrecere să saliveze. Însă nu mai semăna cu Edie. Părea că îmbătrânise cu zece ani.

Am salutat-o. Nu știam ce să fac cu mâinile, cu fața mea, cu mine însumi, așa că m-am apropiat de ea și am luat-o stângace în brațe. Am rămas prinși într-o îmbrățișare, lângă salonul în care zăcea mama ei. Umeri ei erau plăpânzi. Probabil că și mintea ei era fragilă. Timpul părea să stea în loc.

Într-un târziu, s-a desprins de mine și a privit în podea.

— Se simte bine? am întrebat-o.

De fapt, nu-mi păsa. Singura persoană de care îmi păsa acum era Edie. Nu știam dacă însănătoșirea mamei ei avea să fie un lucru bun pentru ea. Edie și-a dat la o parte o șuviță de pe față, iar privirea i-a fugit spre coridorul gol din spatele nostru. O infirmieră se sprijinea leneș de biroul oval al recepției. Telefoanele sunau. Un medic scria ceva cu o bucată de cretă, pe o tablă.

Edie aștepta pe cineva. Pe nenorocitul de taică-său, cel mai probabil.

— Nu știu. Starea ei e stabilă, dar...

Și-a trecut obosită mâinile peste față și a scuturat din cap. Voiam să-i iau toată durerea asupra mea.

— Dar e în comă, Trent. Organele ei vitale funcționează, dar nu e conștientă.

Îi tremura bărbia, iar în ochi avea lacrimi.

— Nu știu ce să fac. Nu știu dacă ar trebui să-i spun și lui...

— Nu i-ai spus încă lui taică-tu?

Am cedat nevoii de-a o atinge. Am mângâiat-o pe braț și am încurajat-o să se sprijine de mine. Ea a clătinat din cap, aruncând altă privire spre coridor. Și-a tras nasul.

— Hai să vorbim în altă parte. Mă așteaptă o noapte lungă. Trebuie să-mi încarc bateriile.

— Vrei cafea? am întrebat-o.

— Apă-de-cocos.

Îmi venea să zâmbesc.

Am intrat în cantina spitalului. Am cumpărat apă-de-cocos pentru ea și o cafea pentru mine. Apoi ne-am așezat în fața unei ferestre cu vedere la micului nostru oraș plin de păcate. Edie amesteca în apa de cocos cu un pai și privea în gol.

— I-am spus lui taică-miu, dar degeaba, că e numai vina lui. Când eram la grătar, a trecut pe acasă și a hotărât să-i spună mamei

că vrea să divorțeze. Nu e prima oară când mama a încercat să se sinucidă... I-am scris un mesaj lui Jordan. Încă n-a răspuns, dar nici nu mă aștept s-o facă. Acum opt ani, când a încercat prima oară să se sinucidă, doar eu am stat lângă ea. Nu mă aștept să se schimbe ceva acum, mai ales că a părăsit-o.

Al naibii Van Der Zee! Îi stătea în fire să părăsească o femeie bolnavă și s-o lase pe propria fiică, care avea nevoie de ajutor, să se descurce singură. Am înghițit în sec și am bătut darabana pe genunchi.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, a zis Edie, încrețindu-și nasul. Serios! Nici măcar nu mai sunt dezamăgită. Oricum, nu sunt dezamăgită de Jordan. Dar ar fi fost bine dacă mama m-ar fi sunat înainte să încerce așa ceva. Maică-mea nu e un om rău. Are pur și simplu mintea răvășită. Am nevoie de ea. Toți avem nevoie de o mamă.

Probabil că aveam o expresie chinuită, fiindcă și-a mușcat buza de jos și s-a plesnit peste frunte.

— Dumnezeule, ce tâmpenie am spus! Scuză-mă, Trent!

— Nu-i nimic. Ai dreptate. Toți avem nevoie de o mamă. Până și Luna. Mai ales ea.

Însă nu despre Luna voiam să vorbesc. Simțeam nevoia de-a o atinge pe Edie. I-am pus mâna pe genunchi, strângându-l ușor. Nu pentru a seduce, ci pentru a liniști.

— Când ai zis că nu știi dacă să-i spui sau nu... nu te refereai la Jordan, Edie.

Și-a împletit degetele cu ale mele. Ne uitam amândoi la mâinile noastre de parcă erau magice. Degetele mele mari, de culoarea ciocolatei, unite cu degetele ei mici și albe.

Relația dintre noi nu era fără obligații.

Nu fusese niciodată așa.

Era un dezastru colosal și trebuia să-i pun capăt înainte să mă distrugă. Dar cum să fac asta, când mama ei era în comă și Edie îmi ținea mâna de parcă eram prietenul ei, *iubitul* ei?

Am ridicat privirea și am văzut că nu mai plângea. Pe față i se citea ură. Avea maxilarul încordat.

— Despre Theo vorbeam, a explicat ea.

— Theo?

Aveam impresia că mai auzisem numele înainte, dar nu eram sigur unde și când. Evident, o mulțime de inși purtau numele ăsta. Dar ceva îmi spunea că îl știam pe acel Theo la care se referea *ea*. Sau măcar auzisem de el.

— Theo. Da. Fratele meu. S-a născut când aveam șase ani. Acum are doisprezece. Dar... au fost niște complicații la naștere. Medicii au fost nevoiți să-i inducă mamei travaliul de două ori. Theo avea cordonul ombilical înfășurat de gât, dar travaliul deja începuse și nu puteau să facă cezariană. Theo a rămas fără oxigen... multă vreme.

Edie și-a dres glasul. Se uita în sus, încruntată, în timp ce rememora totul.

— Țin minte că am întrebat-o pe mama de ce arată Theo așa de ciudat. Încă nu aflaserăm despre ce se întâmplase. Taică-miu a intrat în panică. Avea un post de director executiv într-o companie cu pretenții și muncea din greu să-și clădească o reputație. Nu voia ca treaba cu Theo să-i compromită cariera și imaginea unei familii perfecte. A primit o ofertă să deschidă o filială în Olanda și a acceptat-o, dar mai mult din dorința de a-l ascunde pe Theo. Fratele meu are autism, epilepsie și paralizie cerebrală. E... diferit. Foarte diferit.

Privirea ei s-a îmblânzit, ca și cum faptul că vorbea despre el o liniștea.

— Dar e foarte isteț, a continuat Edie. Și generos. Și foarte, foarte curajos. E răbdător, tolerant și întotdeauna îmi zâmbește când îl vizitez, ca și cum aș fi cel mai frumos lucru din lume. Nu se plânge că ai mei nu-l vizitează. Nu se vaită de viața lui. Eu îl susțin din toată inima.

Mâna mea transpira în a ei, dar refuzam să-i dau drumul. Voiam să știu mai multe.

— Și unde e Theo acum?

— Într-un azil din San Diego. E o instituție grozavă, dar costă o avere. Taică-miu voia să-l trimită în altă parte, pe Coasta de Est, cât mai departe de el. Angajații de acolo chiar încurajează familiile să-i viziteze constant pe pacienți și să se implice în viața lor, ceea ce lui Jordan nu-i place. Nu l-a vizitat pe Theo de ani de zile. Mama se duce de Crăciun, ca să-l salute și să-i dea un cadou. Ca Theo să rămână acolo, taică-miu și cu mine am căzut de acord să plătesc jumătate din taxa lunară. În caz contrar, l-ar lua de lângă mine.

— Trebuie să coste o avere, am comentat eu.

— Da. Douăsprezece mii de dolari.

— Dar de ce îți cere ție să plătești? Are suficienți bani cât să finanțeze un război de unul singur.

— Ca să mă chinuie și să se delecteze cu chinul meu. Ca să vadă că dau greș. Zi-i cum vrei. De când și-a dat seama că nu voi renunța la fratele meu, că-l vizitez săptămânal și nu-l exclud din familia noastră, Jordan îmi poartă pică. Nu înțelege de ce insist să rămân aici și să nu mă duc la o facultate bună.

— Și mama ta ce face?

— E prea slabă ca să-l înfrunte pe Jordan și prea fragilă ca să se ocupe de Theo și de nevoile lui. Prima oară când a încercat să se sinucidă...

Edie și-a sprijinit coatele de genunchi și și-a cuprins capul în palme.

— S-a întâmplat imediat după ce tata l-a internat pe Theo în instituția aia. Ea îl voia aproape, să aibă grijă de el. Dar o afecta mult. Voia să fie o mamă bună, însă nu putea.

M-am întrebat dacă asta era și problema lui Val. Poate că dorea să fie o mamă mai bună pentru Luna, dar nu putea, așa că a decis s-o șteargă. Am dus la buze mâna lui Edie și i-am sărutat pielea moale. A închis ochii și a savurat momentul.

Eu eram distrus de multă vreme, dar ei abia acum i se frângea inima, iar asta mă durea foarte mult.

— Deci din cauza asta vrei să furi de la mine? Fiindcă taică-tău amenință că-l trimite pe Theo departe de tine?

Edie a aprobat în tăcere și și-a retras mâna. Ochii i s-au înlăcrimat iar. Însă, din nou, nu s-a abținut să plângă. O admiram.

— M-a amenințat că, dacă nu-i aduc *stick*-ul tău, o să-l transfere pe Theo la New York.

— Pot să-ți dau *stick*-ul, dar fără informațiile pe care le vrea el, m-am oferit, fără să stau pe gânduri.

De ce mi-ar fi păsat că Jordan punea mâna pe niște contracte și liste de contacte la care avea deja acces? Pentru mine nu conta absolut deloc. Iar pe *stick*-ul meu cam asta se găsea. O mulțime de rahaturi pe care le putea găsi în arhiva companiei, dacă Jordan ar fi căutat în baza noastră de date. Dar, într-adevăr, exista un fișier care ducea spre alte fișiere, iar acestea conțineau informațiile pe care le voia el...

— Știe, Trent. Orice ai plănui, Jordan nu e prost. Și-a dat seama că avantajul pe care-l ai asupra lui se află pe *stick*-ul tău.

Edie avea dreptate. Știam și cum, și de ce aflase Jordan despre fișierul acela. M-am ridicat și am început să mă plimb de colo colo prin fața ei.

— Cei de la azil nu-mi dau voie să-l văd pe Theo decât sâmbăta. De aceea sâmbetele sunt sacre pentru mine. Dacă m-aș duce acolo, mâine, nu m-ar lăsa să intru. Cred că taică-miu mituiește pe cineva din instituție ca să-mi limiteze accesul la Theo.

— De-asta îi urăști așa mult pe ăștia cu bani?

Mi-am trecut mâna peste ceafă, cu ochii în podea. Era simplu de înțeles. Taică-său alesese cariera și banii în locul familiei lui, așa că Edie ura banii și pe taică-său — două lucruri care îi dădeau viața peste cap.

— Mda. Banii îi împing pe oameni să facă lucruri prostești. Îți macină principiile și te fac să pierzi din vedere ce e cu adevărat important.

— Nu întotdeauna, am contrazis-o.

Nu era valabil și în cazul meu. Fiindcă nu fusesem mereu bogat, știam că poți și că trebuie să supraviețuiești și fără bani. Dar iubeam viața de bogătaș. Adevărat, n-o iubeam atât de mult încât să renunț la ceea ce mă ținea în viață: fiica mea, părinții și prietenii mei. Aș fi cheltuit toți banii, i-aș fi cedat într-o clipită dacă, în schimbul lor, Luna ar fi putut să vorbească din nou.

Edie și-a ridicat privirea și mi-a zâmbit obosit.

— Ești un om bun, Trent.

Nu știam dacă avea dreptate, însă ideea de a fi bun — chiar dacă numai pentru ea — mi se părea fascinantă.

Am mai stat împreună încă o jumătate de oră, după care am ieșit să cumpăr niște sendvișuri. Ne-am așezat afară, pe o bancă umedă, la intrarea în spital. Edie își rodea absentă gulerul tricoului, ca un copil, și privea pe fereastră. Încercase de două ori să vorbească la telefon cu taică-său. Nu i-a răspuns.

— Ar trebui să pleci, mi-a sugerat ea. E târziu, și Luna o să-și facă griji. În plus, n-o să plec de aici curând, așa că...

— Rămân.

Nu o făceam fiindcă așa e omenește. Edie era singură aici și eu, din egoism, voiam să fie cu mine, indiferent de situație. Chiar și acum.

— Chiar nu ești obligat...

Și-a mușcat buzele. Privirile ni s-au întâlnit.

— Știu.

Edie și-a lăsat capul pe umărul meu și a plâns.

În cele din urmă, a adormit rezemată de mine.

Am luat-o în brațe și am dus-o cu grijă în salonul mamei ei. Am lăsat-o pe canapeaua de lângă pat și am învelit-o. Lumina încă era aprinsă. M-am uitat la ele. Am observat cât de mult semănau, și totuși cât erau de diferite.

În noaptea aceea, am privit-o îndelung pe Edie.

În noaptea aceea, m-am schimbat.

În noaptea aceea nu am luat nimic de la Edie Van Der Zee. Pentru prima oară după mulți ani, am dat ceva din mine. Ceva ce n-aveam să mai pot recupera vreodată.

Era al ei.

Pentru totdeauna.

Capitolul 25

Edie

Trupa A Great Big World are o melodie care se numește *Say Something*. E un cântec de dragoste, dar pentru mine va rămâne mereu melodia pe care o ascultam în timp ce plângeam, în autobuzul care mă ducea din San Diego în Todos Santos. Theo mă lovise. Îmi pusesem căștile în urechi, ca să nu mai aud lumea din jur.

Nu fusese cu rea-intenție. Pentru el era îngrozitor să se simtă captiv în propria minte. Lucruri care mie îmi erau cunoscute erau complet străine pentru el. Dar nici nu se punea problema să mă îndepărtez de el pur și simplu fiindcă nu putea pune în cuvinte ceea ce simțea.

Nu puteam renunța tocmai acum.

Duminica nu a decurs așa cum ne așteptam eu și Trent.

După ce petrecuse toată noaptea dormind în sala de așteptare, în timp ce eu ieșeam și intram în salonul maică-mii, se dusese să facă un duș și s-o ia pe Luna de la Camila. Plănuia s-o lase cu părinții lui, care se întorseseră din Vegas.

Am profitat de ocazie: m-am întors acasă. Voiam să fac un duș și să mănânc ceva. Mama își recăpătase cunoștința la miezul

nopții. Era trează, dar foarte incoerentă. Am vorbit cu ea în timp ce Trent aștepta afară. Mi-a povestit cum venise acasă taică-miu, sâmbătă seară, și îi dăduse vestea divorțului de parcă turuia un necrolog pentru o rudă îndepărtată. Nici măcar nu clipise când mama udase actele de divorț cu lacrimile ei, încât nicio propoziție nu mai era lizibilă.

Am făcut un duș lung și fierbinte, mi-am pus o rochie galbenă și largă, de vară, după care am luat singură micul dejun, în bucătărie: müsli, iaurt și apă de cocos.

Casa mea era situată într-o zonă rezidențială, într-un cartier exclusivist din Todos Santos. Ca să intri aici aveai nevoie de un cod de acces sau trebuia să-i cunoști pe paznicii de la poartă. De aceea, la început n-am acordat atenție șoferului care claxona afară. Am crezut că era un prieten de-al puștiului care locuia vizavi de noi. L-am înjurat în sinea mea, fiindcă făcea atât de mult zgomot într-o dimineață de duminică.

Tiiit, tiiit! Tiiiiiiiiit!

Îi uram pe adolescenți, deși, teoretic, eu însămi încă eram adolescentă. Am aruncat bolul în chiuvetă, fără chef să-l spăl, după care m-am răzgândit. Puteam să-l las în seama menajerei, dar nu-mi stătea în fire să-i las pe alții să strângă după mine. Am început să spăl bolul. Simțeam că mă încovoiam, de parcă duceam toată lumea în spate.

Tiiit, tiiit. Tiiiiiiiiit.

Unde naiba era Adrian, puștiul care locuia peste stradă? De obicei, sărea pe geamul de la etajul al doilea, ca să iasă cu prietenii lui. M-am îmbufnat. Am șters bolul și paharul pe care le folosisem și m-am îndreptat spre ușă.

Tiiit, tiiit, tiiit, tiiit, tiiiiiiiiiit, tiiiiiiiiiiiit!

Ajunsă la capătul răbdării, am deschis ușa de la intrare și am urlat cât m-a ținut gura:

— Suntem într-un cartier liniștit! E duminică dimineața! Poți s-o lași mai moale?

— Nici nu mă gândesc. Am o reputație de respectat.

Am căscat ochii și m-am holbat la Trent. Venise cu Tesla lui. Purta un tricou alb, simplu, și un fes. Era șase dimineața și răcoarea deșertului încă se simțea.

Dumnezeule! Tipul ăsta era superb!

— Ce faci aici?

Și-a dus mașina în parcare, a coborât și a venit la mine. M-a luat de mână. Era un gest nefamiliar și periculos; atât de firesc, și totuși foarte necugetat. Taică-miu ar fi putut să apară pe aici. Pe deasupra, probabil că Trent îi trezise pe toți vecinii cu claxonatul. Dacă avea chef să încalce regulile legăturii noastre, mai întâi trebuia să negocieze cu mine. La urma urmei, eu încă aveam foarte multe de pierdut.

Am făcut un pas în spate și m-am încruntat.

— Ce se-ntâmplă? N-ar trebui să fii aici.

— Sunt de acord cu tine, dar tot am venit. Vino cu mine!

— Nu cred că-i o idee bună. Trebuie să fiu lângă mama.

— Ba e o idee genială, m-a contrazis el. Starea mamei tale e stabilă. Probabil c-o să doarmă toată dimineața. Am o surpriză pentru tine.

O surpriză! Inima mi-a tresărit de vinovăție. Încerca să fie amabil cu mine, iar eu știam că aveam să-l trag pe sfoară cu prima ocazie. Eram, într-adevăr, Dalila lui. Însă, până la urmă, Samson câștigase, nu Dalila. Oamenii vicleni și care fac rău pierd mereu lupta, chiar dacă mai au și mici victorii.

— Trent...

— Ți-am făcut rost de un permis de vizită pentru Theo.

Pe chipul lui aspru a apărut deodată o urmă de speranță. Eram uimită. Nu-l văzusem niciodată așa, ca un copil entuziasmat.

— Cum ai reușit?

— Taică-tău nu e singura persoană din lume care are relații.

— Explică!

— M-a ajutat Sonia.

Sonia. I-am aruncat o privire încurcată și m-am îndepărtat. El și-a dat ochii peste cap și m-a apucat de braț. M-a condus spre mașina lui. Aveam noroc că purtam bocancii; probabil c-ar fi fost în stare să mă ia de aici chiar și desculță.

— Dragă Maree, nu te agita! Sonia e psihologa Lunei. Cunoaște oameni care au la rândul lor relații. În plus, are o inimă foarte mare.

Nu m-am putut abține să comentez:

— Și sâni la fel de mari.

— Adevărat, a chicotit Trent.

Am pornit la drum.

A ieșit din Todos Santos. Ne îndreptam spre San Diego, deci avea să mă însoțească în vizita la Theo. Orașul a trecut în goană pe lângă noi. O vreme, am tăcut amândoi.

Am cedat prima.

— Te mai vezi cu Sonia?

Nu și-a desprins privirea de la șosea. Zâmbea ironic, de parcă îi făcea plăcere că mă perpeleam. După o pauză deliberată, a zis:

— De ce-ți pasă?

I-am răspuns sincer:

— Mi-ai cerut să nu mai fac sex cu Bane. Încerc să-mi dau seama cât de ipocrit ești.

— Eu sunt tatăl tuturor ipocriților, Edie. Dacă aș fi vrut să le-o trag altor femei în timp ce mi-o trag cu tine, aș fi făcut-o.

Replica lui era ca un pumn în plex. Nu m-am simțit mai bine nici măcar când a adăugat:

— Dar nu mă văd cu Sonia. Nu m-am mai văzut cu ea de ceva timp. Tu ești singura pe care o vreau acum și sunt al naibii de ocupat din cauza ta, așa că nu-ți mai bate capul cu gândurile astea!

— E cel mai insultător compliment pe care l-am primit vreodată, i-am zis.

— Știm amândoi că nu meriți mai mult de atât.

Am tăcut amândoi tot restul drumului. Eu meritam să am parte de tăcere, iar lui îi plăcea la nebunie s-o ofere.

La intrarea în clinica Big Heart Village, i-am spus:

— Chiar nu-i nevoie să vii cu mine.

Clădirea părea primitoare și semăna cu o cabană din lemn, însă era enormă. Recepționera, Samantha, era o femeie durdulie, în jur de cincizeci de ani, cu bucle de un roșu strident. Ramele ochelarilor ei de vedere aveau imprimeu „blană de leopard". Hainele ei erau suprapuse alandala ca niște foi de cort colorate. Îmi plăcea la nebunie.

— Edie! a exclamat Samantha.

S-a ridicat și m-a îmbrățișat pe deasupra biroului de recepție.

Simțeam cum umerii mi se relaxau treptat. Trent era în spatele meu. Încă nu mă lămurise dacă rămânea sau nu aici cât timp îl vizitam pe Theo, dar speram să mă însoțească. Nu-mi era rușine cu fratele meu. Era singurul membru din familia mea cu care chiar mă mândream.

— Ce s-a întâmplat ieri? m-a întrebat Samantha.

Și-a împins ochelarii pe nas, după care a desfăcut o pungă de chipsuri și m-a servit. Am clătinat din cap. Am inspirat adânc înainte de a răspunde.

— Prietenul meu de-acolo — am schițat un gest spre Trent, care își scosese fesul și privea nonșalant în jur — a trebuit să meargă la o petrecere. Copilul lui avea nevoie de o bonă, așa că...

M-am poticnit. Situația asta era dureros de stânjenitoare.

Samantha l-a cântărit din cap până-n picioare. A văzut ce vedeam și eu. Exact ceea ce vedea orice femeie.

— E belea prietenul tău, a declarat Samantha, surâzând în colțul gurii.

Trent a făcut un pas în față, după care și-a aruncat fesul pe birou și a rânjit, apoi i s-a adresat recepționerei:

— Cunoștința mea, Sonia, mi-a zis că-i putem face o vizită rapidă lui Theo. Ieri Edie nu a putut să vină.

S-a aplecat spre ea, iar brațul lui musculos l-a atins pe al meu. M-a trecut un fior de căldură. Am zâmbit larg, deși încercam să mă abțin.

— Așa e. Avem instrucțiuni scrise din partea domnului Van Der Zee. Conform indicațiilor, Theodore poate fi vizitat doar sâmbăta, dar, având în vedere că dosarul lui n-a mai fost revizuit de doi ani de zile și că domnul Van Der Zee nu și-a vizitat fiul în această perioadă, Serviciile Sociale au decis să înceapă o anchetă despre Theo, la cererea Soniei. Vă sunt de-a dreptul recunoscătoare, domnule...

— Rexroth, a completat el, cu un zâmbet relaxat.

— Singura persoană căreia pare să-i pese de acest copil e sora lui. Clinica Big Heart Village crede cu tărie că sănătatea mintală și fizică a pacienților e pe primul loc. O cunosc pe Sonia și m-am bucurat să aflu că a reușit să tragă niște sfori. Va trebui să-l vizitați în prezența unui îngrijitor, dar — slavă Domnului! — măcar îl

puteți vedea. Luați loc! Gustav o să vină imediat și o să vă conducă la Theo.

Ne-am așezat pe canapelele galbene. Trent se uita în telefon. Mă silcam să nu plâng, după tot ce făcuse pentru mine. Cum era posibil ca un om să fie atât de crud și, în același timp, atât de milos?

— Mulțumesc, Trent!

Încă se holba atent în telefon.

— Ai fost alături de Luna când a avut nevoie. E normal să fiu aici.

— Da, dar nu trebuie să fii fizic lângă mine. Theo nu e problema ta.

— Aici greșești.

— Cum adică?

De data asta, când a ridicat privirea, nu am zărit în ea doar mânie și răceală.

— Aș fi vrut să nu fii problema mea, Van Der Zee. Aș fi vrut să fii o simplă aventură nebună.

— Edie! m-a strigat Gustav.

Îmi făcea cu mâna din celălalt capăt al recepției, la ieșirea spre zona de picnic, lângă ușa deschisă.

— Theo te așteaptă. Vino!

Singurul lucru în legătură cu care îmi făceam griji era că Trent nu avea să-l înțeleagă pe Theo. Vorbea împleticit și încet, așa că trebuia să fii foarte atent ca să-ți dai seama ce spunea.

Dar Trent și Theo s-au plăcut instantaneu.

Trent s-a purtat ca și cum Theo era doar un băiat de doisprezece ani ca oricare altul. Ne-am așezat la o masă de picnic, la soare, în timp ce Gustav se prefăcea că nu urmărește discuția și colora într-o carte de colorat. Theo purta o șapcă inscripționată

cu numele Chicago Bears și un tricou cu personaje din desene animate. Zâmbea.

— Nu, frate, nu! Nu poți să ții cu Chicago Bears dacă locuiești în California. E pur și simplu inacceptabil, a zis Trent.

Stătea aplecat peste masa de picnic și discuta cu fratele meu, plin de însuflețire.

— Ba d-d-da, pot. M-m-mike G-g-glennon e un zeu, a zis Theo și a izbit cu palma de masă un pic cam tare.

Eu și Gustav eram obișnuiți cu acest gest și nu tresăream. Grozav a fost că nici Trent nu a părut tulburat. A fluturat mâna a nerăbdare și și-a dat ochii peste cap. Nu se străduia să fie extrem de politicos cu Theo și să-l menajeze, așa cum lumea făcea de obicei în prezența fratelui meu.

— Dumnezeule, nu! l-a contrazis Trent. De unde-ai mai scos-o și pe asta? Mai lipsește să-mi zici că-ți place Tom Brady.

Theo a râs. În ciuda dragostei pe care ne-o purtam, nici picată cu ceară nu puteam să-i vorbesc lui Theo despre chestii de-ale băieților. Iar lui nu-i păsa de surfing. Dat fiind că locuia în instituții de atâta vreme, abia dacă văzuse oceanul. Simplu fapt că Trent îl înțelegea îi lumina chipul.

— M-m-mie îmi place T-t-tom B-brady! a exclamat Theo, entuziasmat.

— Îmi vine să vomit. Unde e toaleta? s-a prefăcut Trent scandalizat.

Trent a lăsat ochelarii de soare deoparte în timp ce vorbea cu fratele meu. Se uita în ochii lui. Asta era uimitor.

Gustav i-a făcut semn spre una dintre cabinele mici care înconjurau zona de picnic. Multe familii stăteau la mese. Mâncau și beau suc, vorbind și râzând. Pentru prima oară după mulți ani, arătam ca una dintre acele familii. Nu eram doar eu și Theo.

Mai era și altcineva. Gândul acesta mă termina și-mi dădea aripi în același timp.

După ce Trent a plecat la toaletă, Theo mi-a zâmbit larg.

— C-cine-i *el*?

M-am uitat sever la Theo. Special sau nu, era fratele meu mai mic, ceea ce însemna că uneori tot putea să fie săcăitor.

— E coleg de serviciu cu Jordan. Uneori am grijă de fetița lui. Fata aia e grozavă. Tu ce mai faci, puștiule?

Theo a ridicat din umeri.

— B-b-bine. N-n-ai venit ieri.

Am simțit că vinovăția mă înăbușea. Îmi era rușine să-i spun adevărul, dar, pe de altă parte, pe unii oameni nu poți să-i minți. Merita mai mult decât jumătățile de adevăr pe care i le serveam lui Jordan.

— Trent m-a rugat să-l ajut cu Luna. Ea nu prea vorbește. Când Trent trebuie să plece pe undeva, uneori fetița are nevoie de o companie liniștitoare.

— M-m-mereu salvezi pe câte cineva, a zis frate-miu, rânjind.

Părul lui blond și ochii albaștri îmi aminteau de trăsăturile mamei. Mă întrebam cum de putea mama să-i întoarcă spatele cuiva care semăna atât de mult cu ea. Theo era puțin cam rotofei din cauza lipsei de mișcare — nu-i plăcea deloc să facă exerciții fizice —, dar, în afară de asta, era o variantă în miniatură a Lydei Van Der Zee.

Trent s-a întors la masă după zece minute. Adusese un întreg raion de mâncare nesănătoasă.

— La cantină aveau numai sendvișuri și sucuri. Theo, nu te supăra că-ți spun: mâncarea de aici pare un fel de pedeapsă medievală. Mie mi-e foame.

— Da, și eu aș mânca, am zis.

Trent ne-a dat mie, lui Theo și lui Gustav sendvișurile și a desfăcut toate pungile de chipsuri.

După masă, Theo și Trent s-au mai ciondănit puțin despre fotbal, după care au făcut *skandenberg*. Trent l-a lăsat să câștige o dată. Îmi venea să-l sărut nebunește, de față cu toți. Theo s-a pleoștit un pic atunci când Gustav a bătut un apropo cum că trebuie să plecăm, dar imediat ce s-a resemnat și ne-am luat la revedere, am ieșit și ne-am îndreptat spre mașina lui Trent. Mă simțeam epuizată emoțional, dar totodată plină de energie și liniștită.

Am călătorit în tăcere până când am oprit la un semafor, pe o stradă care ducea spre centrul orașului San Diego. Părea extrem de relaxat.

— Mergem la Saint John's, da? m-a întrebat el, confirmându-mi că spitalul era următoarea noastră destinație.

Nu înțelegeam de ce era alături de mine, ca și cum ar fi avut ceva de câștigat din treaba asta.

— Da, te rog! Dar mai întâi putem opri în altă parte?

— Unde?

— Oriunde.

Mi-am încrețit nasul și mi-am coborât privirea în poală. Singura scuză pentru ce aveam în minte era vârsta mea și faptul că îl aveam lângă mine pe cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzusem vreodată. Expresia lui era liniștită, iar ținuta — degajată. Își sprijinea un braț de volan. Parcă era reîncarnarea lui James Dean.

— De ce?

Amuzamentul din vocea lui m-a iritat, dar m-a făcut să-l doresc mai mult. Mi-am frecat coapsele goale una de alta pe sub rochia de vară. Simțeam deja că mi se umezesc chiloții.

— Știi de ce.

— Adu-mi aminte! a insistat el. Sunt bătrân și nu iau suplimente Omega-3.

Am râs. Mi-am umezit buzele și m-am răsucit spre el.

— Stabiliserăm că duminica asta...

Am hohotit din nou.

— Termină-ți propoziția, Van Der Zee!

Dumnezeule! Chiar mă obliga s-o spun!

— ... să facem sex anal, am completat eu, roșind.

Mașina s-a oprit cu un scrâșnet caraghios.

Unde eram? Am privit pe geam. O podgorie aflată între Big Heart Village și San Diego. Cu excepția păsărilor care ciripeau și a munților aurii, peste tot erau numai struguri și copaci cu trunchiuri subțiri. Aș fi vrut să pretind că-mi doream să mi-o tragă așa cum își dorea doar ca să-l răsplătesc pentru felul în care se comportase cu fratele meu, dar adevărul era că îl doream cu toată ființa mea. Așa cum tânjești după apă în deșert.

— Ce naiba faci? l-am întrebat.

— Stric o mașină de o sută de mii de dolari.

Tesla s-a mișcat în marșarier, după care a pătruns în vie, stârnind nori de nisip și de praf. Mașina s-a oprit brusc, la câțiva centimetri de un copac. Trent a coborât, apoi mi-a făcut semn să cobor și eu.

— Încotro? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

Am văzut ceva în depărtare. Sudoarea a început să mi se prelingă pe ceafă. În niciun caz nu aveam să fac așa ceva! O baracă, la celălalt capăt al podgoriei. Bănuiam că era pustie, de vreme ce ferestrele erau sparte și ușa — larg deschisă. L-am tras pe Trent înspre mașină. În loc să se împotrivească, m-a luat pe sus și m-a săltat pe umăr, pășind încrezător spre baracă.

— Ai înnebunit! Dacă e cineva înăuntru? Dacă suntem văzuți?

Părul mi se revărsase peste față. Brațul lui îmi apăsa coapsele, iar rochia mea se ridicase. M-a mușcat de fund, în chip de avertizare. Respirația îi era fierbinte. Am simțit pe picior cum pulsul i se zbătea sub piele.

— Voiam să zic s-o facem azi, dar nu neapărat acum, am chicotit.

— Chiloții tăi te contrazic. Sunt fleașcă. Unde mai pui că te freci de umărul meu de parcă n-ai mai făcut sex în viața ta. Dar știm că nu-i adevărat. Nu-i așa, Edie?

— Așa-i! Și Bane mi-a tras-o, l-am tachinat.

A reacționat exact așa cum voiam: m-a plesnit peste fund. Am gemut, simțind acea amețeală bine cunoscută pe care numai Trent mi-o provoca. Mi-am desfăcut ușor picioarele.

Trent se apropia de baracă.

— El nu ți-a tras-o niciodată ca mine.

Când m-a trântit pe o căpiță de fân, ca pe o păpușă din cârpă, m-am rugat în sinea mea să mă sărute din nou, așa cum o făcuse acasă la Vicious. Ca și cum nu mai era nimeni pe lume în afară de noi.

— Sărută-mă! i-am șoptit.

S-a aplecat, mi-a cuprins ceafa în palmă și m-a tras spre el. Buzele noastre s-au contopit ca și cum ceea ce făceam avea noimă, ca și cum tot ce se întâmpla între noi nu avea să se întoarcă împotriva noastră imediat ce Trent îi declara război lui taică-miu sau când taică-miu afla că m-am culcat cu Trent.

Și-a strecurat limba în gura mea. Mi-am dat capul pe spate și i-am luat obrajii în palme. Îl simțeam fremătând sub degetele mele. L-am sărutat cu mai mult nesaț. Voiam să las în urma mea o bucată din sufletul meu și să mă asigur că se scufunda în ființa lui, astfel încât să nu mă uite.

Degetele lui mi-au strâns ușor gâtul plin de sudoare, prinzând între ele câteva șuvițe de păr. Limba lui se juca cu a mea. M-am cutremurat de plăcere. Mi-am încordat pântecul.

— Ar trebui să mă ocup de fundul tău, Van Der Zee. Nu mai există cale de întoarcere.

— Dă-i drumul! N-o să te implor.

Și-a scos penisul din pantaloni. Știam că urma s-o facem așa cum ne plăcea: ca animalele. Cu hainele încă pe noi, cu fâmul uscat lipindu-se de pielea noastră transpirată, amintindu-ne că dorința noastră carnală nu avea nimic drăguț sau elegant. Aveam să facem sex așa cum intenționase natura să facem. Fără demnitate, mândrie sau rușine. Nu aveam să facem dragoste. Avea să fie o bătălie, așa cum era totul între noi.

— N-o să implori, mi-a repetat Trent cuvintele, zâmbind larg.

M-a tachinat, ținându-și scula în mână și apăsând-o de sexul meu încă acoperit de lenjerie. Vârful penisului schița mici cercuri pe țesătura chiloților, scoțându-mă din minți. Din nou, am înghițit cu noduri.

— N-o să implor.

— N-o să implori, a repetat el, împingându-și scula prin lenjeria mea și penetrându-mă.

Materialul chiloților s-a întins. Mi-am dat capul pe spate, strâmbându-mă de durere.

Voiam mai mult.

Voiam s-o facă mai tare.

Voiam *totul*.

Am gemut. Mi-am strecurat degetele în blugii și în boxerii lui, l-am apucat de fund și mi-am desfăcut mai larg picioarele.

— Ce facem?

— Ceea ce mi-am propus să nu mai fac vreodată. Să i-o trag fără prezervativ cuiva.

A râs ușor. M-a sărutat pe buze, pe obraji, pe frunte. Buzele lui mi-au atins urechea.

— Ține minte, Edie! Nu implora!

M-a răsucit cu fața în jos de fân. M-am pomenit cu fundul în aer. A fost atât de rapid, încât nici n-am avut timp să mă dezmeticesc. Mi-a rupt chiloții. S-au desprins din cusăturile lor. Am scos un strigăt. Mi-am înfipt degetele în căpița de fân și am încercat să întorc capul, pentru a vedea ce face. Mi-a apucat maxilarul și l-a răsucit spre podea.

Apoi a strecurat trei degete în mine. Și-a îndoit degetul mijlociu, atingându-mi imediat punctul G. Împingea cu înverșunare, făcându-mă să mă zvârcolesc. Fiecare bucățică din mine îmi țipa să mă îndepărtez.

Nu implora! Nu cere mai mult!

Dar deja voiam prea mult.

Spinarea mea era ca o lumânare ce se topea încet. Primul orgasm mi s-a părut sălbatic, nenatural. Ca și cum plesneam din toate încheieturile, ieșind din corpul meu ca dintr-un corset. *Poc, poc, poc!* Mușchi tensionați, abdomen încordat, degetele de la picioare îndoite. Fiecare bucată din corpul meu devenise a lui. Fierbințeala dinăuntrul meu era de nesuportat. Prea multă, și totuși prea puțină. Aveam să explodez, dezintegrându-mă în milioane de celule minuscule.

Tremurând, am avut orgasm. Eram foarte, foarte udă. Și-a scos degetele din mine și le-a șters pe scula lui.

Dintr-o singură mișcare, m-a pus în patru labe. Și-a îndreptat penisul spre fundul meu. Deși nici măcar nu-l atinsese, am tresărit.

— Mă înnebunești, a spus el.

— Tu mă faci instabilă.

Am zâmbit larg, cu obrazul lipit de fân. I-am simțit vârful împungându-mă în spate și m-am încordat din instinct. El și-a trecut cu blândețe degetul peste anusul meu.

— Relaxează-te, Edie!

Am încercat. La început, am simțit doar vârful. Apoi o presiune ciudată m-a săgetat până în șale, dar mi-am mușcat buza de jos și am așteptat.

— M-ai distrus, am murmurat.

Centimetru după centimetru, scula lui mă penetra dureros.

Nu-mi plăcea. Era îngrozitor. Ca și cum avea să mă rupă în două.

— Și tu m-ai distrus pe mine la modul foarte serios, a răspuns el, împingându-se cu totul în mine.

Am mușcat din căpiță, simțind gustul amar al fânului. Mi-am înfipt și mai mult degetele în el.

El mi-a sărutat urechea, obrazul. Mi-a șters o lacrimă de durere.

— Data viitoare când mai glumești că ți-o poate trage și altcineva, adu-ți aminte că toate găurile tale sunt ale mele. Inclusiv cea pe care o s-o las în inima ta, când voi termina.

Când a început să se miște în mine, am avut senzația că turna benzină în mine și aprindea un chibrit. Însă după șase sau șapte opintiri, m-am relaxat și m-am obișnuit să-i simt penisul acolo. Atunci mâna lui mi-a ciupit ușor clitorisul și a început să se joace cu el.

Am închis ochii și m-am pierdut în senzația asta.

Mi-a desfăcut și mai mult picioarele. S-a împins în mine, atent la clitorisul meu. Brațele îmi tremurau. Dumnezeule. Senzația era mult mai intensă și mai nebunească decât tot ce trăisem vreodată.

— La naiba! Ce strâmtă ești! O să-mi dau drumul.

Cu o mână îmi dezmierda clitorisul. Cealaltă mână mă strângea de mijloc de fiecare dată când picioarele îmi tremurau atât de tare, încât părea c-o să mă prăbușesc.

— Ah!

— Doamne!

Am zâmbit.

M-a apucat de păr, arcuindu-mi spinarea. Umerii mei i-au atins abdomenul. Mi-a mușcat lobul urechii.

— Știam c-o să implori, Edie!

— Fă-o!

Am avut amândoi orgasm, aproape imediat.

Drumul spre spital a fost foarte tăcut. Mă tot foiam, încercând să-mi calmez durerea provocată de sexul anal. Tăceam amândoi. Înainte să ies din mașina lui, Trent m-a strâns de coapsă.

— Trebuie să încetăm, i-am zis.

— Păi, atunci, încetează! mi-a întors-o el, ridicând din umeri.

— Chiar asta am de gând să fac.

Ce minciună!

Am coborât din Tesla.

A izbucnit în râs și a pornit motorul. Mașina s-a îndepărtat.

Capitolul 26

Trent

O săptămână mai târziu.

— Da. În Palm Springs. O să le aștepte un șofer, la intrare.

Mi-am dus degetul la tâmplă, mi-am dat ochii peste cap și m-am prefăcut că mă împușc. Dean, care stătea pe scaunul din fața mea, râdea pe înfundate, răsucind un *joint* între degete. În niciun caz! Refuzam să fumez la parter, împreună cu el. Nici pe terasa biroului. Aveam prea multe chestii de făcut.

L-am ascultat pe interlocutorul meu, care vorbea în microfonul mobilului, apoi am adăugat:

— Programul ăsta o să dureze o lună. Din partea mea, n-aveți decât s-o legați de afurisitul de pat și s-o lăsați să-și facă nevoile într-un castron! De data asta, nu trebuie să mai fugă. Femeia trebuie să-și revină.

Așa încât Edie să poată fi fericită.

Am încheiat apelul. Am tras adânc aer în piept și am lărgit nodul cravatei. Dean și-a pus *joint*-ul după ureche. Gest de șmecheraș. Dar, pe de altă parte, în ultimele zile fiecare gest mărunt mă scotea din sărite. Voiam să controlez situația cu

Jordan Van Der Zee. Devenea evident că nu eram în stare, pentru nimic în lume, să nu mă mai întâlnesc cu fiică-sa. Și era ironic că încercam să o scap pe maică-sa de dependența de medicamente, când eu însumi eram dependent de Edie.

— Luna a început devreme. Eu nu cred că puștii mei se vor atinge de droguri înainte de zece ani, a comentat Dean.

— Hei, cretinule, ce glumă e asta? am bombănit. Programul de dezintoxicare e pentru Lydia Van Der Zee. Jordan e prea ocupat ca s-o ajute și eu nu pot s-o rog pe Rina să facă internarea. Lumea ar intra la bănuieli și s-ar pune întrebări, i-am explicat eu.

— Întrebări la care răspunsurile sunt: „Da, i-o trag fiică-sii, desigur"; „Mă bucur că ați întrebat. Da, ne-am tras-o și în birou"; „Bineînțeles, vreau un glonț în cap. De-asta am și făcut-o".

Dean s-a bătut ușurel cu degetele peste bărbie. Îmi venea să-i pocnesc mutra încrezută.

M-am ridicat și m-am apropiat de barul de la fereastră. Am luat două sticle cu apă, pentru amândoi.

— Mă bucur că ești bine-dispus, am comentat cu răceală.

— Sunt foarte bine-dispus. În sfârșit, ai o iubită.

— Greșit! l-am contrazis eu. Chiar dacă nu te-ai înșela, să nu mai spui inepția asta!

— Dacă nu ești iubitul ei, de ce naiba o internezi pe maică-sa într-o clinică de dezintoxicare? Ești Maica Tereza?

M-am uitat la ceasul de la mână, întrebându-mă dacă azi Edie avea să apară în sfârșit în birou și să mă scutească de chinul de a merge pe holuri fără să-i văd fundul obraznic. Deși nu mă uitam niciodată la ea îndeajuns de lung încât să-și dea seama, *chiar* o observam. Ea era combustibilul meu. Ea mă ajuta să merg mai departe.

Am mormăit întrebător, fără să-i dau un răspuns concret. Dean s-a aplecat spre mine. A luat *joint*-ul pe care și-l punese după ureche.

— Ce înseamnă tipa asta pentru tine, frate? De ce o ajuți atât de mult?

— Pentru că are nevoie de ajutor și fiindcă taică-său n-o s-o ajute niciodată.

Cât timp Lydia fusese în spital, Jordan nu lipsise nici măcar o zi de la serviciu. Ba chiar stătuse la birou până târziu. Relația dintre mine și Jordan se înrăutățise într-atât, că nu-mi mai ascundeam dezgustul față de el, iar Jordan nu se mai purta ca și cum îi eram indiferent. Ne uram pe față. Era evident în fiecare privire pe care ne-o aruncam.

Îmi încuiam biroul zilnic. Nu ducea nimeni gunoiul. Coșul era plin și începuse să miroasă a resturi de *shake* cu proteine și a cafea stătută. Dar cel puțin ticălosul nu avea acces la lucrurile mele în lipsa mea.

— Apropo de Jordan..., a început Dean.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. În costumul lui albastru, făcut la comandă, ai fi zis că era pugilistul Conan McGregor.

Dean a continuat:

— Cred că trebuie să știi. Ne dă târcoale. Tot propune să cumpere acțiunile unuia dintre noi și oferă bani mulți. Te vrea afară din companie, frate. Crezi că știe despre tine și Edie?

Poate că da. Oricum, Jordan voia să scape de mine cu mult timp înainte să fac sex cu fiică-sa, în toate orificiile posibile.

— Probabil că nu. Dacă știe, n-ar rata șansa de a face o scenă sau de a-i face zile fripte fiică-sii.

— Păzește-ți spatele! m-a prevenit Dean.

— Când nu mi-am păzit eu spatele?

Am petrecut restul după-amiezii fierbând de mânie. Știam că prietenii mei n-aveau să-i vândă lui Jordan acțiunile lor. Era disperat, și mă întrebam de ce. Ce naiba făcusem de mă ura atât?

În ziua aia, n-am fost Mutul. Am fost Nesimțitul. L-am întrecut până și pe Vicious. Am urlat la Rina pentru că îmi adusese alt sendviș decât cel pe care i-l comandasem. Doar lucra cu mine de șase luni! De ce naiba era așa complicat să țină minte descrierea unui sendviș? Am concediat o stagiară care trimisese un contract la semnat cui nu trebuia. Am trimis-o la plimbare pe loc, fără explicații și fără să-i las timp să-și strângă lucrurile de pe birou. Apoi am defilat pe holuri, zbierând ordine ridicole în stânga și-n dreapta. Dar nimic din toate astea nu mi-a calmat furia.

Edie era în continuare la spital, alături de mama ei. Spusese că s-ar putea să treacă pe la birou doar ca să mă vadă, dar n-a făcut-o.

La început, lipsa ei mi s-a părut neplăcută. Însă apoi m-am gândit că situația avea și o latură favorabilă: dacă ea nu era aici, puteam în sfârșit să-l înfrunt pe nemernicul de taică-său. Știam că trebuia să-mi joc foarte bine cărțile. Nu puteam să dau buzna în biroul lui. M-am înarmat cu răbdare și am așteptat.

La ora cinci, tot personalul administrativ și-a strâns lucrurile și a plecat.

La șase, au urmat brokerii.

La șase și jumătate, Jaime, Vicious și Dean s-au întâlnit pe holul unde erau birourile noastre.

Vicious a bătut de două ori în ușa biroului meu și a strecurat capul înăuntru.

— Vii sau nu?

— Mai am ceva de făcut, i-am răspuns, gesticulând spre laptopul meu.

Nici măcar nu era pornit. Vic nu putea să vadă monitorul, dar mi-a mirosit minciuna imediat.

— Dacă vrei să-l omori pe Van Der Zee, te rog, ia aminte că n-am treabă cu dreptul penal și că n-o să te pot ajuta. Dar dacă ai nevoie de cineva care să te ajute să ascunzi cadavrul, sunt omul tău.

— Ce drăguț din partea ta! am comentat sec.

— Cu plăcere, Rexroth!

Vicious a plecat.

Șase și jumătate.

Șase treizeci și cinci.

Șapte fără un sfert.

La șapte, au venit angajații care făceau curățenie. Am rămas ascuns în spatele computerului meu. Când i-am văzut pe cei de la Mentenanță îndreptându-se spre celălalt capăt al etajului, m-am ridicat și m-am apropiat cu hotărâre spre biroul de lângă al meu. Era cea mai mare și mai luxoasă cameră din clădire. Acolo muncea bărbatul care îi rănise enorm pe Edie și pe fratele ei, omul care încerca să-mi facă același lucru. Mă așteptam să-l găsesc la computer, tastând de zor, ca de obicei, dar scaunul lui era gol. Ciudat! Rareori ieșea din birou înainte de ora opt seara. Munca, banii erau scopul lui viață. Cu coada ochiului, l-am zărit. Intra în lift.

Și așa mi-am dat seama că el era cu un pas înaintea mea.

Înțelesese că aveam să-l încolțesc și a șters-o înainte să-l înfrunt. Dar îi mai pregăteam ceva.

Am fugit către scara de urgență și am dat buzna spre parcare. Săream câte două trepte odată, sigur că aveam să ajung înaintea lui. Liftul se oprea la fiecare etaj; angajații de la contabilitate și de la resurse umane rămâneau peste program mai mult decât nemernicii care lucrau la etajul nostru.

Când am ajuns la parter, eram transpirat. Mi-am croit drum cu pași calmi — prea calmi, având în vedere situația — spre Range Roverul lui negru. M-am rezemat de portiera șoferului, cu mâinile în buzunare, și l-am așteptat.

Când s-a auzit sunetul liftului și s-au deschis ușile, pe fața lui încruntată s-a ivit o expresie de uluire.

— Te joci de-a șoarecele și pisica, Jordi?

Am rânjit victorios. A pășit în spate, pregătit să apese butonul liftului, iar eu am țâțâit dezaprobator, privindu-l în ochi.

— Haide, Van Der Zee! Dacă mă ignori n-ai să mă faci să plec. O să mă enervezi al dracului de tare.

Și-a lărgit fără tragere de inimă cravata roșie, de mătase. Ușile liftului s-au închis în spatele lui, parcă luându-l în derâdere. Am rămas singuri. Stăteam la vreo șase metri unul de celălalt. Distanța era mai mult decât generoasă, dar atmosfera tot mi se părea sufocantă.

— Ce-ai să faci? O să mă bați? O să mă omori? m-a sfidat Jordan.

Și-a înălțat bărbia. Ochii lui m-au săgetat cu ură. Frica era un dușman vechi. Mă străduiam s-o alung din viața mea. Cu excepția celor trei prieteni ai mei, toată lumea care lucra la etajul al cincisprezecelea tremura când Jordan le vorbea. Pe mine îngâmfarea lui mă amuza. Am pufnit disprețuitor.

— Doar pentru că nu-s la fel de alb ca tine nu înseamnă că sunt un golan.

— Ai comis niște greșeli discutabile, care mă fac să cred că autocontrolul nu e punctul tău forte.

Jordan s-a apropiat de mine.

— Despre ce naiba vorbești?

— Despre fiică-ta, a răspuns el.

Mi-am dus mâna la gură ca să-mi înăbuș râsul.

— În cariera mea, niciodată nu m-am comportat neprofesionist. Ceea ce fac în viața personală mă privește numai pe mine.

— Modul în care se poartă cineva în viața personală reflectă cine este el ca profesionist, a spus Jordan.

— Hai să nu abordăm subiectul ăsta de rahat, Jordi! Nici tu nu ești un sfânt, iar păcatele tale nu se limitează la faptul că i-o tragi unei tipe nepotrivite, la momentul nepotrivit.

N-am adăugat nimic. Nu voiam să dau de gol faptul că Edie mi se confesase. Nu i-aș fi dat în vileag secretele. Dar, în același timp, voiam ca Jordan să priceapă că, în timp ce el făcea cercetări despre mine și despre viața mea, și eu făceam același lucru în privința lui.

— Ce ai împotriva mea? l-am întrebat fără ocoliș.

Ne țintuiam din priviri.

— De ce ții morțiș să plec din companie?

Jordan m-a surprins: a făcut un ultim pas spre mine. Stăteam nas în nas.

Pe fața lui ofilită s-a ivit un rânjet viclean.

— Vei afla destul de curând. Spune-mi, Trent, ai vreun plan ca să scapi de mine?

N-am răspuns. Nu era nevoie, fiindcă știa răspunsul. Altfel, n-ar fi fost așa de disperat să-mi ia *stick*-ul USB. Faptul că știa despre *stick* nu era o întâmplare. Le spuneam celor în care nu aveam încredere secrete pe care voiam să le transmită mai departe. Max, asistentul lui personal, fusese ținta perfectă. Băusem cu Max ceva după muncă, la aniversarea unei tipe de la resurse umane. I-am spus despre *stick*. Voia să-i transmită un mesaj lui Jordan: „Păzește-ți spatele! Nu ești singurul cu așii în mânecă".

— Rexroth, eu am un plan ca să scap de tine. O să te doară exact acolo unde m-ai rănit *pe mine*.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Vei afla în curând.

I-am ignorat comentariul. Îmi vorbea evaziv, ca o puștoaică de doisprezece ani pe care hormonii au dat-o peste cap. Era evident că-mi purta pică, dar, în loc s-o declare deschis, alegea să se învârtă în jurul cozii, ca un laș.

— Bătălia a început, bătrâne.

I-am rânjit și i-am deschis curtenitor portiera. Nedumerit, a urcat în mașină. Se uita suspicios la mine. Am bătut ușor în geam și i-am făcut cu ochiul.

— Să câștige cel mai bun!

— Cu ce crezi că mă ai la mână, Rexroth, de ești așa de încrezător?

— Nu așa funcționează jocul, Van Der Zee. Nu pot să-ți stric surpriza. Condu cu grijă!

M-am întors către lift, am apăsat pe buton, s-au deschis ușile și au intrat.

•

În seara aceea, am sunat-o pe Edie și am întrebat-o dacă o să vină la muncă. A spus că da.

În dimineața următoare, mi-am lăsat *stick*-ul pe birou, la vedere, și am ieșit.

— Îmi iau liber restul zilei, i-am spus Rinei, lăsându-i niște documente pe birou. Biroul meu e deschis. Domnișoara Van Der Zee, Dean, Vicious și Jaime pot intra. Restul, nu.

Era o capcană. Speram din suflet ca prada mea să nu cadă în ea.

Îmi compromiteam viața ca s-o salvez pe a ei.

Nu știam de ce procedam așa. Îmi puneam în pericol viitorul meu și pe al fiicei mele de dragul unei adolescente. Însă hotărârea fusese luată. Ea avea nevoie de *stick*, așa că i l-am dat.

Seara, Edie a venit la noi acasă, după muncă. I-a pregătit Lunei spaghete și hotdog, iar eu le-am lăsat să mănânce porcării. Mai târziu, eu și Edie ne-am tras-o dur. Dimineața, am făcut dragoste.

Nu i-am spus nici despre discuția cu taică-său, nici că lăsasem *stick*-ul pe birou. Nici ea nu a deschis subiectul.

Ne-am dus la birou cu mașini diferite și, bineînțeles, eu am ajuns primul, pentru că ea stătea la duș câte o oră întreagă.

Am intrat în birou cu inima cât un purice.

Stick-ul USB dispăruse.

Capitolul 27

Edie

Primul lucru pe care l-am făcut când a plecat Trent de acasă, luându-le cu el pe Luna și pe Camila — fiindcă era marți, ziua în care Luna mergea cu el la birou —, a fost să dau buzna în baie și să vomit.

Capul mi se învârtea și puncte albe îmi începoșau privirea. Sprijinindu-mă de capacul toaletei, m-am ridicat încet și m-am târât spre chiuvetă. Mi-am spălat mâinile și fața, evitând oglinda cu orice preț. Nu mă puteam privi fără să vomit din nou.

Trădătoare. Impostoare. Iuda. Afurisită.

Am ieșit în hol. Mă rezemam de pereți, ca să nu cad. Mă simțeam ca și cum lumea se prăbușea peste mine, făcându-mă una cu pământul. Cum de reușisem să trăiesc în ultimele douăzeci și patru de ore era un mister.

Ieri, când ajunsesem acasă la Trent, Camila nu era. El o trimisese acasă, spunându-i că nu avea nevoie de ea. I-am gătit Lunei, făcând multe drumuri la baie, ca să mă spăl pe față și să respir adânc.

Cina a fost în regulă. I-am povestit Lunei despre surfing și despre ce mai citisem despre căluții-de-mare. I-am spus că speram

ca, într-o zi, să-l duc pe fratele meu la plajă. Luna părea să mă înțeleagă.

Seara, m-am strecurat în patul lui, răpind ceea ce nu mai meritam să primesc: sărutările lui, mângâierile lui, corpul care îl atingea pe al meu. Am luat căldura lui, mișcările limbii lui, felul cum se împingea în mine. I-am luat dorința carnală, căci nu mai era doar a mea. M-am bucurat de durerea pe care o meritam și de plăcerea pe care n-o meritam. Iar dimineață i-am cerut s-o mai facem o dată, știind că după-amiază — când aveam să-i dau lui taică-miu *stiloul* — totul avea să se încheie între noi.

— De data asta, vreau s-o facem încet, i-am spus.

M-am zvârcolit sub el, sub cavalerul meu înnoptat, cu armura ciobită, care mă lăsase să mă strecor în fisurile armurii sale și să mă ascund acolo, deși știa cine sunt. Calul Troian.

— De ce?

— Ca să-mi pot aduce aminte.

— De ce ai uita? s-a mirat el.

Tăcere. Mi-a șters lacrimile cu sărutări. Știa foarte bine ceea ce treceam sub tăcere, dar nu voia să creadă. Făcuse sacrificiul pentru mine. Mă lăsase să-l distrug, iar eu o făcusem fără să clipesc, fără să stau pe gânduri.

Se mișca deasupra mea de parcă eram un val. Îmi umplea trupul și sufletul. Mă mângâia pe obraji, îmi săruta pleoapele.

— Fata mea, obsesia mea, Marea mea...

Suna ca un adio. M-a făcut să plâng și mai tare și să mă agăț de el ca de o ancoră. Trent știa. La șase dimineața, cu o jumătate de oră înainte să se trezească Luna, am făcut dragoste, conștienți că, înainte ca ziua să se sfârșească, acea dragoste avea să se transforme în ură.

Ușa de la biroul lui taică-miu era deschisă.

Dacă aș fi trecut pur și simplu pe lângă ușă, el m-ar fi strigat. M-ar fi întrebat despre *stick*. Trebuia să i-l dau și totul avea să se sfârșească.

Luna.

Trent.

Căluții-de-mare.

Mareea.

Oceanul era agitat azi. Bane îmi scrisese un mesaj la șase și jumătate dimineața, în timp ce Trent făcea duș.

Nu te deranja să vii. Steag negru.

Bane habar n-avea că puteam să văd — la propriu — cum flutura steagul negru din locul unde stăteam, la fereastra din dormitorul lui Trent, complet goală, cu o palmă lipită de geam. Valurile se spărgeau cu putere de țărm și vântul vuia. În California, în august, vremea era foarte ciudată. Dar ca surfer, nu mă miram.

Oceanul știa.

La birou, am pierdut vremea pe lângă recepție. Amânam să mă duc în biroul meu și să mă așez. La unsprezece, nu mai puteam să amân inevitabilul. Tocmai pregăteam a nu știu câta porție de cafea de azi, când a intrat Max și și-a sprijinit brațul de ușă. Arăta ca o nevăstuică în costum și duhnea a dezinfectant cu aromă de pin. Mereu mirosea de parcă se scălda în aftershave.

— Tatăl tău vrea să te vadă, m-a anunțat el, după care a plecat.

Stick-ul parcă îmi andea buzunarul. Am ieșit din camera de recreere, lăsând în urma mea cafeaua pe care oricum nu plănuiam s-o beau. Am trecut pe lângă biroul lui Trent. Ușa era deschisă. Știam că știa. Știam că era un test. Nu-l trecusem. Mi-am oprit puțin în dreptul lui. Semna niște documente. Mi-am dres glasul. Mă simțeam ciudat, ca o străină în propria piele.

— E un truc? am întrebat răgușit.

Speram, mă rugam ca totul să facă parte dintr-un plan mai mare, pe care îl puteam duce amândoi la îndeplinire. Trent se uita la hârtii. Ca și cum nu mă ținuse în brațe cu câteva ore în urmă și nu mă făcuse să mă simt vie.

Fără să se clintească, mi-a răspuns:

— Nu.

— Deci toate informațiile sun...

Și-a ridicat fruntea și s-a holbat la mine.

Fața lui era împietrită. Divină și furioasă.

— Totul e acolo, Edie. Absolut fiecare fișier, plan și contract. Ai făcut o alegere. Dacă vrei să fii puternică, fii! Acum pleacă!

Voiam să-l contrazic. Voiam să transform discuția într-o ceartă zgomotoasă, neplăcută, plină de furie. Îmi doream să existe un alt mod de a-l salva pe Theo. Dar conștientizam, de asemenea, că toate astea demonstrau că încă eram o adolescentă nehotărâtă, iar el era bărbatul mai în vârstă, care mă sedusese. Însă noi eram mai mult de-atât.

Picioarele m-au purtat spre biroul lui Jordan. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo, dar îmi aduc aminte de sunetul ușii închise în spatele meu. Un sunet implacabil și grav.

Între noi era o distanță enormă și un noian de cuvinte nespuse. Fiecare centimetru era încărcat de ranchiună. Față de Jordan Van Der Zee, preferam să rămân rezervată și în alertă.

— Ei bine? m-a întrebat, lăsându-se pe spătarul scaunului și aruncând sceptic o sprânceană.

Nu mă întrebase nici măcar o dată despre mama, cât timp eu dormisem, mâncasem și stătusem lângă ea, în spital. Acest gând, ceea ce mă silise să fac și felul în care îmi afectase viața au umplut paharul. M-am înfuriat. Îmi simțeam gura uscată. Eram încordată și dornică să-l atac.

— Pot să te întreb ceva?

A pufnit și s-a făcut comod în scaun. Mi-a făcut semn să continui.

— Acum, că știi ce s-a întâmplat cu mama, nu-ți dorești să fi așteptat? Dacă nu i-ai fi dat actele de divorț, poate că n-ar fi încercat să se sinucidă.

Într-un fel, îmi dădeam seama că era irațional să-ncerc să mă înțeleg cu Jordan. Speram să găsesc o urmă de suflet în el. Iată raționamentul meu: dacă Jordan era un monstru, și eu puteam deveni unul. Dar dacă în el mai exista un strop de omenie, poate că izbuteam să negociez cu el și să-l cruț pe Trent. Jordan și-a mutat iute privirea spre ceasul de mână, a oftat ca și cum prezența mea îl deranja și și-a masat bărbia.

— Nu eu am convins-o pe maică-ta să-și ia viața, Edie. Toți suntem responsabili de propria viață. Să dai vina pe altcineva e un gest pe care-l fac numai cei slabi.

Nu-i păsa. Mai mult decât atât, începeam să cred că situația asta oribilă îi făcea plăcere. Eu eram cea care o salva pe mama iar și iar, în timp ce el o îmbrâncea și se uita cum se prăbușește, așteptând ca și eu să renunț definitiv la mama. Ne luptam pe terenul sănătății ei mintale. Trebuia să întrerup cercul acesta vicios, ca să mă asigur că nu avea s-o rănească.

Mi-am ținut respirația și m-am abținut de la o înjurătură urâtă. Eram hotărâtă.

— Am *stick*-ul.

L-am privit în ochi. Pe fața lui s-a ivit o expresie de satisfacție. Îmi confirma cât de arogant și de sigur de sine era.

— Aștepți vreo invitație? Dă-mi-l!

— Nu înainte să-mi spui de ce îl urăști.

— Chiar nu e treaba ta, Edie, a zis Jordan, învârtind stiloul Cartier între degete.

După care... după care...

Dacă vrei să fii puternică, fii!

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— De fapt, e treaba mea, pentru că sunt îndrăgostită de el.

Liniștea din birou era densă, grea și palpabilă. Jordan a căscat ochii. Nările îi fremătau de furie, iar gura i s-a schimonosit într-o grimasă de mânie, așa cum n-o mai văzusem vreodată. Dar nu puteam și nici nu voiam să-mi mai retrag cuvintele.

Am înaintat un pas. Riscam totul. Relația mea cu Theo. Relația mea cu Trent. Cu Luna. Cu mama. Însă obosisem să mă port cu mănuși în preajma acestui bărbat. Poate că aveam să-i pierd pe toți, dar, în final, urma să mă regăsesc *pe mine însămi*.

Dacă trebuia să apăs butonul autodistrugerii ca să rup legăturile dintre Jordan și mine, așa să fie! Voiam să știu cum e să respir în voie, fără teama că lumea s-ar putea prăbuși în jurul meu.

— Jordan, sunt atât de îndrăgostită de Trent Rexroth, încât nu mai văd altceva când el e în preajmă. Sunt gata să mor pentru acest bărbat. Vreau să-l protejez cu orice preț. E un om minunat, dar cu inima frântă, și încearcă din răsputeri să facă ceea ce tu nu ai reușit: să fie tată, o persoană pe care te poți baza. El face alegerile potrivite iar și iar, indiferent cât de mult îl costă. Are grijă de cei vulnerabili, deși el este împietrit. Și face totul cu integritate, fără să calce pe nimeni în picioare. Așa că spune-mi, Jordan, de ce naiba îl urăști atât de tare pe iubitul meu?

S-a ridicat de pe scaun, roșu la față. Am crezut că avea să-i explodeze o venă de la tâmplă. Poate chiar speram să se întâmple. Strângea pumnii, tremurând din tot corpul. Încerca să-și controleze nervii.

— Dă-mi *stick*-ul!

— Nu, am zis, mai sigură pe mine. Ce ți-a făcut?

— Mi-a furat ceva.

— Ce anume?

— *Tatul*. Dacă nu mi-l dai, o să regreți.

A întins palma. Se aștepta să-l ascult. Cât de tare se înșela! Am făcut un pas mare în spate, simțind că *stick*-ul devenise de zece ori mai greu.

— Niciodată!

S-a repezit la mine, întinzându-se peste birou ca să ia de la mine ce voia, fără să ceară permisiunea. Nu mă mira. Mă smucise și mă bruscase de nenumărate ori, ceea ce demonstra că nu mă respecta deloc. M-am ferit și, din instinct, mi-am înfipt unghiile în obrazul lui.

— Rahat! Nenorocito!

Și-a dus palma la obraz și s-a dat înapoi. În ciuda înălțimii lui, taică-miu era total incapabil să lupte fizic. Chiar și cu mine. Își petrecuse toată viața închis într-un birou, ca un hamster în cușcă.

— Să nu mă mai atingi vreodată! am spus cu voce tremurândă.

Însă corpul nu-mi tremura, iar asta mi-a dat putere.

— Fă-ți bagajul și pleacă din casa maică-tii!

A făcut un semn spre ușă. Gâfâia și spumega de furie.

— Ai optsprezece ani, ești plină de opinii și te crezi nemaipomenit de puternică! Crezi că ți-ai aranjat totul, nu-i așa, târfo?

Ultimul cuvânt m-a lovit ca o palmă peste față și m-a lăsat fără aer.

— Sunt sigur că Trent o să te primească acasă la el. Omul ăla e o boală sexuală ambulantă, la fel ca prietenii lui. Nu mai sunt obligat să-ți ofer un acoperiș deasupra capului. Fă-ți bagajul, Edie! Și asigură-te că iei și ce mai ai pe biroul tău, pentru că ești concediată.

În loc să reacționez așa cum mă așteptam — să plâng, să implor, să mă tem de viitor —, m-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre ușă. Stăteam cu spatele spre taică-miu când el a pus definitiv capăt relației dintre noi.

— Păcat că nu vei avea timp să-ți iei la revedere de la fratele tău. O să-l transfer săptămâna asta.

M-am întors iar spre el. Zâmbeam. Știam ceva ce el nu știa.

— Nu poți să-l transferi.

— De ce, târfo? a explodat el.

— Pentru că Serviciile de Asistență Socială anchetează cazul lui Theo. În plus, nu poți să transferi un minor de la o instituție la alta atât de repede. M-am interesat. Crezi că ești foarte puternic, *tati*, dar uiți că în jurul tău mai sunt și alte forțe, la fel de puternice. Până și cel mai mare val se sparge de țărm. Ești pe punctul de a te lovi de nisip. Sper să-ți placă gustul.

Capitolul 28

Edie

Mi-am petrecut restul zilei pe plajă, singură. Nu avusesem timp să-i spun lui Trent ce se întâmplase și voiam să purtăm această conversație față în față. Adrenalina pulsa puternic în mine după discuția mea cu Jordan. Așa că, după ce am sunat la clinica de dezintoxicare, unde mama fusese internată ieri, m-am dus pe plajă, să petrec timp cu oceanul furtunos. Ne înțelegeam unul pe celălalt. Am stat și am privit apusul, cu degetele înfipte în nisip, cu genunchii la piept. Ascultam țipetele pescărușilor și sunetul valurilor care se spărgeau de țărm.

Nici măcar nu mi-am dat seama când s-a răcorit. Am stat nemișcată până la opt seara, când știam că Trent și Luna aveau să fie acasă. Nu-mi imaginasem că o să apar neanunțată la ușa lui, dar nu puteam să port o astfel de discuție la telefon.

În timp ce mă îndreptam spre *penthouse*-ul lui, încercam să mă conving că nu trebuia să-mi fac griji. La urma urmei, îl refuzasem pe taică-miu. Nu-i dădusem *stick*-ul. Nu puteam să-i încredințez secretele lui Trent.

I-am mulțumit cerului că nu era niciun paznic la intrare, fiindcă, dacă ar fi fost, ar fi trebuit să-l contacteze pe Trent prin

interfon și să-l anunțe că am sosit. Iar eu n-aș fi suportat dacă Trent ar fi zis că nu vrea să mă vadă. Dar încă era posibil ca situația să ia o întorsătură urâtă. Am intrat în lift și am urcat spre apartamentul lui.

La fiecare pas pe care-l făceam pe podeaua de marmură, îmi simțeam picioarele grele.

Oceanul meu. Secretul meu. Slăbiciunea mea.

Am bătut de trei ori la ușă. Am ciulit urechile. Dincolo de ușă răsuna chicotul dulce al Lunei. Nu era un râset — Luna nu râdea niciodată —, ci sunetul pe care îl scotea atunci când era încântată. Am zâmbit.

Însă când ușa s-a deschis...

Camila mi-a surâs derutată. În spatele ei am văzut o femeie pe care nu o cunoșteam, dar am recunoscut-o. Avea piele bronzată, păr lung și negru ca pana corbului și ochi deschiși la culoare. Arăta ca un fotomodel și purta o rochie strâmtă, roz, care îi scotea în evidență formele.

Stătea pe vine și admira căluțul-de-mare din pluș pe care îl ținea Luna în mână. Unul identic cu cel pe care îl stricase Daria.

Mama Lunei.

Am simțit că mă ia cu amețeală și m-am dat înapoi. Simțeam un nod amar în gât. *Nu plânge!*

— Edie, ce cauți aici? m-a întrebat Camila, surprinsă.

— Fata asta e o altă dădacă? a întrebat femeia. Te cheamă, Carmella, nu? N-o lăsa să stea acolo! Invit-o înăuntru!

S-a ridicat, și-a aranjat rochia scurtă și s-a apropiat de intrare. Surâsul ei atrăgător era victorios.

Fusese plecată ani de zile. Sosirea ei era un semn din partea universului, care-mi transmitea că lui Trent și Lunei le era mai bine fără mine. Acum aveau pe cineva mai bun decât fiica lui

Joedan Van Der Zee, omul care încercase să-l dea afară pe Trent din consiliul de administrație. Nu-i meritam.

Era mama Lunei.

Nu puteam concura cu ea.

Nici măcar nu-mi doream.

— De ce ai venit aici? Ai necazuri? a insistat Camila.

Val s-a oprit lângă ea.

Idioato, numele ei e Camila, nu Carmella!

— E-n regulă dacă vrea să stea cu Luna, a intervenit Val. Eu și Trent avem multe de vorbit. Ne-ar prinde bine puțină intimitate. Poate mergem în port, să mâncăm ceva.

Nu mai suportam. Voiam cu disperare să fug, să scap din situația asta. Mi-a trecut prin minte chiar și să sar de pe terasă, direct la parter. Singurul motiv pentru care nu am sărit de la etaj a fost că nu voiam s-o traumatizez pe Luna pentru tot restul vieții.

M-am răsucit pe călcâie și am rupt-o la fugă. Am smucit ușa care dădea spre scări. Picioarele mi se mișcau repede, ca atunci când furam câte ceva. Mă sufocam.

Am coborât un etaj, apoi încă unul. Am auzit vag cum ușa s-a deschis mai larg și Trent a întrebat cine fusese la ușă. Ecoul vocii lui se auzea până jos. Părea... relaxat. Ca un bărbat care se reunise cu mama propriului copil și care probabil era ușurat s-o aibă din nou în viața lui.

Singură. Eram complet singură.

Fără mamă. Fără tată. Fără prieteni. Fără Trent.

Am alergat o vreme, trecând pe lângă mașina mea, parcată pe promenada de lângă plajă, pe lângă magazine și oameni. Pe lângă toate lucrurile pe care le iubeam, dar la care nu mă mai puteam uita. Întreaga stradă îmi aducea aminte de Trent. Și oceanul la fel. Prima oară când mă atinsese, când îmi atinsese sânii, sfârcurile, *inima* se întâmplase după ce ieșisem din ocean.

Rotițele din mintea mea se învârteau nebunește. Mai eram capabilă să calc pe aici vreodată? Mai eram oare capabilă să fac sufing? *Să respir?*

Singura mea consolare era că Jordan nu mă putea vedea în starea asta. Ar fi spus că mi-am făcut-o cu mâna mea. Mi-ar fi zis că eram o târfă neghioabă, care devenise jucăria unui bărbat, cât timp o căutase pe Val. Fusesem o simplă distracție, o aventură.

Se lăsa întunericul. Ajunsesem la celălalt capăt al orașului. M-am oprit lângă debarcader, în apropiere de iahturi. Aveam bășici în tălpi. A trebuit să mă descalț de bocanci. Am pășit șchiopătând. Lemnul îmi răcorea picioarele umflate. M-am oprit lângă o mică barcă albă. Plutea ușor lângă debarcader, ca și cum nu avea nicio grijă pe lume. Exact ca proprietarul ei.

Mi-am dat seama că nu-l sunasem înainte. Repetasem greșeala pe care o făcusem cu Trent.

Dar Bane nu era Trent. Bane îmi era prieten. Noi nu fuseserăm niciodată doi ratați. Niciunul dintre noi nu era capabil să-l distrugă pe celălalt.

Am urcat la bord și am ciocănit în ușă. Bane a deschis, la bustul gol. Părul lui blond era ciufulit. Pe patul dinăuntru am văzut un tip și o tipă, amândoi pe jumătate dezbrăcați.

— Am nevoie de tine, i-am spus cu voce răgușită.

Îmi simțeam ochii înlăcrimați.

Bane a încuviințat din cap și le-a zis imediat celor doi:

— Craig, Shea, cărați-vă de-aici!

M-am prăbușit în brațele lui. El era precum acele de siguranță din rucsacul meu: reușea să mă țină laolaltă. Dar mă simțeam la fel de singură.

Apoi, singurul meu prieten pe lumea asta m-a strâns la pieptul lui și mi-a șoptit la ureche:

— Ți-am spus eu.

Capitolul 29

Trent

Să spun că n-o voiam pe Val aici ar fi fost un mare eufemism. Problema era că nu aveam de ales.

Am ajuns acasă la șase, cu intenția de a mă schimba în haine de sport și de a coborî în sala de fitness. Voiam să-mi descarc nervii, după ce Edie intrase în biroul lui taică-său, ducându-i pe tavă *stick*-ul USB cu toate informațiile mele importante. Dar la ușa apartamentului meu mă aștepta o surpriză.

Afurisita de Valenciana Vasquez! Era foarte atrăgătoare. Purta pantofi roșii, cu tocuri-cui. Însă bineînțeles că pe mine nu mă impresiona.

A fluturat din gene, ca o sirenă veninoasă.

— Trent, nu ne-am văzut de mult.

Am trecut pe lângă ea și am băgat cheia în broască.

— Eu, unul, nu m-am plâns, am spus printre dinți. Cărui fapt îi datorez plăcerea asta?

Părea dezamăgită de reacția mea. Dacă se aștepta la țipete, lacrimi și felicitări, se înșela amarnic. Luna era a mea. Eu o iubeam pe Luna, eu o creșteam, eu îi rezolvam problemele. Pentru mine, Val reprezenta doar o complicație pe care aveam s-o elimin cât ai zice pește.

— Am venit pentru fata mea, normal! a pufnit ea disprețuitor.

A pășit unduitor spre mine și s-a strecurat în apartament. Când umărul ei a atins tocul ușii, am întrebat:

— Ce dracu' crezi că faci?

I-am ținut calea, asigurându-mă că nu avea pe unde să se furișeze între brațele mele.

Tonul meu dur o șocase. Când Valenciana aflase că era însărcinată cu Luna, îmi ceruse 500 000 de dolari ca să facă avort. Mi se păruse caraghios: crezuse că mă poate șantaja. Răspunsul meu fusese: „Scumpo, dă-i bătaie! Poți să-mi naști copilul". Banii nu erau o problemă. Puteam s-o întrețin fără să-mi afectez stilul de viață. Dar să facă avort pe banii mei ieșea din discuție. Era altceva dacă ar fi plătit *ea*. Dar, de vreme ce mă lăsase să aleg, am ales să nu aleg. Simplu!

Așa că o născuse pe Luna. După care ne părăsise.

Iar acum se întorsese.

Dacă-și închipuia că putea face asemenea manevre fără o explicație și fără să-și declare intențiile, se înșela.

— Încerc să intru ca să putem vorbi, a declarat Val, bătând din picior.

— În curând, Luna o să se întoarcă de la cursul de dans. Nu trebuie să te vadă.

Îi vorbeam cu răceală, așa că nu m-am mirat când s-a înfierbântat, parcă înfrigurată.

— Cine a dus-o la curs?

E dansatoare? Cum arată Luna? Ce pasiuni are? Ar fi putut să pună multe alte întrebări. Dar Val nu dădea doi bani pe fiica ei.

— Nu te privește! Dacă vrei să vorbim despre fiica *mea*, o să discutăm în altă parte. La biroul meu. Într-o cafenea. În alt stat! N-o să ai acces la ea până nu-mi dau seama ce vrei. Acum pleacă!

— Trent...

Val s-a apropiat languros de mine, ca o diavoliță pe tocuri. Și-a sprijinit palma de pieptul meu. I-am dat mâna deoparte și i-am aruncat o căutătură urâtă. A înghițit în sec.

— Am venit cu avionul tocmai din Georgia, mi-a zis ea, cu reproș.

Am început să râd. Eram pe punctul de a-i spune vreo două, dar apoi s-au deschis ușile liftului. Au apărut Luna și Camila. Camila părea răsăcul Lunei, iar fiica mea țopăia. Începuse să țopăie de când Edie intrase în viața noastră. Mi-a oferit un zâmbet. Dar surâsul ei a dispărut rapid când și-a dat seama că nu eram singur.

— O, Doamne! Luna, uită-te la tine! Ce frumușică ești! Știi cine sunt eu?

Nu. La dracu', nu! Am făcut un pas ca s-o ridic pe Luna, dar pe Val a luat-o gura pe dinainte.

— Sunt mămica ta! a exclamat, întinzând teatral brațele. Am venit în sfârșit! Eram atât de nerăbdătoare să te revăd, scumpo!

Ochii Lunei s-au mărit a neîncredere. Îmi căuta privirea. Tăceam. Dacă aș fi spus ceva, nu eram sigur că mă puteam controla. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să lovesc o femeie. Dar să fiu al naibii dacă Val nu mă provoca s-o pocnesc!

— Bun, hai să intrăm și să bem niște ceai! a propus Camila.

Replica ei era încordată. Se uita când la mine, când la Val. În cuvintele Camilei se subînțelegea un avertisment: nu puteam să-i spun lui Val s-o șteargă, așa cum aș fi făcut în mod normal. Nu puteam să las să cadă o bombă în capul copilului meu și apoi să-i zic: „Ce ciudat a fost! Ei, în fine... Acum, că am dat-o pe mămica ta afară, hai să vedem ce mai e la televizor...".

Am intrat toți în apartament. Val se uita împrejur. Evalua totul, fără îndoială, făcând un inventar și calculând câți bani putea să stoarcă.

Brusc a scos din poșeta ei luxoasă un căluț-de-mare din pluș, pe care i l-a întins Lunei.

— Am auzit că îți plac căluții-de-mare, așa că m-am gândit să-ți dăruiesc unul.

Mi-a stat inima în loc. Simțeam apropierea unei catastrofe. Se strecura spre noi, ca un gaz invizibil și toxic.

Mi-a picat fisa.

Val nu ținea legătura cu nimeni dintre cunoscuții mei și ai Lunei. Mama ei, care locuia în Chicago, nu dorise să aibă niciun fel de relație cu Luna. Era prea ocupată cu fostul ei iubit, care ajunsese în pușcărie. Așadar Val avea un informator din cercul meu. Acum trebuia să-mi dau seama cine era.

Ochii Lunei străluceau de încântare. A luat căluțul și l-a strâns cu putere la piept. Fetița mea i-a zâmbit lui Val. Sufletul meu tocmai explodase, iar cioburile ei se împrăștiaseră pe podea. Brusc, totul a devenit de un milion de ori mai complicat. O uram pe Val pentru că era atât de nesăbuită. Pentru că îi spusese Lunei cine este. O făcuse dinadins. Voia ceva de la mine, iar acest „ceva" nu era copilul plin de speranță care stătea în fața ei, cu o privire pătrunzătoare.

— Hei, Luna, tati o să vorbească la telefon cu un prieten. Tu rămâi aici, cu Camila și cu Val, bine?

Am făcut semn cu degetul mare spre dormitor și i-am spus Valencianei pe nume. Nu făcuse nimic ca să merite să i se spună „mamă". Am privit-o fix, cu subînțeles, pe Camila. Val nu trebuia sub nicio formă să rămână singură cu Luna. Bona a dat aprobator din cap. M-am strecurat în dormitor și l-am sunat pe Vicious. Mi-a spus că avea să ia imediat legătura cu Eli Cole — tatăl lui Dean, un avocat specialist în drept familial — și că vor veni amândoi la mine, cât de repede puteau. Când am ieșit din dormitor, am auzit ușa de la intrare închizându-se cu putere.

— Cine-a fost? am întrebat încruntat.

— Nimeni important, a zis Val cu un zâmbet linguşitor.

Mângâia căpşorul Lunei şi îi explica ceva complet greşit şi nesălevărat despre căluţii-de-mare.

Camila mi-a făcut semn din cap să vin după ea, la bucătărie. Avea o expresie furioasă. M-am uitat la Luna şi la Val. Nu puteam să le las singure nici măcar la câţiva metri de mine, în sufragerie. Val a înţeles imediat mesajul.

— Mă duc la toaletă, să mă aranjez puţin.

M-am forţat să-i zâmbesc fetiţei mele.

— Domnişoară Microbel, te rog, fii drăguţă şi du-te în camera ta! Tati şi Camila trebuie să vorbească.

Domnişoara Microbel. Îi spusesem domnişoara Microbel!

După ce Luna a plecat, Camila s-a întors spre mine, cu o privire furioasă.

— La uşă era Edie!

Camila a răsuflat prelung şi şi-a masat fruntea. Îşi proptise o mână în şold.

— Nu înţeleg, am declarat eu.

Încercam să trag de timp.

— Părea foarte necăjită când a văzut-o pe Val. Ce căuta Edie aici? Ce se petrece?

Mi-am ridicat fruntea şi am privit-o în ochi. I-am dat răspunsul pe care îl cerea. Nu avea importanţă dacă afla adevărul. Doar nu avea să-i spună lui Jordan.

— Dumnezeule, Trent! Edie e un copil!

Am scuturat din cap, sătul să aud aceeaşi prostie.

— E mai femeie decât nenorocita care a intrat în casa mea acum două minute şi care i-a spus copilului meu că e maică-sa.

— Aşa-zisa ta femeie a fugit de aici în lacrimi, ca o adolescentă. De fapt, asta şi este, a subliniat Camila.

Încă un pumn în stomac. Astăzi loviturile se abăteau asupra mea fără oprire. Voiam să-mi iau cheile și să fug după Edie, dar bineînțeles că nu puteam. Val era aici. Nici măcar nu-mi mai păsa de nenorocitul de *stick*. Tot ce voiam era să le salvez pe Edie și pe Luna. Dacă puteam să-mi salvez și eu pielea în același timp, cu atât mai bine!

Am auzit ușa toaletei. M-am răsucit pe călcâie, cu intenția de a intra în sufragerie și de a pune capăt acestui spectacol jenant.

S-a auzit din nou soneria.

Edie.

Val mi-a luat-o înainte din nou, ca și cum era acasă la ea. Iar când a deschis ușa, ultima piesă din puzzle s-a potrivit la locul ei.

Jordan Van Der Zee.

Camila și Luna au plecat la McDonald's (știi că se apropie Apocalipsa atunci când îți lași fiica să mănânce fast-food la opt și jumate seara), lăsându-mă să mă descurc cu încurcătura oribilă care apăruse în viața mea în aceeași după-amiază în care o fată de optsprezece ani hotărâse să-mi frângă inima. Nemernicul de Van Der Zee s-a apropiat de Val. A sărutat-o posesiv pe tâmplă și a tras-o lângă el.

— Nu ne-am văzut de mult, frumoaso.

— N-a trecut decât o săptămână.

Buzele ei roșii, cărnoase schițau un zâmbet foarte încrezător. Mi-am dat seama că, indiferent ce plănuise Jordan, ea făcea parte din complot. Încercam să înțeleg. Să pun cap la cap piesele și să obțin imaginea de ansamblu.

Am izbucnit într-un hohot de râs.

— Nu la Zürich te tot duceai tu! Cei de la SwissTech n-au nevoie să le faci vizite. Am reînnoit contractul cu ei acum câteva săptămâni. Noi credeam că i-o tragi unei europence.

Jordan s-a așezat pe canapeaua mea. Rânjea, foarte mândru de sine.

— V-ați înșelat, a răspuns el. Georgia e mai aproape și mult mai tentantă, mai ales datorită acestei doamne.

A tras-o pe Val spre el. I-a căzut în poală, chicotind.

— Rexroth, fii o gazdă bună și adu-ne ceva de băut! După aia, o să stăm de vorbă, a zis el, făcând cu ochiul.

Părea mai abordabil și mai amabil decât îl văzusem vreodată. Stăteam în fața lor cu ochii în patru, pregătit de atac.

— Te sfătuiesc să nu mai faci glume de-astea, l-am avertizat eu. Dacă o să continui, s-ar putea să te hrănești numai cu lichide, fiindcă o să-ți rup toți dinții.

— Ah, iată! Golanul își dă arama pe față.

— Din contră. Încep să înțeleg că nu culoarea feței mele e problema ta, ci Val.

— Tu și Luna sunteți problema mea, m-a corectat Jordan, aruncându-mi o privire plină de ură. Ai intrat în viața mea și ai dat totul peste cap fără să-ți dai seama, Rexroth. De ce crezi că ți-am cumpărat compania de rahat, condusă de un grup de nesimțiți răsfățați?

— Probabil fiindcă te pricepi numai să cumperi corporații de succes. Cele pe care le-ai fondat tu au dat faliment în mai puțin de cinci ani. Nu m-au păcălit interviurile tale dubioase din *Forbes*, i-am trântit-o eu, fără să clipesc.

— Nu. Am făcut-o ca să mă asigur că nu vei fi niciodată împreună cu Valenciana.

— Explică-mi logica ta, idiotule! Nu mă duce capul, am zis sarcastic.

Jordan a rânjit și s-a aplecat după servietă. Val s-a ridicat de pe genunchii lui și s-a așezat pe canapea. A scos din poșetă un pachet de Marlboro. Și-a aprins o țigară. A suflat fumul spre tavan.

M-am ridicat și i-am rupt țigara în două.

— E de-ajuns că ți-ai abandonat fiica. Nu-i nevoie s-o transformi într-o fumătoare.

S-a bosumflat și m-a privit cu ochii ei mari, ca și cum ar fi avut vreun efect asupra mea. Ca și cum ar fi putut atinge ceea ce Edie reușise cumva să apuce, să strângă și să dea peste cap atât de tare, încât nu mi se mai părea că îmi aparțin mie însumi.

— Strici cheful omului! a comentat Val, încruntată.

— Nici n-ai idee. Sunt pe cale să-ți stric viața, drăguțo! Zi-mi despre căluțul-de-mare. Cum ai știut?

— Mica ta prietenă plănuia să i-l cumpere Lunei on-line. Jordan are acces la istoricul căutărilor ei de pe mobil și îl verifică zilnic. I-am luat-o înainte. Asta pățești când ieși la întâlniri cu cineva care încă are nevoie de permisiunea lui tati.

Tu ești aia care e întreținută de banii tatălui ei.

Am râs ca un nebun.

— Ce nemernică ești!

— Aș fi putut fi nemernica ta, s-a pisicit Val.

— N-ai putea fi a nimănui. Oamenii fără suflet nu pot fi iubiți, nu pot aparține nimănui.

M-am dus la bucătărie. Trebuia să mă calmez. Am băut o sticlă de apă și m-am întors în sufragerie. Jordan aranja teancuri de hârtii pe măsuța mea de cafea.

— Hai să nu mai pierdem vremea, a propus el.

Și-a suflecat mânecile cămășii albe. A început să răsfoiască hârtiile.

— În urmă cu cinci ani, aveam o companie. Se numea SilverStar. Era în...

— Chicago, l-am completat eu.

Umerii i s-au scuturat de râs.

— Așa-i băiete! Într-o călătorie de-a mea în Chicago, am întâlnit-o pe Valenciana și am început să ieșim împreună.

Eram tentat să-i amintesc că termenul potrivit era „aventură", aveam alte griji mai mari.

Jordan a scos un dosar dintr-un teanc.

— Val mi-a atras atenția. Cum să nu? Uită-te la ea! Ne întâlneam de fiecare dată când mă duceam la Chicago. Se întâmpla destul de des. Recunosc că mi-a picat cu tronc. Val, în schimb, nu putea spune același lucru despre mine. Avea un stil de viață haotic. Am lăsat-o în pace. S-o spunem p-aia dreaptă: nu era doar amanta mea.

Mi-a întins dosarul. L-am citit, fierbând de furie. Era un raport alcătuit de un detectiv particular, Barry Guilfoyle. Fuseseră subliniate cu markerul datele în care nu fusesem acasă. Era clar că lucram peste program și plecam des în călătorii de afaceri, lăsând-o pe Luna cu Camila sau cu părinții mei.

— Aș fi vrut ca eu și Val să ne apropiem mai mult, odată cu timpul. I-am spus să facă avort. Nu-mi păsa cine era tatăl. Nu i-am oferit bani pentru avort. Nu voiam să risc să se facă legătura între mine și o dansatoare la bară.

Jordan mi-a întins alte hârtii.

— Val a spus că tu ești tatăl Lunei. Că ești o oportunitate financiară prea bună ca să renunțe la tine. Nu i-am oferit bani. Am presupus că o vei face tu. Când eram mai tânăr, după ce m-am însurat cu Lydia, am avut de-a face cu câteva femei și am rezolvat situația avortului destul de ușor, cu ajutorul banilor. Dar tu ai ales să nu plătești, iar când m-am calmat și am revenit în peisaj, Val era însărcinată în cinci luni. Prea târziu ca să mai scape de plod.

Ca să mai scape de plod.

Mi-am încleștat pumnii. Strângeam din dinți, făcând eforturi să nu sar la gâtul lui. Mi-a dat câteva fotografii cu o rezoluție proastă. O arătau pe Camila încruntându-se la Luna. Era pur și simplu expresia ei serioasă. Nu însemna nimic. Într-o altă fotografie m-am văzut pe mine strângând buclele Lunei în coadă. Îi plăcea ca părul ei să fie bine strâns. Judecând fotografia asta la prima vedere, părea că o răneam. Dar nu era adevărat. Stătea între picioarele mele, sprijinindu-și palmele pe coapsele mele, și se uita în altă parte. Pozele sugerau ceva rău, dar situațiile erau complet inocente. Totuși de ce să risc?

— Ai grijă cum vorbești! l-am avertizat. O să-ți pară al dracului de rău.

Jordan a râs, apoi a oftat satisfăcut.

— După ce a făcut un test de paternitate și am văzut că e copilul tău, am plecat. Dar m-am împăcat cu Val... în cele din urmă. Vezi tu, înainte ca Luna să împlinească un an, Val a încercat să te ia de partea ei. Să te seducă. Să fie cu tine. Înțeleg. Ești mai tânăr, mai dornic, mai arătos. Dar nu și mai deștept, Trent. Ești un mare idiot care a avut noroc pentru că prietenii lui au fost foarte generoși și l-au ajutat. N-ar fi trebuit s-o facă.

Am scrâșnit din dinți și l-am lăsat să-și termine discursul. Mă gândeam la poze, la raport, la cazul pe care Jordan îl pregătea împotriva mea, de ani întregi. Cea mai mare frică a mea — Val întorcându-se ca să mi-o ia pe Luna — se concretiza sub ochii mei. Cireașa de pe tort: Van Der Zee era cel care complota împotriva mea. Știam care avea să fie abordarea lui Val.

Luaserăm amândoi cocaină în seara când făcuserăm sex.

I-ar fi spus judecătorului că am o problemă cu drogurile.

Era capabilă să întoarcă lucrurile așa încât să pară verosimil.

Cazul nostru ar fi presupus ani petrecuți prin tribunale.

Am făcut un pas spre el, și Jordan a tresărit. L-am privit de sus.

— De ce vrei să-ți bați capul cu toate astea?

— Pentru că eu nu pierd niciodată, țărane! Cu atât mai puțin în fața unui parvenit ca tine.

Parvenit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Jordan era ca mine. Și el simțea ranchiună. Singura diferență — ranchiuna mea era superficială. A lui era profundă.

Furia mă îndemna să-l pocnesc și să-l sfâșii. Mintea îmi spunea să aștept și să lovesc mai devastator decât cu pumnii.

— Am recâștigat-o pe Val, dar nu fără luptă. Cât o întrețineam în Atlanta, mă implora să o contactez pe Luna. Eu, normal, i-am spus că așa ceva iese din discuție. Am cumpărat compania voastră pentru că voiam să fiu mai aproape de tine, ca să te studiez, să văd ce contează pentru tine.

Jordan s-a ridicat. A luat documentele și le-a strecurat la subsuoară. A adăugat:

— Scopul meu suprem era să te distrug *pe tine*.

Mă simțeam precum Samson în pragul morții, după ce Dumnezeu i-a dat putere să dărâme stâlpii și să facă acoperișul să se prăbușească. Samson a murit, dar totodată i-a ucis pe filisteni. Aveam să procedez la fel, dacă trebuia.

Jordan cumpărase compania Perfect Finance pentru că voia să mă distrugă personal și profesional, astfel încât să dețină și mai mult control. Și să mă pedepsească pentru o „vină" de care nici măcar nu aveam habar.

Îi promisese lui Val un final fericit. Promisese că avea s-o primească pe Luna.

Voia să-mi înscenеze totul, să mă nimicească și să ia ceea ce era al meu. Femeia pe care, de fapt, nici nu o voiam și fetița pentru care aș fi făcut orice.

Jordan a azvârlit documentele și le-a lăsat să cadă pe podea. A tras-o pe Val de braț, îndemnând-o să se ridice de pe canapea.

— Fiindcă Luna nu vrea să vorbească, situația ta nu va arăta deloc bine în sala de judecată, Rexroth. Ai traumatizat-o cu stilul tău de viață. E prea speriată ca să mai scoată vreun sunet. Îți sugerez să ne înmânezi demisia ta mâine-dimineață, să-mi vinzi acțiunile tale și să ne întâlnim în weekendul viitor, ca să discutăm despre tutela comună, cu Val. Vrea să fie aproape de Luna, dar se așteaptă să plătești cheltuielile creșterii ei. Mi se pare corect.

Am zâmbit. Val dorea să aibă acces la banii mei, plus alte avantaje: să trăiască într-un oraș de prost gust, în California de Sud, aproape de iubitul ei multimilionar, care era suficient de deștept încât să nu se însoare cu ea.

Jordan a ieșit din sufragerie ca o furtună, îmbrâncindu-mă în umăr.

— Păstrează copiile, Rexroth! Fac cinste.

Rămăsesem încremenit, cu inima în gât. Jordan și Val au ajuns la ușă. Ea avea un aer spăsit, iar el arătu ca un diavol. Jordan s-a întors spre mine.

— Trent Rexroth nu mai are cuvinte. Nu mă mir.

Am făcut un pas spre el, cu un rânjet.

— Vrei cuvinte? Uite câteva: mersi că mi-ai povestit planul tău pas cu pas. Să fii cu ochii în patru!

I-am împins afară din apartament. Înainte să le trântesc ușa în nas, le-am zis doar atât:

— Acum e *rândul meu*.

Capitolul 30

Edie

— Nu pot să cred că mă obligi să fac asta, am gemut, îmbrâncindu-l pe Bane în umăr.

Purtam ochelari negri, de soare, care-mi ascundeau ochii umflați de plâns. Mă îmbrăcasem cu unul dintre vestele lui de neopren, pentru surfing, și cu o pereche de pantaloni scurți, tot ai lui. Nu avusesem timp să iau nimic din vila alor mei înainte ca taică-miu să schimbe încuietorile și să mă dea afară, fără răgazul de a-mi face bagajele.

Eu și Bane stăteam în fața ușii. Eram acasă la mama lui. Materialele rustice și grădina colorată mi se păreau liniștitoare. Cineva care locuia într-un loc atât de primitor, cu o atmosferă atât de caldă n-ar fi putut să-mi facă rău, nu-i așa?

— Era și timpul. În special acum, când Rexroth se joacă de-a căminul fericit cu fosta lui iubită.

Bane și-a strâns în creștet părul blond și a bătut la ușă. Mi s-a părut ciudat că nu intra direct, dar, la urma urmei, Bane era expert în relații interumane stranii. Având în vedere că se mutase de acasă la optsprezece ani, m-am gândit că ținea la intimitatea lui și că mama lui ținea la a ei.

— Nu e fosta lui iubită. N-am nicio dovadă că se joacă de-a căminul fericit împreună, am protestat eu, trăgându-mi nasul și frecându-mi ochii obosiți.

Am simțit că mor de durere când am văzut-o pe Val, dar încercam să-mi spun că așa era cel mai bine pentru Lana. Cât despre Trent... Dacă voia să se împace cu ea, nu-l puteam învinovăți. Nu știam aproape nimic despre relații, nu știam ce înseamnă să fii părinte. Habar nu aveam cum se procedează ca să-ți ții familia laolaltă.

Ușa s-a deschis. Când am observat cine era în prag, am rămas fără aer.

Bane a pășit înăuntru, fără să-mi observe nulburarea.

— Gidget, ea e mama mea, Sonia. Sonia, ea e Gidget. Pe numele ei real, Edie Van Der Zee.

Sonia.

Roșcata cu care făcea Trent sex când dădusem buzna în biroul lui. O făcuse din răzbunare, pentru că Trent își închipuise că mă culcasem cu Bane. Nu știam cum să reacționez, dacă trebuia să fiu îngrozită sau deranjată. Sonia părea să-mi împărtășească buimăceala. A făcut un pas în spate și a strâns în mână materialul bluzei ei bleu. Pentru o clipă, și ea a rămas fără cuvinte.

A scos o exclamație de surpriză. Mi se părea stânjenitor. Mă întrebam dacă Sonia știa despre relația mea cu Trent. Oare mă disprețuia? Voia să mă ajute?

— Ce mai aștepți, Gidget? Intră! m-a îndemnat Bane.

A luat-o înainte, prin holul placat cu gresie. A intrat în bucătărie. A deschis frigiderul, a scos două doze de bere și s-a îndreptat spre sufragerie. Am rămas încremenită în prag, cu ochelarii de soare încă pe nas.

Sonia a deschis ușa mai larg.

— Edie, e-n regulă. Poți să ai încredere în mine. De cincisprezece ani lucrez ca psiholog pentru copii. Uită ce-ai văzut în ziua aia! Nu te va afecta nici pe tine, nici pe fratele tău.

Fratele meu. Datorită Soniei reușisem să-l vizitez pe Theo în acea duminică.

Am intrat șovăielnic. Bane era în sufragerie și desfăcea dozele de bere. Din difuzoare urla melodia *Lonely Boy*, a formației The Black Keys. Sonia și cu mine ne-am așezat pe canapea. Mi-am dres glasul. Mă străduiam să scap de rușinea și gelozia care mă gâtuiau.

— Ia o bere! m-a invitat Bane.

I-am aruncat o privire Soniei, care mi-a răspuns cu un surâs politicos.

— Am auzit că ai avut o săptămână cam plină, a deschis ea discuția.

Am dat berea pe gât din câteva înghițituri și mi-am trântit capul pe o pernă, închizând recunoscătoare ochii pentru câteva clipe.

Sonia și-a împreunat degetele. Îmi acorda toată atenția. Atitudinea mea față de ea era ambiguă. Voiam s-o antipatizez, dar cum să-i port pică, dacă era dispusă să mă ajute și se purta atât de amabil?

Sonia a mustăcit.

— Ți-a plăcut berea?

Am încuviințat din cap și am dus la piept doza goală, în loc s-o pun pe măsuța de cafea. La mine acasă, regulile erau dure. Taică-miu m-ar fi ucis dacă i-aș fi pătat mobila importată din Italia.

— Știai că în Europa vârsta legală pentru consumul de alcool este optsprezece ani? Întotdeauna am preferat stilul european, a adăugat ea cu un zâmbet uriaș.

Mama lui Roman „Bane" Proțenko era interesantă. Fugise împreună cu fiul ei din Rusia, îi oferise libertatea, iar acum el își trăia viața din plin.

Iar ea era fericită pentru el. Mulțumită.

Ce straniu!

— Povestește-mi despre fratele tău și despre amenințările tatălui tău! Vreau să-mi spui totul, de la început. De când l-a internat pentru prima dată.

Mi-am descărcat sufletul. I-am spus că Theo nu fusese niciodată iubit de părinții noștri. I-am povestit cum își câștigase Jordan, prin mită, libertatea de a nu mai fi părinte; cum alesese mereu calea cea mai scurtă, internându-l pe Theo în aziluri și călătorind dintr-un oraș în altul în fiecare vacanță, astfel încât să nu fim nevoiți să-l vizităm.

N-aș fi putut spune ce era mai urât: să enumăr anii în care Theo fusese neglijat, să spun toate grozăviile acelea cu voce tare sau să le privesc expresiile îngrozite, în timp ce mă confesam. Sonia mai avea puțin și plângea. Până și Bane a dat muzica mai încet la un moment dat și s-a holbat la mine ca și cum lumea lui devenise brusc mai întunecată.

Când am terminat, Sonia și-a dres vocea.

— Roman, te rog să ieși din cameră!

Bane a ascultat-o. Și-a luat berea și s-a apropiat de ușă.

— O să stau pe verandă. Simt nevoia să fumez după tot ce-am auzit.

După ce a închis ușa în urma lui, Sonia m-a privit în ochi.

— Trent nu s-a oferit să te ajute?

— Eu...

Mi-am dus degetele la buze, cântărindu-mi răspunsul. Cât de multe știa? Cât de multe voiam *eu* să știe Sonia? La naiba! Nu

era vorba despre aventura mea de-o vară cu un bărbat mai în vârstă. Theo era cel mai important.

— Am fost împreună o perioadă și m-a ajutat să plătesc taxa pentru Theo, dar nimic mai mult. Nu cred că ar vrea să mă ajute acum. Noi... nu mai ținem legătura.

Sonia a sorbit din paharul ei, apoi l-a apăsat de obraz. Privirea ei era puțin încețoșată. Pentru o clipă, a semănat cu privirea pe care o avea când Trent o penetra. *Amețită.* M-am înfiorat.

— De ce? m-a întrebat cu blândețe.

Am clipit.

— Ce anume?

— De ce ai pus capăt relației?

— De ce crezi că eu i-am pus capăt?

Dorința de a afla dacă știa ceva ce nu știam s-a aprins brusc în mine.

Sonia a pus paharul pe măsuță și s-a uitat la mine cu un zâmbet trist.

— Pentru că el n-ar face-o niciodată.

— De unde știi?

Mă uram că-i adresasem întrebarea. N-ar fi trebuit să conteze. Trent trebuia să se concentreze asupra familiei lui.

Sonia m-a privit în ochi.

— Pentru că e îndrăgostit de tine, Edie.

Capitolul 31

Trent

Nu trebuia să uit că Luna era pe primul loc.

Primul pas: să-i asigur fiicei mele un viitor. *Alături de mine.*

Totuși nevoia de a discuta față în față cu Edie era copleșitoare. Voiam să izbesc cu pumnul în pereți și să urlu la ea pentru că îi dăduse lui Jordan *stick*-ul meu. Voiam să țip, să înjur și să i-o trag, chiar dacă mă aflam într-o situație de rahat. S-o fac să înțeleagă că între noi nu se terminase, că eram de-abia la început și că eram nebun după ea. Voiam să-i arăt cât de tare îi iubeam trupul și cât de mult mă scotea din sărite că nu ne potriveam. Eram absurd de nepotriviți.

Era cazul să fac un pas în spate.

După ce au plecat Jordan și Val, am urcat în mașină. Am gonit pe șosele, în căutarea singurei femei care mă putea ajuta, care nu m-ar trăda. Pe drum, l-am sunat pe Dean.

— Vreau să te duci acasă la Edie Van Der Zee și să iei de acolo ceva care-mi aparține.

— De ce n-o faci tu?

— Pentru că m-a servit pe tavă lui taică-său. Fiindcă Edie a profitat de mine. Fiindcă, dacă-i văd fața de trădătoare, e posibil să las baltă toate lucrurile și toți oamenii care-mi sunt dragi.

Am aruncat o privire pe geamul mașinii. Oamenii continuau să-și vadă de treburile lor, să râdă și să-și trăiască viața, fără să dea doi bani că a mea se ducea de râpă.

Nimeni nu avea să mi-o ia pe Luna. Nimeni!

— O să-mi povestești mai târziu ce s-a întâmplat, mi-a zis Dean. Ce trebuie să fac?

După ce i-am explicat pe îndelete, am adăugat:

— În niciun caz să nu-i spui ce s-a întâmplat cu Jordan și Val! Edie îi e loială unei singure persoane. Ar face orice pentru fratele ei. Nu-s convins că ar fi și în avantajul meu. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Am ajuns la biroul femeii care mă susținea. Ea avea să mă ajute să-l dobor pe Jordan.

— Trent, Luna va fi mereu a ta. Fii sigur că ne vom asigura să fie așa!

Puține lucruri sunt sigure în viața asta.

Într-o zi, o să mori. În fiecare an, o să plătești taxe. Dacă cineva te urăște fără ca tu să fi deschis măcar gura, păzește-te! Îți vrea capul. Încă dinainte de a da pentru prima dată mâna cu el, Jordan Van Der Zee îmi purtase pică.

Val o ducea bine. Jordan i-a oferit un adăpost. I-a dat cardurile lui de credit. Bani gârlă! I-a finanțat stilul de viață și i-a făcut toate moftrurile, ca s-o facă fericită. I-a promis că într-o zi, când

el urma să dea lovitura, avea să-i ofere viața pe care o visa ea. Genul de lux pe care îl vedeai numai în Todos Santos și în sudul Franței.

Lui Val îi convenea să aștepte, fiindcă nu avea nimic de pierdut. Nu îi păsase niciodată de Luna sau de mine. Era interesată de chestiuni materiale — aceleași pe care Edie le ura atât de mult — și era conștientă că, oricât de tare o iubea, Jordan avea s-o înlocuiască la un moment dat cu o tipă mai tânără, exact așa cum o înlocuise pe Lydia. Dacă se întorcea în Los Angeles, Val avea să aibă traiul asigurat pentru următorii paisprezece ani. *Paisprezece ani!* Suficient timp cât să se replieze și să găsească un alt idiot îndeajuns de prost ca să-i înmâneze cardul lui.

Sau asta credea ea.

În sfârșit, am înțeles de ce mă ura Jordan atât de tare. Atinsesem ceva care-i aparținea și îmi legasem destinul de „posesiunea" lui. Deși Jordan n-o iubea pe Val cu adevărat — doar își închipuia c-o iubește —, nu avea importanță. Pentru partenerul meu de afaceri nu conta decât că Val era a lui.

Din cauza mea, Jordan pierduse.

Iar el detesta să piardă.

Val se întorsese după Luna fiindcă voia să aibă totul: să locuiască împreună cu Jordan, în Todos Santos, și să primească pensie alimentară de la mine, astfel încât, atunci când — da, avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu — Van Der Zee urma s-o părăsească, ea să aibă niște bani strânși. Luna nu mai era un bebeluș. Era destul de independentă. Val ar fi putut s-o gătească și s-o pună defileze, ca un accesoriu drăguț.

Jordan și Val credeau că planul lor de rahat era beton. Mi-am dat seama după felul în care au ieșit țanțoși din apartamentul meu, de parcă mă aveau la degetul mic. Se înșelau amarnic. Cum de trăseseră concluzia că puteam fi șantajat?

Val se ascunsese atâția ani de mine fiindcă știa cum sunt la mânie.

Iar Jordan, deși deținea de patru ori mai multe acțiuni decât mine în Perfect Finance, tot nu putea să miște un deget fără să-i suflu în ceafă.

A doua zi, când am ajuns la birou, eram pregătit.

Principala sarcină a Amandei nu fusese să o găsească pe Val. Informațiile pe care le obținuse pentru mine și pe care le păstram în siguranță, pe *stick*, erau foarte compromițătoare pentru Van Der Zee.

Tocmai de asta mă simțeam complet relaxat acum, stând pe scaunul lui, cu picioarele sprijinite de biroul dușmanului meu și cu mâinile împreunate la ceafă, așteptându-l la prima oră a dimineții.

A intrat în birou la ora opt. N-ai fi crezut că scopul lui era să mă distrugă. Habar n-avea că ceilalți trei parteneri ai lui aflaseră despre el că era o scursură, un perfid și un mincinos. Jordan s-a oprit în prag și s-a holbat la mine.

A dus o mână la buzunarul de la piept al sacoului, probabil ca să-i sune pe angajații de la pază, dar s-a oprit când am început să râd.

Mi-am aprins un *joint*.

— Ce naiba faci? a întrebat printre dinți.

M-am prefăcut că mă gândesc profund la răspuns.

— Mă fac comod. În curând, biroul ăsta va fi al meu.

— E ilegal să fumezi aici, mi-a reamintit el, ignorându-mi cuvintele.

— Ce ciudat că zici asta, Jordan! Chestiile ilegale par să-ți placă.

M-am ridicat și m-am apropiat de el. Am arborat cel mai viclean zâmbet din arsenalul meu.

— Despre ce vorbești, Rexroth?

Voce i se pițigăiase din cauza panicii. Era iritat.

E un pas înainte, mi-am spus în sinea mea. *Dar nu-i de-ajuns.*

Voiam să-i smulg o mărturisire. Doream să-l văd îngrozit, cu respirația tăiată. Așa mă simțeam eu la gândul că era posibil s-o pierd pe Luna.

M-am oprit când pieptul meu l-a atins pe al lui. Îl dominam pe Jordan în înălțime cu câțiva centimetri.

— Ar fi bine să te așezi, domnule Van Der Zee.

— Nu-mi spui tu ce să fac!

Dar m-a ascultat.

Era cea mai plăcută victorie. Obțineam ce voiam în timp ce adversarul meu încerca să tragă de timp. Se pregătea să se așeze la birou, însă am scos un sunet care-mi exprima dezaprobarea.

— Nu, Jordi! Acolo unde-o să te duci tu nu doar că n-au scaune directoriale, dar cică și saltelele sunt al dracului de incomode.

I-am făcut semn să se așeze pe un taburet, lângă barul din lemn de stejar. S-a zgâit la mine. Când și-a dat seama că nu glumeam, s-a conformat, mormăind. Jordan era nerăbdător să afle ce știam. Răspunsul era simplu.

Știam tot.

Amanda mă ajutase să-mi pregătesc cazul, încetul cu încetul. Bănuiam că nu puteam să-l dobor cât timp Edie și eu aveam o relație.

Dar totul se schimbase ieri. Îi trimisesem pe prietenii mei acasă la Edie, în timp ce conduceam spre biroul Amandei. Întorsesem lumea cu fundul în sus. Luptasem împotriva valurilor. Și nu mă înecasem.

Câtă vreme copilul meu depindea de mine, nu aveam de gând să mă scufund.

Mi-am încrucișat mâinile la spate și am început să mă plimb prin birou. Eram relaxat. Țineam *joint*-ul între degete.

— Știi ce n-am înțeles niciodată, Jordi? Cum de-ai avut atât de mult succes, când fiecare companie pe care ai fondat-o înainte de 1997 a dat chix și a intrat în faliment? Parcă erai o otravă fiscală. Tot ce atingeai se ducea de râpă. Lista, în creștere, de companii pe care le-ai creat și care au dat faliment a fost primul semnal de alarmă. Toți l-am observat. Dar toate afacerile tale de după 2003 au fost fără cusur. Așa că prietenii mei au decis să-ți treacă eșecurile cu vederea. Dar nu și eu.

La început, crezusem că o să aflu despre Jordan chestii de rutină — spălare de bani și, poate, un pic de evaziune fiscală. Aventurile lui amoroase nu mi se păreau interesante. La urma urmei, nici nu încerca să le ascundă. Dar am aflat mai multe. Mult mai multe.

Jordan scrâșnea din dinți, schimonosindu-se. Se agăța de ultima lui fărâmă de demnitate.

Mi-am continuat discursul:

— Am angajat un detectiv particular și i-am cerut să caute totul despre marea poveste de succes a lui Jordan Van Der Zee. Primul lucru pe care l-am aflat: ai învățat la Harvard, cu bursă, dar faza cu bursa nu e tocmai adevărată. După primul an de studii, cineva te-a finanțat. Sărmanul puști olandez, care nu-și permitea nici măcar o pâine! Tu ai zis-o, nu eu. M-am întrebat cine te ajutase cu sume așa de mari. Am aflat un nume. Un afacerist dubios, care locuia în Insulele Virgine Britanice. Kaine Caulfield. Caulfield e un nume *foarte* straniu. Parcă l-ai fi scos din *De veghe în lanul de secară*[1]. Unii ar zice că e... inventat. Am hotărât să caut mai multe informații, în special fiindcă n-aveai

[1] Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară*, scris de J.D. Salinger, se numește Holden Caulfield.

de unde să cunoști pe cineva care locuia în Insulele Virgine Britanice. Doar dacă...

Mi-am dus *joint*-ul la buze și am scos din buzunarul de la spate un document împăturit. I l-am aruncat în față.

— Ai spălat bani, nu?

— E absurd, a mormăit el.

A dat să se ridice, dar l-am împins înapoi pe taburet, cu vârful pantofului.

— Stai jos! Dacă n-ai spălat bani, poate ai făcut afaceri cu droguri?

— Habar n-am despre ce vorbești!

A ridicat în aer brațele tremurătoare. Își pierdea cumpătul. Să fiu al naibii dacă nu era cel mai tare spectacol!

Am izbucnit în râs.

— Asta ar explica faptul că ai ajuns atât de departe cu prima ta afacere și că ai avut destui bani de investit când ți-ai deschis prima firmă, la trei ani după ce ai absolvit facultatea.

— Astea sunt zvonuri. Dac-o ții tot așa, o să-l sun pe avocatul meu, a declarat Jordan.

A încercat din nou să se ridice.

L-am împins la loc, apoi m-am apropiat de bar.

— În sfârșit, suntem de acord într-o privință. Trebuie să-ți suni avocatul, dar mai așteaptă puțin. O să strici surpriza.

Mi-am turnat puțin whisky și l-am băut stând în fața ferestrei panoramice. M-am răsucit pe călcâie și l-am privit. Mă simțeam foarte satisfăcut dându-i viața peste cap. Singura persoană în privința căreia îmi făceam griji era Edie, care urma să apuce pe alt drum decât tatăl ei. Dar ea oricum nu avea nevoie de Jordan. Îi făceam o favoare lui Edie, trimițându-l pe tatăl ei la pușcărie.

O să i-l ofer pe Theo.

— Știi ce? O să-ți preiau biroul. E suficient de spațios. Luna va avea unde să se joace marțea, când mă vizitează.

Mi-am trecut degetele peste tabloul uriaș de pe perete. O pictură de-a unui olandez. Alt Van Der Ceva. Înfățișa valuri izbindu-se de un țărm.

Tabloul mi-a adus aminte de Edie.

— O să părăsești compania, Rexroth, a spus Jordan, pe un ton ostenit.

Dar nu vorbea serios.

În ochii lui se oglindea înfrângerea. I se citea în trăsăturile feței.

— Scutește-mă de tâmpenii! Amândoi știm că timpul înseamnă bani.

Am aruncat chiștocul *joint*-ului în scrumiera lui scumpă.

— Vasăzică ai învârtit droguri. Așa ai avut bani pentru taxele universitare. Bravo ție! Când detectivul pe care l-am angajat mi-a spus informația asta, am fost surprins. Un bărbat ca tine, obsedat de lux și de propria reputație, nu vrea să aibă de-a face cu drogați și cu traficanți, nu-i așa? Nuuuu... Tu ești sofisticat, Jordi. De-aia ai încheiat un contract cu MNE Pharmaceuticals. De douăzeci de ani, compania asta te aprovizionează cu medicamente. Oxy. Ambien. Vicodin. Xanax. Valium. Codeină. Aș putea să continui, dar te-ai prins tu. Le-ai vândut prin intermediul a sute de reprezentanți de vânzări, pe care i-ai ales și i-ai instruit cu atenție. Pe urmă ai spălat banii prin companii *offshore*. Așa ai reușit să investești în companii noi și să devii un mogul. Dar nu era suficient să dai peste cap viața unor necunoscuți, nu-i așa, Jordan?

Era atât de palid, încât am crezut c-o să leșine. I s-au înmuiat picioarele și s-a lăsat să alunece pe podea. Nu l-am ajutat.

— Am săpat și mai adânc.

— Oprește-te! Oprește-te! a implorat Jordan cu voce sugrumată.

Am aruncat pe biroul lui documentele pe care le pregătisem dinainte: declarații și poze care-l înfățișau întâlnindu-se cu directorul companiei MNE și verificând camioane pline de cutii cu medicamente.

— Mi-am pus întrebări despre soția ta frumușică, am adăugat eu, cu voce catifelată, aproape blândă. Edie a moștenit frumusețea de undeva și poți fi sigur că nu a moștenit-o de la tine. Detectivul mi-a spus că jumătatea ta abia dacă mai iese din casă. Foarte trist, dar și suspect. Și convenabil.

În genunchi — la naiba, în genunchi! —, Jordan s-a târât spre mine. Situația lui devenise jalnică amețitor de repede. Nu mai reușeam să-mi mențin o expresie neutră. Pe de altă parte, nici nu puteam să râd de el. Ce se întâmpla acum nu era o glumă.

— Nu, nu, nu! N-ai nicio dovadă! Repeta el în neștire.

M-a înșfăcat de picioare. Am făcut un pas în spate, dezgustat de comportamentul lui straniu.

— Ba am!

Cu vârful pantofului, am împins spre el o poză: Jordan, stând lângă un camion, pe debarcader.

— Lydia... Ea niciodată n-a...

— Ai drogat-o. I-ai modificat rețetele, nu-i așa?

A clătinat din cap. *Mincinosul!* L-am privit de sus. Stătea la picioarele mele. Pentru prima oară, m-am uitat la el fără ură. L-am văzut pe puștiul care voia să ajungă departe, dar nu știa cum. Apoi am văzut lăcomia. Tot ce distrusese viața lui Edie. Indiferent ce era — sau ce fusese — între mine și Edie, trebuia s-o protejez de tatăl ei și de amanta lui. Mai important: voiam ca Jordan și Val să iasă definitiv din peisaj.

O bănuială mi-a fulgerat prin minte.

— *Ceaiul* ei! La dracu'! Jordi, ai o minte bolnavă.

— Nu se poate să fac închisoare! Nu pot, s-a lamentat el, înecându-se de plâns. Nu...

— Nu poți? Polițiștii te așteaptă la parter. Am zis polițiști? Voiam să spun „agenții FBI". De fapt, te așteaptă și unii, și ceilalți. Dar, înainte să te las să pleci, vei semna trei documente. Unul prin care declari că ne cedezi total compania Perfect Finance; unul prin care cedezi custodia asupra lui Theo; în final, un document prin care te angajezi să-mi predai toate materialele despre mine și Luna. De mica ta prietenă, Val, mă voi ocupa separat. Spală-te pe față, idiotule! Ai mult de muncă. Acum șterge-o de-aici!

M-am uitat cum agenții îl zoreau spre mașinile staționate în parcarea clădirii.

Ca un făcut, în timp ce Jordan urca în mașina Poliției și mâinile îi erau încătușate la spate, Val a coborât dintr-un taxi, în urma lor. Abia dacă a avut timp să-și îndrepte rochia țipătoare, roșu-închis, și să-și pregătească zâmbetul de vampă.

M-am apropiat de ea.

— Ce se întâmplă? a întrebat aproape bâlbâindu-se și implorând pentru un răspuns în timp ce mă trăgea de mânecă.

Am văzut-o pe Luna în trăsăturile ei. Chestia asta îmi îngreuna puțin sarcina. De fapt, Val era doar o copilă. O dovedise de nenumărate ori, încercând să găsească tipi bogați, care s-o întrețină.

Mi se părea ciudat că oamenii o considerau pe Edie o puștoaică, deși ea, la optsprezece ani, se dovedise a fi o adevărată leoaică.

— Iubitul tău tocmai a fost arestat, am informat-o eu.

— De ce?

Val se ținea după mine. Tocurile ei țăcăneau zgomotos.

— Dintr-o mulțime de motive. Vino după mine!

Am intrat iar în clădirea Oracle. Val încerca să țină pasul cu mine.

— De ce?

— Ca să semnezi toate documentele prin care îmi cedezi complet custodia asupra Lunei.

— De ce să fac asta?

M-am întors spre ea.

— Îți aduci aminte când ne-am întâlnit prima oară? Erai foarte drogată. După ce am aflat că ai rămas însărcinată, a trebuit să te trimit la dezintoxicare, ca să-ți revii și ca sarcina să nu fie afectată. Iar după aceea am aflat că amantul tău e un șef de cartel de droguri. Ce-ai zice dacă ți-aș cere să faci un test antidrog, scumpo?

S-a albit la față și a înghițit în sec. I-am făcut semn să intre în lift.

— Doamnele întâi!

M-a ascultat. Știa foarte bine ce avea să se întâmple când ajungeam în biroul meu.

Capitolul 32

Trent

— Îmi place la nebunie când suntem nemiloși! a zis Dean, în timp ce-și aprindea un *joint*. Și plini de vicii!

Stătea tolănit pe o canapea mică, la marginea piscinei, acasă la Vicious. În joacă, Dean a aruncat un chibrit spre gazda noastră.

— Te-ai prins de jocul meu de cuvinte, afurisitule?

— Ce amuzant ești! a comentat Vicious. Recunosc: expresia lui Val când a semnat documentele alea a fost de neprețuit. Mai că mi-ar fi părut rău pentru ea, dacă n-aș fi știut că nici măcar n-a întrebat de Luna. Pun pariu că a dat buzna în cel mai apropiat bar și a încercat să agațe vreun babalâc cu bani.

Vicious răsfoia documentele pe care le studiaserăm la începutul săptămânii, împreună cu Eli Cole, tatăl lui Dean. Ultimele două zile fuseseră haotice. Eu și cei trei prieteni ai mei alergaserăm încolo și-ncoace ca să zădărnicim planurile diabolice ale lui Jordan Van Der Zee. Amicii mei îmi erau alături, aidoma unor câini de vânătoare însetați de sânge.

— Fosta ta iubită ți-a salvat pielea, a adăugat Vicious. Bine că nu mai e minoră și că poate depune mărturie împotriva lui taică-su!

Am simțit un gol în stomac. M-am prefăcut că ignor comentariul lui. Stăteam pe marginea măsuței scunde, încercând să pretind că inima nu mi se strângea când auzeam numele ei. Când îi trimisesem pe Dean, pe Vicious și pe Jaime după ea, regulile fuseseră clare: să nu-i spună nimic despre Jordan și despre Val. Nu aveam nevoie de compasiunea ei și nici nu voiam să apară la ușa mea, vărsând lacrimi de crocodil.

Cu toate acestea, eu îmi doream tot timpul să bat la ușa ei.

O dusesem pe Luna la părinții mei. Era trecut de miezul nopții. Valul de emoții pe care le simțeam mă amorțise.

— Edie a vorbit? am întrebat.

— Dacă a vorbit? a râs Dean. A spus tot! Ne-a dat foarte multe informații despre cât de abuziv s-a purtat Jordan cu ea și cu fratele ei. Mda, Edie ne-a spus tot ce aveam nevoie să știm. De ce crezi că Amanda ți-a dat un dosar imbatabil? Edie ne-a zis despre abuzurile și neglijența pe care le-a îndurat, despre faptul că Jordan o învinețea. Apoi a menționat că taică-su pregătea foarte des ceaiuri pentru nevastă-sa, iar dependentul din mine a fost inspirat și a pus cap la cap lucrurile. Jordan a drogat-o pe Lydia. Femeia nici nu și-a dat seama.

Ceaiul! Amanda îmi dăduse toate informațiile, dar mare parte din ce-mi oferise ea fusese pus cap la cap de prietenii mei și de Edie.

— Edie ne-a pus în legătură cu femeia care o ajută în cazul fratelui său. Mica ta prietenă, Sonia, a spus Dean, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet sugestiv.

Mi s-a luat o piatră uriașă de pe inimă. Mi se părea că începeam să respir din nou cu adevărat. Am tușit, suflând afară din plămâni fumul dulceag-amărui.

— Cum naiba are Edie numărul de telefon al Soniei? m-am mirat eu.

— Sonia e mama celui mai bun prieten al lui Edie, a răspuns Vicious.

M-am încordat.

— Bane?

— Da. Tipul cu o sculă de patruzeci de centimetri, a intervenit Dean, aplaudând ironic.

— Afurisitul ăla de Bane! a râs Jaime. Trebuia să fi văzut schimbul de priviri dintre Vicious și puști.

Am râs pe înfundate toți patru. Vicious a ridicat din sprâncene.

— Hei, cretinule! mi-a strigat el.

— Ce-i?

Mi-am ridicat privirea spre amicul meu.

— Ți-e dor de ea?

Vicious nu e genul de tip cu care poți purta discuții intime. Nu le purta nici cu soția lui și, cu siguranță, nici cu prietenii lui, deci știam că întrebase cu un motiv. Minciuna îmi stătea pe vârful limbii. Indiferent cât de solid, de înalt, de bătrân sau de bogat ești, când cineva te întreabă despre fata care ți-a cucerit inima, vei fi mereu un puști de treisprezece ani, care încă nu știe cum să procedeze cu erecția lui și cum să-și stăpânească hormonii care au luat-o razna.

Am ridicat din umeri.

— Răspunde, Mutule! a insistat Vicious.

Toate privirile erau ațintite asupra mea. M-am uitat la piscină și am mijit ochii.

Am recunoscut cu voce tare adevărul:

— Sunt dependent de ea.

Vicious s-a ridicat de pe șezlong, a scos ceva din buzunar și mi l-a aruncat. Am prins obiectul în palmă.

M-am uitat la el.

— Trent, Edie nu i l-a dat lui Jordan. N-a putut.

Dean s-a aplecat spre mine și m-a împuns cu umărul.

— Ai auzit, golanule? În sfârșit, ai găsit pe cineva care ține la tine chiar și așa, nesuferit cum ești. Ar trebui s-o ții aproape, fiindcă încă e tânără și suficient de naivă încât să te placă.

Am strâns *stick*-ul în pumn. Puteam să jur că avea mirosul ei.

Ceva mai târziu, în aceeași seară, stăteam în mașina mea și mă zgâiam la *stick*, gândindu-mă cât de ușor putea fi. Puteam să ignor faptul că Edie nu mă trădase. Puteam să-mi văd de viața mea. N-ar fi trebuit să suportăm consecințele faptului că, din cauza mea, tatăl ei avea să ajungă la închisoare. N-ar fi trebuit să îndurăm privirile critice, întrebările incomode și bârfele.

Deja eram despărțiți și supraviețuiam.

Stick-ul mi-a lăsat urme adânci în palmă. Am pornit motorul și am plecat.

Capitolul 33

Edie

Cel mai greu îmi era noaptea, când nu-i puteam simți corpul lângă al meu. Dormeam pe canapeaua lui Bane. Amintirea lui Trent era ca o armă lipită de tâmpla mea. Buzele lui care îmi atingeau ceafa, ca un leu pe punctul de a-și înfige colții în leoaică pentru a se împerechea înverșunat. Mâinile lui care îmi mângâiau brațele, ca și cum mă dezbrăca de toate problemele, grijile și gândurile rele. Răsuflarea lui caldă, deasupra gurii mele. Pulsul lui împletit cu al meu. Merita viața trăită fără asemenea momente?

De fiecare dată când îmi puneam întrebarea asta, încercam să-mi distrag atenția și mă întorceam pe partea cealaltă, fie deranjată de materialul aspru și galben al spătarului canapelei, fie ferindu-mă de lumina televizorului lui Bane. Se purtase ca un prieten minunat atunci când îmi oferise găzduire, fără să mă întrebe cât voiam să stau și fără să-mi ceară să contribui la cheltuielile casei. Pe de altă parte, nu își schimbase deloc stilul nebunesc de viață. Nici nu mă așteptam s-o facă de dragul meu. Cu o mamă internată la dezintoxicare și cu un tată în închisoare, chiar nu aveam unde să mă duc. Avocatul mamei se oferise să-mi rezerve o cameră de hotel, dar ar fi presupus și mai mulți bani

pe care nu-i aveam. În plus, în situația mea, cine naiba ar fi vrut să fie singur? Aveam nevoie de ceva care să mă distragă. De contact uman.

Bane și-o trăgea cu altele, în cabina lui, de parcă încerca să doboare vreun record.

Erau zgomotoși și destrăbălați.

Însă de fiecare dată când mă gândeam să-mi fac bagajul și să mă duc la hotel, îmi aminteam că gândurile despre situația incertă a lui Theo și cele despre Trent aveau să mă bântuie, așa că mă răzgândeam.

Încă o noapte petrecută pe canapea.

Tic-tac, tic-tac.

Îmi doream ca Bane să fi scăpat de ceasul ăla când își cumpărase barca. Părea să-mi amintească mereu câte zile trecuseră de când îi văzusem pe Trent și pe Theo.

Și pe Luna. Dumnezeule! Îmi era atât de dor de ea. Sunetele gingașe pe care le scotea când era amuzată sau nerăbdătoare erau trofeele mele, primite pentru că o făceam să zâmbească.

Auzeam în depărtare pescari care sporovăiau. Pașii lor grei făceau lemnul să scârțâie. Probabil că soarele stătea să răsară. Pescarii apăreau întotdeauna înainte de răsărit. E ciudat câte lucruri poți să afli despre un loc, în timp ce încerci să te acomodezi: zgomote, sunete, obiceiuri, oameni, mirosuri...

Barca a scârțâit.

Când locuiești pe o barcă, absolut totul îți poate strica echilibrul. Lui Bane îi plăcea la nebunie. Trăia într-o lume instabilă. Eu tânjeam după stabilitate. Voiam certitudini.

Ceva a căzut afară, pe punte. Un obiect ușor. Mi-am întins gâtul și am privit spre mica fereastră de lângă ușă. Era murdară, din plastic ieftin. Am distins o siluetă. Silueta cuiva care nu ar fi trebuit să fie aici.

M-am ridicat precaută de pe canapea și am mers pe vârfuri până în bucătăria improvizată. Pe bufet era un borcan cu unt de arahide, iar pe marginea chiuvetei, un cuțit încă murdar. L-am luat, recunoscătoare că Bane folosea cuțitul de friptură ca să-și pregătească gustările.

Am trecut pe lângă cabina lui Bane. Mă întrebam dacă ar trebui să-l trezesc. Probabil că nu. Poate că afară era unul dintre prietenii lui beți, care leșinase pe punte sau își făcea nevoile într-o găleată. M-am încălțat cu bocancii, am întredeschis ușa și m-am uitat afară.

Nimeni.

Am privit în jos. În fața ușii era o grămăjoară de scoici. Am deschis ușa mai larg și am ieșit. Scoicile erau de același fel. Un soi galben. Nu foarte rare, dar probabilitatea de a găsi în același loc mai multe de aceeași dimensiune era mică. Scoicile sunt ca oamenii. Chiar dacă diferă ca mărime, culoare sau formă, toate sunt frumoase. M-am lăsat pe vine și am luat una în mână. Încă era rece, proaspăt scoasă din ocean. M-am uitat în jur, căutând persoana care le lăsase, când privirea mi-a căzut asupra altei grămăjoare de scoici, aflată lângă scările ce duceau spre punte.

Inima a început să-mi bată mai tare. M-am apropiat de ele. O mână de scoici rare, superbe. Reci. Proaspăt scoase din ocean. *Cum?*

Am luat una și am pus-o în buzunar. Am coborât pe debarcader, unde mă aștepta altă grămăjoară.

Un soi de scoică trandafirie. Am luat una și am înaintat.

Littorina. Doamne! *Cum e posibil?* Am pus-o în buzunar.

Am alergat spre promenadă, nerăbdătoare să deslușesc misterul.

Nodosus.

Cinctura lilium.

Turrid.

O scoică *Anomalocardia cuncimeris*. I se zice „Venus ascuțită". Ajunsesem departe de debarcader. Am ridicat privirea. Nu mai erau alte scoici. Stăteam în mijlocul promenadei, gâfâind. Purtam un tricou larg, împrumutat de la Bane. Părul meu era încâlcit. M-am uitat în jur. Toate magazinele erau închise. Ce naiba se întâmpla?

O Venus ascuțită.

Ce direcție indica vârful ei? Am privit într-acolo și am văzut o alee. Îmi aminteam de ea. O alee unde se născuse una dintre cele mai dulci, mai dure și mai dragi amintiri.

Acolo îl întâlnisem pe Trent pentru prima oară. Mă lipise de perete, amenințându-mă, tachinându-mă și reproșându-mi prostiile pe care le fac.

Cu picioare tremurânde, am pășit într-acolo. Tot corpul meu îngâna un cântec pe care nu-l știam. Mă simțeam atât de vie! Speranța care creștea în mine era periculoasă. Risca să mă fărâme în bucățele dacă mă înșelam. Am iuțit pasul în lumina albăstrie a răsăritului.

— Trent?

I-am rostit numele ca pe o dorință. Ce naiba era în capul meu? Speram să-l văd aici?

N-am auzit nimic. Am mai făcut un pas, sprijinindu-mi spatele de același perete, în același loc unde ne întâlnirăm prima oară. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept.

— Te rog.

— Ce mă rogi?

Vocea lui a izbucnit de nicăieri. Nu am deschis ochii. Poate că-l auzisem doar în imaginația mea. Poate că înnebunisem. Nu doream să deschid ochii și să nu-l văd în fața mea, așa că i-am ținut închiși.

— Te rog, iartă-mă!

— Pentru ce să te iert?

— Pentru că am încercat să te distrug. Pentru că am încercat să mă distrug pe mine însămi, pe *noi*. Pentru că n-am avut suficientă încredere în mine ca să fac ce trebuia în legătură cu taică-miu și cu Theo. Pentru că am fost lașă. Dar mai presus de toate îmi pare rău că nu ți-am spus ce simt pentru tine. Dacă aș fi știut, poate că te-ai fi îndepărtat de mine și nu s-ar mai fi întâmplat nimic între noi.

— Ce simți pentru mine, Edie?

Mâna lui mare și caldă mi-a cuprins obrazul și așa am știu că era aievea. *El* era aievea. Am deschis ochii. L-am văzut în carne și oase, în fața mea. Cel a cărui tăcere îmi umplea inima de cântec.

— Eu...

N-am apucat să termin ce aveam de zis. Gura lui s-a lipit de a mea într-un sărut disperat, care m-a năucit și m-a lăsat fără aer. Buzele lui mă alinau cu căldura lor dulce. L-am tras mai aproape.

— Nu i-ai dat *stick*-ul lui Jordan, a zis Trent.

Îmi venea să plâng. În fiecare seară, când stăteam în pat, mă rugasem ca el să-și dea cumva seama, fără să-i spun. Nu voiam să-l oblig să aleagă între mine și Val.

— Cum să i-l dau, când tu ești oceanul meu?

Ne-am pierdut într-un alt sărut. Unul care confirma că între noi era ceva real, indiferent cât de sucit, de pervers și de rău părea din afară.

— Nu vreau să mă bag între tine și mama copilului tău.

Mi-am înfipt degetele în pielea lui, ca să-l țin aproape de mine. Îmi oferea ce voiam, lipindu-și corpul de al meu, dăruindu-mi-se.

— Mama copilului meu și-a stricat singură relația cu Luna. Tu ai învățat-o pe Luna să zâmbească. Tu ești cea care a petrecut timp cu ea. Ai luat-o de mână atunci când a fost bruscată. Ai fost o mamă mult mai bună decât ar putea fi Val vreodată. Nu știu ce ai văzut în ziua când Val a venit acasă la mine, dar ai înțeles greșit. N-a dat niciodată doi bani pe copilul ei. A venit ca să ceară bani și putere, dar o să se întoarcă de unde a venit.

— Îmi pare rău.

M-am desprins puțin de el, ca să-l privesc.

— Mie nu, a zis Trent. Nu-mi pare rău nici că l-am trimis pe taică-tău la închisoare. Edie, a făcut niște lucruri îngrozitoare, despre care ar trebui să știi.

Am dat aprobator din cap.

— Te cred.

Chiar îl credeam. Deja auzisem zvonuri. Indiferent ce avea să-mi spună Trent despre taică-miu, știam că era adevărat. Jordan Van Der Zee nu avea absolut niciun scrupul.

Trent mi-a sărutat ușor nasul, apoi și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Te iubesc, a spus el.

Dar în tonul lui am deslușit o urmă de frustrare, ca și cum să mă iubească era o greșeală. Ca și cum n-ar fi trebuit să țină la mine, dar nu avea de ales. Inima a început să-mi bubuie în piept.

— Sunt atât de îndrăgostit de tine, Edie Van Der Zee, încât nu mai știu unde mă sfârșesc eu și unde începi tu. Te iubesc, deși e o nebunie. Te iubesc și știu că ar trebui să mai ai parte de multe experiențe, înainte să-ți găsești marea dragoste. Te iubesc, deși suntem în cu totul alte etape ale vieții, deși nu avem multe lucruri în comun și am început relația asta foarte prost. Cu toate astea, te iubesc.

— Te iubesc, am spus la rândul meu.

Îmi venea să plâng. Mi-am apăsat fruntea de a lui.

— Îmi place la nebunie cât de fioros ești când vrei să-i aperi pe oamenii la care ții. Îmi place la nebunie că ești foarte conștient de defectele tale și că te lupți cu ele. Îmi place la nebunie chiar și când nu reușești să le învingi. Iubesc totul la tine. Și ce e bun, și ce e rău. N-o să mai iubesc niciodată așa cum te iubesc pe tine. Inima mea îți aparține. Trent Rexroth, tu ești oceanul meu. Tu mă ții în viață.

A zâmbit larg și m-a strâns tare în brațe.

— Aș fi venit la tine, Van Der Zee, chiar dacă i-ai fi dat lui Jordan *stick*-ul. Chiar dacă m-ai fi aruncat în cușca leilor. Și îți promit că nu o să încetez niciodată să fiu oceanul tău, Mica mea Maree. Îți promit c-o să fii mereu leoarcă.

Epilog

Edie

Cineva trântește ușa. Știu cine e.

Singura persoană care se poartă cu ușile de parcă i-au greșit cu ceva lui și universului. Mișcări grosolane, inimă mare.

— N-n-n-u! Niciodată! strigă Theo aruncându-și pantofii murdari pe hol. Nu mai j-j-joc fotbal! Nu mă p-p-pricep.

— Despre ce dracu' vorbești? Poți să pui la pământ un elefant, dacă e nevoie.

— Trent! îi strig din bucătărie, cu reproș.

Nu contează că locuim cu Theo, care are treisprezece ani, și cu Luna, care acum are cinci; iubitul meu tot nu poate să renunțe la înjurături. De fapt, le folosește foarte des.

— Fii atent cum vorbești!

— Bine, m-m-mami, se maimuțărește Theo.

Stau în bucătărie și-i arunc mamei o privire peste umăr. E zâmbitoare și taie legume pe un tocător. Mă bucur că nu se supără când Theo îmi spune „mami". Se întâmplă uneori. Știe că e doar o glumă.

— Copilul tău a luat-o razna, comentez eu, azvârlind în tigaia încinsă cubulețe de carne.

— Tu l-ai crescut în mare parte, spune mama, pe un ton melancolic.

Mama vine la noi în fiecare weekend, ca să petreacă timp cu Theo și Luna. Iar în fiecare joi, eu și Trent ieșim în oraș, iar Camila rămâne cu copiii.

În fiecare joi, ne purtăm ca doi adulți. Ne plimbăm și ne sărutăm în mașină, ne pierdem în întunericul unor clădiri abandonate, mergem la film, la restaurante și în cluburi. Nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu limita de vârstă. Iubitul meu e destul de influent în acest oraș.

Relația noastră are flux și reflux. „Oceanul" e agitat, dar e-n regulă, pentru că suntem înotători foarte buni. Locuim într-o casă plină de căluți-de-mare, de supraviețuitori, de oameni care au gustat și partea mai neplăcută a vieții. Oameni care au fost marginalizați și s-au străduit să treacă neobservați.

Dar noi ne observăm. Ne observăm unii pe ceilalți în acest haos numit viață.

Mergem pe plaja Tobago în fiecare weekend să facem surfing, să mâncăm, să râdem și să nu ne pese de lume și de bani.

Luna și Theo se simpatizează enorm. Își oferă din plin respect reciproc și atenție. E dureros și minunat deopotrivă. Theo poate să joace rolul unui adult responsabil, iar Luna are un frate mai mare care o apără cu înverșunare. Luna are o cameră albastră și un acvariu cu căluți-de-mare, iar el are o cameră verde. Și-a lipit pe pereți postere cu Tom Brady, pe care Trent se abține cu greu să le rupă.

Dragostea noastră atrage atenția peste tot. Suntem o familie metisă, iar între mine și Trent e o mare diferență de vârstă. Avem grijă de doi copii. Văzută din afară, de un străin, situația noastră pare aiurea, ba chiar tragică. Grupul nostru nu e nici pe departe

la fel de fotogenic ca mica familie perfectă a lui Vicious, precum căminul superb al lui Jaime.

Noi doi suntem diferiți, dar n-am schimba asta pentru nimic în lume.

Trent, Theo și Luna intră în bucătărie, zâmbind larg. Luna sare pe mine și mă îmbrățișează. Încă nu vorbește, dar comunică prin limbajul semnelor. E un mare pas înainte.

— Te-au ținut băieții ocupată? o întreb.

Dă aprobator din cap. După ce ne desprindem din îmbrățișare, îmi zice prin semne: *Theo aproape a omorât o lebădă când a aruncat mingea.*

Îmi încrețesc fruntea.

— Vai! Ce urât!

Trent sare în apărarea lui Theo:

— Era nerăbdător.

Se apropie și îmi dă un pupic pe frunte. Mama primește și ea un pupic pe obraz. Theo vrea s-o ajute cu legumele.

— Nu înainte să te speli pe mâini, amice! îl avertizez.

Pufnește exasperat, dar mă ascultă și se duce la chiuvetă. Carnea sfârâie în tigaie. Bucătăria e plină de căldură, de oameni dragi și de dragoste. Tot ce n-am avut acasă la ai mei.

Suntem o familie.

Trent vine în spatele meu și îmi șoptește:

— Hai să vorbim puțin!

— Sunt ocupată. Gătesc! protestez eu în glumă.

Pentru că locuim cu doi copii cu nevoi speciale, am deprins arta de a ne furișa pentru partide rapide de sex. Însă acum Trent exagerează. Toată lumea e aici. Nu pot să fiu tăcută când mă culc cu el.

— Nu mă interesează! mârâie el.

E un HotHole veritabil.

Necruțător. Rece. Dar cu o inimă mare.

Îmi mut privirea de la mâncare la mama și la copiii mei. Da, copiii mei.

Trent se încruntă.

— Nu te mai gândi la prostii, Edie! Dacă aș fi vrut sex rapid, i-aș fi expediat la McDonalds, ca să mă asigur că sunt departe de casa asta.

Râd. M-am împăcat cu ideea că iubitul meu este un nesimțit de primă clasă. Nici măcar nu mă mai deranjează. De fapt, e chiar fermecător.

— N-o pot lăsa pe mama cu copiii, îi șoptesc.

Mă cuprinde neliniștea. Nu că n-am încredere în mama, dar a făcut progrese mari într-un interval foarte scurt și nu vreau să se simtă copleșită, având grijă de doi copii.

— Da, ai dreptate.

Trent se apropie de aragaz, iar mâna lui îmi atinge fundul. O face intenționat. E chiar comic. Ia o bucată de carne din tigaie și începe să mestece.

Chiar acum, Emilia și Rosie intră în bucătărie. Au în brațe pungi din care se întrezăresc caserole cu mâncare.

— Salutare, toată lumea! spune Emilia.

Rosie se lamentează:

— Oameni buni, porniți aerul condiționat, că mă topesc! Sunt prea mulți oameni în camera asta.

— Ce faceți aici?

Casc ochii, uimită. În ultimul an, Emilia, Melody și Rosie mi-au devenit prietene foarte bune. Deși Melody este cea mai matură din gașcă — la ea apelez atunci când Luna mă înnebunește și Theo se poartă ca un țăcănit —, cele două surori LeBlanc sunt cele mai bune prietene ale mele.

— Îți dăm o zi liberă. O meriți.

Emilia mă dă la o parte și-mi face jucăuș cu ochiul. Nu protestez, deși nu mi se pare că ar trebui să iau o pauză. Îmi iubesc viața. În fiecare dimineață, îi duc pe Theo și pe Luna la școală. Pe urmă mă duc la plajă, ca să-i învăț pe alții să facă surfing. După-amiază, înainte să iau copiii de la școală, mănânc prânzul împreună cu iubitul meu chipeș, apoi facem sex și mergem după copii. Mai târziu, el gătește, iar după cină îmi face masaj la picioare în timp ce ne uităm la seriale, pe Netflix. Nu am nevoie de vacanță.

— Dar eu...

— Nu cârcoti, Maree!

Trent mă apucă de încheietură și mă trage lângă corpul lui musculos. Chiar și acum, după un an de locuit împreună, încă mă topesc când o face. Ca și cum dimineața aceea pe alee nu ne-a schimbat deloc.

Trent mă conduce afară.

— Ce se întâmplă? îl întreb când ieșim în verandă.

— Nu sunt sigur, dar cred că încep să mă înmoi, răspunde el cu o grimasă.

— Poftim? De ce?

Izbucnesc în râs. Trent deschide ușa verandei, iar lumina roșiatică a înserării se revarsă înăuntru.

— Pentru că apusul n-a fost niciodată atât de frumos. Dacă am putea avea un moment perfect, aș vrea să fie acesta.

— De-aia le-ai rugat pe Rosie și pe Emilia să vină aici?

Ochii lui sunt luminoși, sufletul lui e întunecat, iar tot ce-mi oferă e plin de culoare.

— Le-am chemat în caz că spui „da".

— Poftim?

— În caz că accepți ideea mea nebunească.

Se lasă într-un genunchi. Pe lângă noi trec bicicliști, lume care face jogging și cupluri care se plimbă. Trent scoate ceva

dintr-un buzunar. Ce nebunie! N-am vorbit niciodată despre subiectul ăsta. Cu adevărat ciudat e că nici măcar nu sunt emoționată. Doar entuziasmată. Deja suntem ca un cuplu căsătorit și spun asta în cel mai bun sens cu putință. El înseamnă stabilitate și dragoste. Siguranță și încredere.

Eu sunt mareea lui, iar el e ancora mea.

— Edie Van Der Zee, vreau să-mi scufund degetele de la picioare în valurile pe care le stârnești tu, pentru tot restul vieții mele. Vreau să ți-o trag de multe ori, zi de zi. Vreau să trăiesc cu tine. Vreau să defilăm peste tot, ca un cuplu total anormal care-i face pe oameni să ridice din sprâncene și să creadă că sunt un cretin obsedat de adolescente. Ducă-se naibii toți! Nu vor avea niciodată ce avem noi. Vrei să te măriți cu mine? Nu-ți cer multe. Nu cer să-mi faci copii, să-mi pregătești cina sau să faci șmotru prin casă. Nu-ți cer nimic altceva decât ceea ce vrei să-mi oferi.

Luna își iește capul de după ușă, zâmbind. Mă întorc spre ea și zâmbesc la rândul meu. Mă aștept să-mi comunice prin semne. Poate c-o să zică: „Căăăh! Ce scârbos!" sau „Tati iar se poartă ca un nătăfleț".

În schimb, Luna deschide gura și rostește două cuvinte, oferindu-i tatălui ei cel mai frumos cadou:

— Spune „da"!

Trent

Până să apară Edie în viața mea, decembrie era luna mea preferată.

Nu doar datorită Crăciunului. La naiba cu Crăciunul! Datorită frigului. Doar în decembrie dispărea senzația că statul ăsta, California de Sud, n-o să izbucnească în flăcări dacă cineva

aprinde un chibrit. Cu câțiva ani în urmă, când Perfect Finance a deschis o filială în Chicago, mă bucuram de iarnă. Îmi plăcea la nebunie. Dar lucrurile s-au schimbat.

Acum urăsc iarna.

Încă mă bucur că soarele nu încearcă să mă omoare, dar nu-mi place s-o văd pe Edie alergând în picioarele goale pe promenadă, cu placa sub braț, râzând ca un copil nebun când toarnă cu găleata. Uneori alerg după ea și o trântesc în nisip și o sărut, încercând s-o conving să se calmeze și să renunțe la surfingul matinal. De cele mai multe ori, știu că n-am șanse de izbândă.

Oceanul e drogul ei.

Iar ea e drogul meu.

Ca relația asta să funcționeze, mă adaptez. Ce ciudat! Am crezut mereu c-o să mor singur, iar acum, brusc, am atâția oameni în jurul meu! Theo și fanatismul lui straniu față de Tom Brady, Luna și tăcerea ei zgomotoasă și viitoarea mea soție, Edie.

Van Der Zee e la închisoare. Nu-i merge prea rău. La urma urmei, e un tip alb, care a lucrat în corporații, deci se bucură de o mulțime de avantaje și de drepturi de vizită. Dar nimeni nu vrea să-l vadă. Nici fosta lui soție, nici copiii lui și, cu siguranță, nici Val. Dumnezeu știe pe unde e Valenciana.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce l-am băgat pe Jordan în pușcărie a fost să cumpăr clubul de surfing de pe plaja Tobago. Voiam ca Edie să aibă un program de lucru flexibil. Acum, este propria șefă. Al doilea lucru a fost să-i adun pe cei trei prieteni și parteneri ai mei și să le spun că voi lucra mult mai puține ore pe zi.

— Acum am o familie. O familie enormă, care-ți sare-n ochi, cu o mulțime de nevoi și cu un program strict, le-am explicat.

Dean a zâmbit.

— Încă unul care a dat greș, a glumit Vicious.

— Suntem alături de tine, a aprobat Jamie.

E adevărat. Prietenii mei mă susțin mereu. Mă susțin atât de mult, încât nici măcar nu s-au îngrozit când le-am spus că o s-o cer în căsătorie pe iubita mea, în vârstă de nouăsprezece ani. E absurd. Credeți că nu știu asta?

Ar fi trebuit să așteptăm până Edie împlinește douăzeci.

Ar trebui să fim mai discreți.

N-ar trebui să ne afișăm relația, să atragem atenția. N-ar trebui să facem declarații.

Dar ce dracu'! Nu ne pasă.

— Domnule Rexroth, iubita... ăăă... Edie a sosit, mă informează Rina prin interfon.

Mă gândesc dacă e cazul s-o corectez: Edie e logodnica mea. La scurt timp după ce a spus „da" pe fundalul celui mai frumos apus care a existat vreodată în California de Sud, un taxi ne-a dus la aeroport. Am plecat în Hawaii, pentru un weekend. A făcut mult surfing. Ne-am tras-o la greu. Inelul de logodnă o incomoda prea tare când îmi freca scula. Asta e! Cât trăiești, înveți. Inelul stă acum încuiat în seiful din dormitorul nostru.

Apăs pe butonul roșu al interfonului și îmi aranjez cravata.

— Zi-i să intre!

Edie intră în biroul meu. Nu-și ascunde tinerețea: poartă o salopetă scurtă, bleu, și un maiou galben, bocancii ei preferați și un zâmbet șmecher. Nu poartă inelul de logodnă, dar asta nu înseamnă că e mai puțin a mea. Pe deasupra, e prea naturală ca să etaleze un ditamai diamantul. La gât poartă o scoică nouă, identică cu cele pe care le-a dăruit Lunei și lui Theo.

— Am trecut pe aici ca să te salut, anunță, ridicând jucăuș din sprâncene.

Ține în mână o sacoșă cu mâncare. Mă las pe spătarul scaunului și-mi sprijin picioarele de birou.

— Cred că ai venit aici ca să ne-o tragem, pentru că n-am avut cum să ajungem acasă după-amiază.

— Aa, da! Asta e al doilea motiv pentru care am trecut pe-aici. Izbucnește în râs. Trântește punga de fast-food pe biroul meu.

— Încerci să mă mituiești cu mâncare?

Edie ocolește biroul și mi se așază în poală, trântindu-și fundul pe scula mea, care s-a întărit imediat. Am erecție ori de câte ori ea e în preajma mea. Își trece brațele în jurul gâtului meu.

— De fapt, voiam să răsfoim împreună catalogul ăsta de nuntă. E așa ciudat să plănuiesc o nuntă! Nu știu de unde să încep. În afară de Millie și de Rosie, toate cunoștințele mele sunt bărbați și băieți adolescenți.

— Nu-mi amintil mărâi eu.

Am căzut la pace cu Bane, dar încă sunt cu ochii pe el.

Îi cuprind mijlocul și o trag spre mine. Sărutul ăsta pasional o să se transforme în curând într-o partidă de sex în biroul meu. Amândoi o știm.

— OK, Edie. O să te ajut. Când te-am cerut de nevastă, nu mă refeream la o căsătorie luna asta sau anul ăsta. Voiam doar să anunț pe toată lumea c-o să ne căsătorim. Punct.

— Da, dar eu vreau să ne căsătorim în curând.

Logodnica mea își freacă nasul de al meu.

— De ce te grăbești? Treizeci și patru de ani nu e o vârstă chiar așa de înaintată, Marce. N-am să mor înaintea ta, nici după un an de căsnicie.

Mă plesnește în joacă peste piept și râde.

— Vreau să fiu doamna Rexroth. Vreau ca Theodore să fie un Rexroth. Sunt pregătită să-mi schimb numele de familie cu unul de care amândoi să putem fi mândri.

Înainte îmi plăcea la nebunie luna decembrie, dar acum îmi place septembrie.

Pentru că în septembrie un căluț-de-mare sărută marea și dă naștere unui val superb. Logodnica mea îmi pune palma pe burta ei.

— Cred că sunt pregătită să punem bazele unei dinastii.

— Iar eu cred că ești nebună, îi zic eu.

Dar nu vorbesc serios. Ea poate să aibă parte de tot ce-și dorește.

— De ce nu ambele? mă întreabă zâmbind.

Aici e ceea ce am căutat. E în ochii ei. Pe buzele ei. Povestea noastră nu e perfectă. Fiica mea încă nu vorbește. Eu sunt, în continuare, Mutul. Theo nu s-a vindecat, iar Edie e tot produsul unui nemernic.

Dar greutățile și imperfecțiunile ne ajută să înflorim. Ne ridicăm din cotloanele întunecate ale societății, acolo unde ne-am întâlnit prima dată. Îi iau fața în palme și o sărut din nou, iar dinții ni se ating. *Imperfect*.

— Apleacă-te și mușcă-te de braț, Edie!

Se conformează.

— Îmi place la nebunie atunci când mă rănești.

— Te iubesc și când te rănesc, dar și când nu te rănesc.

Îi mângâi fundul pe deasupra salopetei.

— Ce cuvinte puternice, domnule Rexroth!

— Ei bine, viitoare doamnă Rexroth, dacă vrei să fii puternică, fii!

Sfârșit